

προλεταριακή

Προητάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 25 Νοέμβρη 2023 ■ χρόνος 42ος φ. 951 ■ 1.50€

Μαζικές αγωνιστικές διαθέσεις και αναζητήσεις ανέδειξαν οι διαδηλώσεις για το Πολυτεχνείο!

Βαδίζοντας προς τη 10η Συνδιάσκεψη

Πού περιδιαβαίνει η εξωκοινοβουλευτική Αριστερά;

Η περίοδος στην οποία έχουμε μπει είναι ιδιαίτερα μελανή και δύσκολη για τη ζωή του λαού μας, για τους εργαζόμενους και τη νεολαία σε όλα τα επίπεδα και πλευρές της ζωής. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο είναι και μια περίοδος ιδιαίτερα απαιτητική για όλες εκείνες τις δυνάμεις που δηλώνουν πως θέλουν να υπηρετήσουν τη λαϊκή υπόθεση και το κίνημα.

(σελ. 2)

ΣΥΡΙΖΑ

Σε κρίση το σύστημα – σε κρίση διάφοροι εκφραστές του

Έχει γεμίσει ο αστικός Τύπος με εκτιμήσεις για τις εξελίξεις στον ΣΥΡΙΖΑ. Άλλες επικεντρώνονται στο «φαινόμενο Κασσελάκη», άλλες στις δηλητηριώδεις «αντιπαραθέσεις» των τάσεων και άλλες ψυχολογικοποιούν τις εξελίξεις. Η πλειοψηφία πάντως (φίλων και εχθρών του νέου Προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και πιο ουδέτερων αστών σχολιαστών) δυσκολεύεται να αναφερθεί στο πραγματικό υπόβαθρο της κρίσης που έχει ανακύψει στο κόμμα της, έως σήμερα, αξιωματικής αντιπολίτευσης.

(σελ.7)

Παλεύουμε για:

Την ανάδειξη της κομμουνιστικής κατεύθυνσης στο κίνημα και τη μαζική πάλη

Τη συγκρότηση μιας αξιόμαχης επαναστατικής κομμουνιστικής Οργάνωσης

Η γραμμή και το «όραμα» των δυνάμεων του συστήματος

Εργάτες και λαοί ζουν την πιο ταραγμένη και άγρια περίοδο που έχει βρεθεί ο πλανήτης μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Επικρατεί ένα «χάος» οξυτάτων αντιθέσεων των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα), που έχει ήδη «μετρηθεί» με εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και σακατεμένους και έχει ως επίκεντρό του έναν πόλεμο στην καρδιά της Ευρώπης (Ουκρανία), αλλά και πολλές άλλες εστίες που έχουν αναφλεγεί ή απειλούνται με ανάφλεξη και επέκταση. Τα ποτάμια αίματος και η απεριόριστη φρίκη στη Γάζα αλλά και στη Δ. Όχθη είναι κρίσιμο κομμάτι αυτού του

λογαριασμού. Σε αυτό τον χορό του αίματος και της καταστροφής χωρών και λαών συμμετέχουν και συμβάλλουν οι ιμπεριαλιστές «δεύτερης τάξης» (Ευρώπη, Ιαπωνία), αναζητώντας μέσα σε αυτόν θέση και ρόλο στις υπό διαμόρφωση στρατηγικές συμμαχίες. Με τυχοδιωκτισμούς και με θεαματικές παλινωδίες, μια σειρά ενδιάμεσες δυνάμεις (Ινδία, Βραζιλία, Ιράν...) αναζητούν το πώς θα εξαργυρώσουν όσο πιο ακριβά το βάρος τους στο εξελισσόμενο μακελειό. Οι εξαρτημένες χώρες στοιχίζονται ολοένα πιο σφικτά και από κάθε άποψη στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά τους, ενώ κάποιες από αυτές (όπως η Τουρκία) παίζουν με τη φωτιά των ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων.

συνέχεια στη σελ. 12

Επίθεση στο δικαίωμα στην ασφάλιση και την περιθαλψη φέρνει το ασφαλιστικό νομοσχέδιο

Σε διαβούλευση βρίσκεται το νέο ασφαλιστικό νομοσχέδιο, με σκοπό να κατατεθεί τον Δεκέμβρη στη Βουλή. Μπορεί τα αστικά ΜΜΕ να το έχουν βαφτίσει «μίνι», αλλά το νομοσχέδιο κινείται στις ίδιες ράγες, της υπονόμευσης του δικαιώματος στην κοινωνική ασφάλιση και στην περιθαλψη.

(σελ.9)

6η Δεκέμβρη

Μια σφαίρα που δεν έπεσε τυχαία...

15 χρόνια συμπληρώνονται φέτος από τη δολοφονία του 15χρονου τότε μαθητή Αλέξη Γρηγορόπουλου από τον ειδικό φρουρό Επαμεινώνδα Κορκονέα. Μία εν ψυχρώ εκτέλεση που πυροδότησε την εξέγερση του '08, που μέχρι σήμερα αποτελεί ορόσημο αλλά και μάθημα για τους αγώνες της νεολαίας.

(σελ.15)

Ακρίβεια: Κρύβει βία (σελ. 3)

Καμπάνια του ΚΚΕ(μ-λ) ενάντια στην ακρίβεια

Πού περιδιαβαίνει η εξωκοινοβουλευτική Αριστερά;

Η περίοδος στην οποία έχουμε μπει είναι ιδιαίτερα μελανή και δύσκολη για τη ζωή του λαού μας, για τους εργαζόμενους και τη νεολαία σε όλα τα επίπεδα και πλευρές της ζωής. Αποτέλεσμα τόσο των νέων κύκλων της επίθεσης των ντόπιων και ξένων αφεντικών όσο και των συνεπειών που παράγει ένα σύστημα που σαπίζει και δολοφονεί.

Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο είναι και μια περίοδος ιδιαίτερα απαιτητική για όλες εκείνες τις δυνάμεις που δηλώνουν πως θέλουν να υπηρετίσουν τη λαϊκή υπόθεση και το κίνημα. Μέσα στις μόνιμες στοχεύσεις και επιδιώξεις του ΚΚΕ(μ-λ) ήταν και είναι και η επίτευξη της όσο το δυνατόν μεγαλύτερης συσπείρωσης λαού, εργαζόμενων, νεολαίας, που ν' αποτελέσουν μια κρίσιμη μαγιά μάχης απέναντι στα - πολλά και σοβαρά - μέτωπα που ανοίγει καθημερινά η αστική τάξη κι ο ιμπεριαλισμός. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο έχει απευθύνει πρόταση συντονισμού και κοινής δράσης σε μια σειρά δυνάμεις, μια πρόταση με πολύ συγκεκριμένες στοχεύσεις πάλης. Γι' αυτό το λόγο απευθύνει και καλέσματα κοινής δράσης μπροστά στα νέα σοβαρά μέτωπα που προκύπτουν.

Το τελευταίο διάστημα, το ΚΚΕ(μ-λ) απήθυνε τέτοιες προτάσεις με συσκέψεις που κάλεσε στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις. Για τα 50 χρόνια απ' την εξέγερση του Νοέμβρη του '73 και για το παλαιστινιακό ζήτημα.

Με στόχο τη συνδιοργάνωση σημαντικών πολιτικών εκδηλώσεων όσον αφορά το πρώτο, για να προβληθεί πως το πνεύμα και τα μηνύματα του Νοέμβρη αποτελούν και την πραγματική διέξοδο για το λαό σήμερα, στον αντίποδα της προβολής πλήθους συστημικών «εναλλακτικών» που γεννούν αυταπάτες και σπέρνουν την απογοήτευση. Και για να γίνουν αυτές οι εκδηλώσεις βήμα προς το συντονισμό και την κοινή δράση σε συγκεκριμένα μέτωπα και με συγκεκριμένους στόχους πάλης.

Όσον αφορά το Παλαιστινιακό, το κάλεσμα είχε σαν βασικό στόχο να επιτευχθεί ένας πραγματικός συντονισμός όλων των δυνάμεων, που να συναποφασίσει κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό και καταδίκης της γενοκτονίας του κράτους - δολοφόνου του Ισραήλ. Αλλά και για ν' ανοίξει, όσο πιο ουσιαστικά μπορεί, τη συζήτηση για το ζήτημα.

Η ανταπόκριση στα καλέσματα αυτά ήταν γενικά αρνητική.

Η πρόταση για τα 50χρονα συνάντησε είτε αρνήσεις είτε αντιπροτάσεις που οδηγούσαν σε εκδηλώσεις με άλλο χαρακτήρα (στην «καλύτερη» περίπτωση επετειακές, στη χειρότερη «ξεχειλωμένες» πολιτικά) ή συνάντηση ακόμα και... απαξίωση απάντησης ώστε να μη γίνει κατορθωτό να προβληθεί με όσο γίνεται πιο μαζικούς όρους πως Ο ΝΟΕΜΒΡΗΣ (και όχι άλλες «διέξοδοι») ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ. Από την άλλη, η ουσιαστική άρνηση της πρότασης όσον αφορά το Παλαιστινιακό ανέδειξε την άκρως προβληματική κατάσταση που κυριαρχεί σήμερα στον εξωκοινοβουλευτικό χώρο.

«Προσπερνώντας» τη «φτωχή» ανταπόκριση συμμετοχής (επιεικής χαρακτηρισμός) των περισσότερων δυνάμεων στις συσκέψεις που καλέσαμε στην Αθήνα (πολιτικοί και όχι «πρακτικοί» είναι οι λόγοι

Μέσα στις μόνιμες στοχεύσεις και επιδιώξεις του ΚΚΕ(μ-λ) ήταν και είναι και η επίτευξη της όσο το δυνατόν μεγαλύτερης συσπείρωσης λαού, εργαζόμενων, νεολαίας, που ν' αποτελέσουν μια κρίσιμη μαγιά μάχης απέναντι στα πολλά και σοβαρά μέτωπα που ανοίγει καθημερινά η αστική τάξη κι ο ιμπεριαλισμός. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο έχει απευθύνει πρόταση συντονισμού και κοινής δράσης σε μια σειρά δυνάμεις, μια πρόταση με πολύ συγκεκριμένες στοχεύσεις πάλης.

της μη συμμετοχής ή της υποτίμησης από πολλές δυνάμεις που κλήθηκαν), τη στιγμή που ένας λαός αντιστέκεται και σφάζεται και που όλες οι δυνάμεις τον επικαλούνται και στέκονται αλληλεγγυες, ο κατακερματισμός και ο «διαγκωνισμός» καλά κρατεί. Δημιουργώντας μια κατάσταση ψευδπίγραφων και αυτοαναφορικών «συντονισμών», που όχι μόνο δεν συμβάλλουν αλλά και παρεμποδίζουν τη μαζική εμπλοκή λαού και νεολαίας σε κινητοποιήσεις (στο κέντρο και στις γειτονίες), σε εκδηλώσεις, σε άλλες μαζικές δράσεις. Μια εμπλοκή λαού που αποτελεί και το βασικό ζητούμενο! Όχι μόνο ως έκφραση αλληλεγγύης σ' έναν λαό που μάχεται, αλλά συνδεδετάς την και με την ίδια του την πάλη.

Το αποτέλεσμα είναι να μην έχει κατορθωθεί καν να καλέσουν από κοινού σε μια κινητοποίηση που θα συναποφασίσουν να οργανώσουν την ίδια... ημέρα και ώρα. Πολύ περισσότερο δεν έγιναν δεκτές άλλες προτάσεις που θέσαμε και στις συσκέψεις, όπως το να γίνουν μαζικές κινητοποιήσεις σε γειτονίες ή να οργανωθεί μια μεγάλη συναυλία. Ταυτόχρονα, αυτό που κυριάρχησε ήταν το «σύρσιμο» πίσω απ' τις «πρωτοβουλίες» του ΠΑΜΕ (αυτό κι αν εμποδίζει την εμπλοκή λαού κι εργαζομένων, όταν ούτε σε γενικές συνελεύσεις ούτε καν σε ανοιχτά ΔΣ των σωματείων που ελέγχει δεν παίρνονται οι αποφάσεις για κινητοποιήσεις), στην «αναμονή» του (αν και τότε!) θα αποφασίσει μια επόμενη κινητοποίηση. 'Η -από δυνάμεις που δεν απαξίωσαν τη συμμετοχή στις συσκέψεις που καλέσαμε- η αναζήτηση του καταλληλότερου «ακτιβισμού». Κινήσεις όπου κάποιες... «μειοψηφίες» θα εκδηλώσουν την αντίθεσή τους στο σιωνιστικό τέρας, στην κυβέρνηση και τους ιμπεριαλιστές...και θα... «παραδειγματίσουν».

Όλη αυτή η κατάσταση βέβαια καθόλου δεν ευνοεί (το αντίθετο) το άνοιγμα της ουσιαστικής και κρίσιμης συζήτησης για το ίδιο το παλαιστινιακό ζήτημα. Τι λέει ο καθένας δηλαδή! Αν, για παράδειγμα, το «Λευτεριά στην Παλαιστίνη» που φωνάζεται -και σωστά- στις διαδηλώσεις σημαίνει ή όχι αγώνα για ένα ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος απ' τον Ιορδάνη μέχρι τη Μεσόγειο ή «προκρίνονται» (περισσότερο ή λιγότερο «θολά») τα «2 κράτη» και η «επιστροφή στα σύνορα του 1967».

Εκφράστηκαν βέβαια και λογικές που, αρνούμενες την κοινή δράση οργανώσεων και συλλογικοτήτων, καλούν τη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ να πάρουν πρωτοβουλίες για το Παλαιστινιακό!!! Καλούν δηλαδή τις ξεπουλημένες ηγεσίες (τις τριτοβάθμιες μάλιστα) του κρατικού και εργοδοτικού

«συνδικαλισμού» να πάρουν αποφάσεις αγωνιστικής αλληλεγγύης! Αυτές που υπονομεύουν κάθε προσπάθεια αντίστασης και αγώνα των εργαζόμενων και που -ολοένα και περισσότερο τα τελευταία χρόνια- βρίσκονται στον αντίποδά τους.

Οι αιτίες όλης αυτής της κατάστασης είναι βαθύτερες. Το πρόβλημα εκφράζεται στο σύνολο των ζητημάτων και των μετώπων που πρέπει ν' αντιπαλέψει ο λαός. Ένα μόνο απ' αυτά είναι το Παλαιστινιακό. Οι αιτίες αυτές πηγάζουν απ' την αποδοχή του αρνητικού συσχετισμού δυνάμεων που κυριαρχεί στην κοινωνία. Πηγάζουν από την υπόκλιση στον συσχετισμό αυτόν! Μια υπόκλιση που σημαίνει την απομάκρυνση έως και παραίτηση από τη λογική της μαζικής πάλης. Μια υπόκλιση που σημαίνει την εγκατάλειψη της επιδίωξης όρων συγκρότησης αυτής της μαζικής πάλης με όρους πολιτικής αυτοτέλειας από τον καθεστωτικό ρεφορμισμό. Μια υπόκλιση που εκδηλώνεται με πλήθος ρεφορμιστικών προτάσεων και δήθεν «εναλλακτικών διεξόδων» που προβάλλονται απέναντι σ' ένα σύστημα που ολοένα και αγριεύει την επίθεσή του και τη φασιστικοποίηση και σ' έναν πλανήτη που μυρίζει μπαρούτι, απ' τις συγκρούσεις και τις επιβουλές των ιμπεριαλιστών.

Χαρακτηριστικά «δείγματα» (με διαφορετικές αφετηρίες και οπτική, αλλά...κοινή πηγή, του τι έχει παράξει αυτή η υπόκλιση στον αρνητικό συσχετισμό είναι:

► Το ότι θα μας «σώσουν» (ξανά;;;) οι κάλπες. Γιατί άραγε με περισσή «ευκολία», ταχύτητα και ένταση συγκροτήθηκαν (ευκαιριακές) εκλογικές «ενότητες» και συγκολλήσεις, που «τα έδωσαν όλα για τη μάχη» των τελευταίων εκλογών σε Δήμους - Περιφέρειες με βασικό στόχο τις έδρες; Φτάνοντας μέχρι να «καταπιούν» τη στήριξη στο ΠΑΣΟΚ, στο δεύτερο γύρο της Αθήνας, από συνιστώσες της σαθρής ακόμα και εκλογικά «ενότητας» που διαμόρφωσαν!

► Η πολιτική δορυφοριοποίηση γύρω απ' το ΚΚΕ. Που δεν εκφράστηκε μόνο στις κινητοποιήσεις για την Παλαιστίνη, αλλά εκφράζεται κατά κόρον από δυνάμεις του «εξωκοινοβουλίου» και σε σωματεία εργαζομένων και στο φοιτητικό χώρο, ακόμα και στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο. Χαρακτηριστική είναι η αναφορά στο ρόλο του ΚΚΕ και της ΚΝΕ σε αφιέρωμα του «ΠΡΙΝ» (12/11) για τα 50χρονα του Πολυτεχνείου. Εκεί το ΚΚΕ και η ΚΝΕ κριτκάρονται για λάθη... τακτικής και για την εκτίμηση του χαρακτήρα της ανατροπής (!) όσον αφορά το τότε -ενώ ταυτόχρονα τονίζονται οι... «ισχυρές ριζοσπαστικές δυ-

νάμεις» που είχαν στο εσωτερικό τους! Από την άλλη, ο σημερινός ρόλος του ΚΚΕ χαρακτηρίζεται απλά ως «ανεπαρκής», συγκαλύπτοντας την ίδια τη ρεφορμιστική του φύση, τις υπηρεσίες του στην πολιτική και τις δυνάμεις του συστήματος, την υπονομευτική για το κίνημα, τα σωματεία και τους συλλόγους πολιτική και πρακτική του.

► Η λογική τού να κάνουμε κάποιους «ακτιβισμούς», κάποιες «συμβολικές» και «παραδειγματικές» κινήσεις μήπως και «ταράξουμε τα νερά». Μια λογική που πιστοποιεί την παραίτηση απ' την αναγκαία κατεύθυνση συγκρότησης πραγματικών λαϊκών αντιστάσεων και διεκδικήσεων, που είναι η μόνη πραγματική απάντηση στην πολιτική του συστήματος.

Στο βάθος τους, όλες αυτές οι λογικές έχουν αποδεχθεί πως ο συσχετισμός ανάμεσα στους κυρίαρχους και στο λαό δεν αλλάζει και αναζητούν «απαντήσεις», έξω από την υπόθεση της μαζικής πάλης.

Οι τελευταίες εξελίξεις, μάλιστα, στον ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να κάνουν ακόμα χειρότερη αυτή την κατάσταση. Τροφοδοτώντας νέες εκλογικές φαντασιώσεις σε τμήματα της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς να «συνταιριάξουν» με τον νέο πολιτικό «χυλό» που θα παραχθεί. Με ποιους; Μ' αυτούς που θήτευσαν σε κυβερνητικές θέσεις και διαχειρίζονταν την επίθεση στο λαό, συκοφαντώντας παραπέρα την Αριστερά, ή που έκαναν... συμπολιτευόμενη «αντιπολίτευση» στην κυβέρνηση της ΝΔ. Και να γεννήσουν νέες αυταπάτες για νέα «ακροατήρια». Βλέπετε, εκτός των άλλων, έρχονται και οι... ευρωκάλπες!

Όμως, η αντιμετώπιση μιας κατάστασης που για το λαό γίνεται όλο και πιο ζορική, μιας πολιτικής και μιας επίθεσης που συνεχώς αγριεύει (νέοι αντεργατικοί νόμοι που διαδέχονται τους παλιούς, οι οποίοι βέβαια «δεν μένουν στα χαρτιά», πρωτοφανής εκτίναξη ακρίβειας, καταστολή και φασιστικοποίηση, πολεμικά μέτωπα και αιματοχυσία) και σκληραίνει σε όλα τα επίπεδα, απαιτεί **πραγματικές απαντήσεις!**

Κι αυτό αναζητούν κι όσοι αγωνιστές ψάχνουν διεξόδους ενάντια στην κυρίαρχη πολιτική και έξω απ' τον καθεστωτικό ρεφορμισμό. Αυτό αναζητά ένα αγωνιστικό δυναμικό, που δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται ως «Ιφιγένεια» που θα θυσιάσει για χάρη των κάθε είδους εκλογικών σχεδίων. Που δεν έχει κανείς το «δικαίωμα» να το αντιμετωπίσει έτσι! Ούτε βέβαια μπορεί η κατάσταση αυτή ν' αντιμετωπιστεί με «κόλπα», να «παρακαμφθεί» με στρουθοκαμηλισμούς ή με ψεύτικες και εύκολες «διαφυγές» απ' αυτήν. Τη στιγμή που βρίσκεται εδώ και προχωρά!

Η επιμονή του ΚΚΕ(μ-λ) σε κοινή δράση και συντονισμό έχει **ΠΟΛΙΤΙΚΗ Βάση**. Κι αυτή δεν είναι άλλη από την επιδίωξη συγκρότησης **πραγματικών αντιστάσεων και διεκδικήσεων** απέναντι στα ίδια τα ζωτικά για το λαό μέτωπα της επίθεσης που το σύστημα κι ο ιμπεριαλισμός διεξάγουν καθημερινά εναντίον του. Μιας κοινής δράσης κι ενός συντονισμού με διαδικασίες ανοικτές στον κόσμο του αγώνα, δημόσιες, διά ζώσης (κι όχι μέσω... μέιλ), με στόχο την ουσιαστική συζήτηση και συνδιαμόρφωση πρωτοβουλιών. Και σ' αυτό θα επιμένουμε.

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

Προϋπολογισμός αντιλαϊκής «δημοσιονομικής προσαρμογής»

Κατατέθηκε ο προϋπολογισμός του 2024 συνοδευόμενος από ένα μπαράζ δηλώσεων κυβερνητικών στελεχών και ιδιαίτερα του Χατζηδάκη, για μια «οικονομία ακόμη πιο ψηλά», στην προσπάθεια να παρουσιαστεί ότι βρίσκεται σε μια τροχιά «ανάπτυξης» από την οποία θα ωφεληθούν όλοι. Πρόκειται για το γνωστό αστικό παραμύθι ότι όσο «μεγαλώνει η πίτα», τόσο μεγαλύτερο θα είναι το «μέρισμα» για την κάθε κοινωνική τάξη και στρώμα της κοινωνίας.

Ο προϋπολογισμός του 2024 συντάχθηκε με την κατεύθυνση της ΕΕ και της Κομισιόν για την επαναφορά των αντιλαϊκών πλεονασμάτων. Και προκειμένου να επιτευχθεί ο στόχος για πρωτογενή πλεονάσματα στο 2,1% του ΑΕΠ, αυτό σημαίνει καταϊγισμό φόρων και μείωση των όποιων κοινωνικών δαπανών. Για να υπάρχει ένα μέτρο σύγκρισης, να πούμε ότι στόχος για το 2023 ήταν ένα πρωτογενές πλεόνασμα στο 0,7% του ΑΕΠ, που όμως διαμορφώνεται ήδη στο 1,1% από την «υπεραπόδοση» των φορολογικών εσόδων, όπως λέει η κυβέρνηση την φοροεπιδρομή στο λαϊκό εισόδημα. Αυτό σημαίνει τουλάχιστον διπλασιασμός των φορολογικών εσόδων για το 2024 και ήδη στο στόχαστρο μπήκαν οι αυτοαπασχολούμενοι επαγγελματίες με έναν «κεφαλικό φόρο» τουλάχιστον 600 εκ. ευρώ, ενώ ταυτόχρονα θα υπάρξει και μείωση των κοινωνικών δαπανών κατά 1,3 δισ. ευρώ.

Από την άλλη μεριά, η κυβέρνηση θριαμβολογεί για τον «πακτωλό» των επενδύσεων που θα συρρεύσουν στη ντόπια καπιταλιστική οικονομία, κυρίως από το «Ταμείο Ανάκαμψης» αλλά και από το ΕΣΠΑ. Σύμφωνα με τις προβλέψεις του προϋπολογισμού, το 2024 αναμένεται αύξηση των επενδύσεων κατά 15,1% και για τη διετία 2024-2025 αναμένονται να εισρεύσουν περίπου 27 δισ. ευρώ. Οι επεν-

δύσεις του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου διαφημίζονται από την κυβέρνηση της ΝΔ και από κάθε αστική κυβέρνηση ότι «φέρνουν δουλειές» και για αυτό πρέπει να τις αναμένουμε με «ανοικτές αγκάλες», ακόμα και αν είναι ξεπουλημένα υποδομών και πλούτου της χώρας, ακόμα και αν καταστρέφουν το περιβάλλον και μολύνουν θάλασσες, αέρα και έδαφος. Μόνο που στα νούμερα του προϋπολογισμού αυτό που φαίνεται είναι ότι αυτός ο «πακτωλός» των επενδύσεων δεν αφορά τον εργαζόμενο λαό, καθώς η ανεργία από 11,2% το 2023 αναμένεται να διαμορφωθεί στο 10,6% το 2024. Δηλαδή, μία ασήμαντη μείωση 0,6%, που αποκαλύπτει ότι αυτές οι επενδύσεις δεν έχουν κατεύθυνση τις «περισσότερες δουλειές», αλλά την αύξηση της κερδοφορίας του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου. Άλλωστε, μεγάλο μέρος των επενδύσεων αυτών στρέφονται στη λεγόμενη «πράσινη μετάβαση» μέσω του προγράμματος για την «ενεργειακή αυτονομία της Ευρώπης».

Ταυτόχρονα, το χρέος παραμένει κολλημένο στα 401 δισ. ευρώ και παρόλη την ποσοστιαία μείωσή του σε σχέση με το ΑΕΠ και την πολυαναμενόμενη απόκτηση της «επενδυτικής βαθμίδας» από τους οίκους αξιολόγησης, συνεχίζει να αποτελεί βασικό πεδίο πάνω στο οποίο ασκούνται έντονες πιέσεις και εκβιασμοί, κυρίως από ΕΕ, για συνεχή «δημοσιονομική προσαρμογή» και συνεχείς «μεταρρυθμίσεις».

Σε μία περίοδο που ο εργαζόμενος λαός υφίσταται μία ολομέτωπη επίθεση στη ζωή και τα δικαιώματά του, ο προϋπολογισμός του 2024 έρχεται να κλιμακώσει τα αντιλαϊκά, αντεργατικά μέτρα και πρέπει να πάρει αγωνιστική απάντηση από όλους τους εργαζόμενους.

Αποψη

Η ακρίβεια ως καθημερινό πρόβλημα κυριαρχεί στη ζωή του λαού και των εργαζομένων. Αποτελεί τη βασική αγωνία και το μόνιμο άγχος όλων όσων μοχθούν για την καθημερινή επιβίωση, που γίνεται όλο και πιο δύσκολη χωρίς κανένα σημάδι βελτίωσης. Επίσημοι αναλυτές των ιμπεριαλιστικών κέντρων προσπαθούν να ερμηνεύσουν, να αναλύσουν, να κάνουν εκτιμήσεις, να προτείνουν λύσεις και τελικά καταλήγουν στο ίδιο θλιβερό συμπέρασμα. Συγκαλυμμένα ή αποκάλυπτα μας επιβεβαιώνουν ότι η ακρίβεια θα συνεχίσει να γιγαντώνεται και να οδηγεί στη φτώχεια και την εξαθλίωση όλο και μεγαλύτερα κομμάτια πληθυσμού. Σίγουρα τα φτωχά λαϊκά στρώματα, αλλά όσο περνά ο καιρός και μεσαία στρώματα. Στην πραγματικότητα ούτε ήθελαν ούτε μπορούσαν να λύσουν το πρόβλημα.

Διανύουμε μια περίοδο που σε διεθνές επίπεδο ο πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζεται, οι Σιωνιστές φασίστες του Ισραήλ με τη στήριξη των ιμπεριαλιστών και ιδιαίτερα των Αμερικάνων έχουν εξαπολύσει γενοκτονία ενάντια στον Παλαιστινιακό λαό, που μάχεται γενναία για τη λευτεριά του, ξεσηκώνοντας κινήματα αλληλεγγύης από τους λαούς σε όλο τον πλανήτη. Στο εσωτερικό της χώρας, ζούμε την εποχή της «ισχυρής» εκλογικής εντολής και της «πολιτικής υπέροχης» της Νέας Δημοκρατίας, που με τη στήριξη της ασθениκής αντιπολίτευσης συνεχίζει την επίθεση στον λαό και την κατάργηση των δικαιωμάτων στη δουλειά, την υγεία, την παιδεία, τα δημοκρατικά δικαιώματα. Είναι περισσότερο από ξεκάθαρο ότι μπροστά μας έχουμε έναν δύσκολο και μαύρο χειμώνα.

Ακρίβεια: Κρύβει βία

Η ακρίβεια τσακίζει τον λαό. Οι μισθοί και οι συντάξεις δεν φτάνουν ούτε για το πρώτο δεκαήμερο του μήνα, ενώ οι εξαγγελίες από τη μεριά της κυβέρνησης και του κεφαλαίου προμηγνύουν ακόμα μεγαλύτερες αυξήσεις σε όλα τα προϊόντα πρώτης ανάγκης, όπως τρόφιμα, βενζίνη, αέριο και ηλεκτρικό. Τώρα δεν προσπαθούν ούτε καν να πείσουν τον λαό ότι υπάρχουν λύσεις, ότι η ακρίβεια είναι κάτι παροδικό. Κάνουν σαφές ότι η ακρίβεια μόνο να συνεχιστεί μπορεί και μάλιστα να χειροτερέψει κατά πολύ.

Η ακρίβεια δεν αποτελεί παρά άλλον έναν μηχανισμό απάνθρωπης και ανελέητης επίθεσης του συστήματος απέναντι στους εργαζόμενους. Εξασφαλίζει τη μεταφορά πλούτου από τις εξαρτημένες και πιο φτωχές χώρες στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις. Έχοντας διαλύσει την οικονομία και τις παραγωγικές δυνάμεις των εξαρτημένων χωρών και εξασφαλίζοντας εξευτελιστικές συμφωνίες με τις υποτελείς κυβερνήσεις σαν αυτές που κυβερνούν τον τόπο εδώ και δεκαετίες εξασφαλίζουν ότι θα πουλούν τα προϊόντα και τις υπηρεσίες του σε εξωφρενικές τιμές.

Παράλληλα, το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο πετυχαίνουν τη βίαιη υφαρπαγή των μισθών και των συντάξεων, μεγιστοποιώντας τα κέρδη των εταιρειών και βυθίζοντας τον λαό στη φτώχεια και την εξαθλίωση. Η ακρίβεια κρύβει μέσα της όλη τη βία του καπιταλιστικού συστήματος και την αναπαράγει.

Η άποψη του ΚΚΕ(μ-λ) από την αρχή αυτής της επίθεσης ήταν ότι δεν πρόκειται για κάτι παροδικό. Η βαθιά συστημική κρίση στην οποία έχει εμπλακεί το καπιταλιστικό σύστημα εδώ και δεκαετίες δεν επιφυλάσσει για τους λαούς τίποτε άλλο πέρα από φτώχεια, εξαθλίωση και πολέμους. Η ακρίβεια όχι απλά θα συνεχιστεί, αλλά θα φέρει τον λαό σε απίστευτη ανέχεια και εξαθλίωση.

Με αυτό σαν δεδομένο, δεν θέλουμε να παρουσιάσουμε ξανά τους δείκτες, τα ποσοστά και τις τιμές των προϊόντων. Η πραγματικότητα είναι αμείλικτη και την ζει ο καθένας, δεν χρειάζεται άλλες αποδείξεις. Αυτό που θέλουμε να θέσουμε είναι δύο ερωτήματα:

1. Αν οι εργαζόμενοι μπορούμε να συνεχίσουμε να ζούμε με την ελπίδα να μας δοθεί κάποιο επίδομα ώστε να μπορέσουμε να βγάλουμε τον μήνα ή με την προσπάθεια να κάνουμε μία καλύτερη διαχείριση ή γιατί όχι να κόψουμε από το φαγητό. Ή ελπίζοντας σε αυξήσεις στους μισθούς αυξάνοντας τις ώρες δουλειάς, όταν έχει ήδη γίνει νόμος η 12ωρη εργασία για μισθούς πείνας. Το ερώτημα, δηλαδή, είναι αν υπάρχει προοπτική μέσα από την ατομική λύση.

2. Με δεδομένο ότι η κατάσταση όπως έχει, δεν πάει άλλο, πώς μπορεί να αλλάξει; Πώς μπορούμε, δηλαδή, να σταματήσουμε την ακρίβεια και να βάλουμε φρένο στην επίθεση του συστήματος; Τι απαιτείται ώστε το σύστημα να αλλάξει στάση απέναντι στους λαούς, αναγνωρίζοντας τα δικαιώματα των εργαζομένων και δίνοντας αξία στις ζωές τους;

Στο πρώτο ερώτημα απαντάμε σίγουρα **ΌΧΙ. Δεν μπορεί ο καθένας να λύσει το πρόβλημα μόνος του, γιατί η επίθεση είναι τέτοια και τόση που δεν αφήνει κανένα περιθώριο για αυταπάτες.** Η επίθεση του συστήματος έχει πραγματική βάση, που δεν είναι άλλη από την ίδια τη φύση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, που δεν μπορεί παρά να συνεχίζει να παράγει τις κρίσεις του και να τις φορτώνει στις πλάτες του λαού.

Όσον αφορά το δεύτερο, ο μόνος τρόπος για να αλλάξει η κατάσταση είναι η συγκρότηση της λαϊκής πάλης. Οι εργάτες, οι εργαζόμενοι, οι νέοι οφείλουν να πάρουν θέση, να κινητοποιηθούν και να παλέψουν για να απαντήσουν στη βία που δέχονται, για να αντισταθούν στην εξαθλίωση της ζωής τους. Η οργανωμένη πάλη ενάντια στο κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό, χωρίς αυταπάτες για εύκολες λύσεις συνδιαχείρισης και «συνεπών προτάσεων», αυτή είναι η απάντηση. Πολιτικά επικίνδυνο για το σύστημα και αποφασισμένο να παλέψει για να μην μπορεί να ζήσει πρέπει να είναι το λαϊκό κίνημα, για να μπορέσει να ανατρέψει αυτή την κατάσταση. Και αυτό δε θα μας το χαρίσει κανείς, πρέπει να το φτιάξουμε οι δυνάμεις που παρεμβαίνουν στο κίνημα αλλά και ο κάθε αγωνιστής που καλείται να πάρει θέση ενεργή.

Ελληνοτουρκικά

Ανώτατο Συμβούλιο: Η συνεργασία αναζητείται

Για τις 7 Δεκέμβρη στην Αθήνα έχει προγραμματιστεί το 1ο Ανώτατο Συμβούλιο Συνεργασίας Ελλάδας-Τουρκίας. Μητσοτάκης και Ερντογάν θα έχουν την ευκαιρία να τα ξαναπούν, εν μέσω της ουκρανικής σύγκρουσης, αλλά και των εγκλημάτων του Ισραήλ στη Γάζα. Και αυτή η συνάντηση εντάσσεται στην αμερικανόπνευστη ελληνοτουρκική προσέγγιση, αποτελώντας την ολοκλήρωση αυτού του πρώτου κύκλου.

Παρά τα «ήρεμα νερά» στο Αιγαίο πέλαγος κατά το τελευταίο διάστημα, οι κινήσεις και των δύο πλευρών έχουν ξεκινήσει και αναμένεται να πυκνώσουν ως το προγραμματισμένο ραντεβού των δύο αντιπροσωπειών. Ο Ερντογάν επανέφερε τη ρητορική για τα «σύνορα της καρδιάς του», ενώ η Αθήνα μελετά το πώς θα θέσει τα δικά της προτάγματα. Πάντως δεν

αναμένονται θεαματικά αποτελέσματα, με δεδομένη την εμμονή και των δύο μερών στις λεγόμενες πάγιες θέσεις τους.

Θαλάσσιες ζώνες (υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ) αποτελούν το ενδιαφέρον θέμα από ελληνικής πλευράς. Περισσότερα είναι αυτά που κατά καιρούς έχει θέσει η τουρκική, με ερώτημα προς ώρας αν θα (ξενα)τεθούν όλα ή μέρος τους. Το τι τελικά θα γίνει, πέρα από την «αύρα» ότι οι δύο χώρες «συνμιλούν», κανείς δεν είναι σε θέση να προδικάσει. Το «πάγωμα» των αντιθέσεων βοηθά τις ΗΠΑ στον σχεδιασμό τους κι αυτό έχει ήδη γίνει σαφές. Μόνο που αυτές μπορούν εύκολα να... ξεπαγώσουν, βοηθούσης και της εκ διαμέτρου αντίθετης στάσης των δύο πλευρών στο παλαιστινιακό ζήτημα.

Ίδωμεν...

Προσαγωγές και συλλήψεις για... κατοχή παλαιστινιακής σημαίας και μαντίλας!

Κατά τη διάρκεια του Μαραθώνιου της Αθήνας, την Κυριακή 12/11, η αστυνομία προχώρησε σε προσαγωγές διαδηλωτών που έφεραν την παλαιστινιακή σημαία ή τη μαντίλα (καφίγια). Η παλαιστινιακή συλλογικότητα «Somoud» κατήγγειλε την προσαγωγή και κράτηση στη ΓΑΔΑ διαδηλωτών συντρόφων της (γύρω στους 20), γιατί κράταγαν σημαίες και φορούσαν μαντίλες. Σύμφωνα με άλλη καταγγελία, 32 άτομα κρατήθηκαν για 5 ώρες απ' την αστυνομία στην περιοχή του Μεγάρου Μουσικής, για τον ίδιο λόγο. Ενώ ο ηθοποιός Αντώνης Ξένος και η κόρη του Αγγελική προσήχθησαν στη ΓΑΔΑ γιατί είχαν κρεμασμένη στο αμάξι τους την παλαιστινιακή σημαία. Είχαν προηγηθεί, βέβαια, τις προηγούμενες ημέρες και η σύλληψη του Παλαιστίνιου που ύψωσε την παλαιστινιακή μαζί με την ελληνική σημαία σε μια κολόνα στο Σύνταγμα και οι σχετικές εμετικές δηλώσεις του Θάνου Πλεύρη. Βλέπετε, η σημαία των δολοφόνων του Ισραήλ μπορεί κάλλιστα να προβάλλεται φωτισμένη στη Βουλή, αυτή των αμερικάνικων αφεντικών ή της ΕΕ να φιγουράρουν παντού (δείχνοντας ποιοι είναι οι επικυρίαρχοι), η παλαιστινιακή σημαία, όμως, ενός μαχόμενου λαού ποινικοποιείται. Αυτή που μαζί με την καφίγια έχουν μετατραπεί σε σύμβολα ηρωικής αντίστασης και τη σηκώνουν καθημερινά εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Στα χνάρια των κυβερνήσεων της Γερμανίας και της Γαλλίας, η ντόπια άρχουσα τάξη και η κυβέρνηση αφενός εκδηλώνουν τη συνειδητή υποταγή τους στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά και τη στήριξη τους στο κράτος - δολοφόνο του Ισραήλ, αφετέρου εκφράζουν τον ίδιο τους το φόβο μπροστά στην έκφραση αλληλεγγύης στον αγωνιζόμενο λαό της Παλαιστίνης και στο τι αυτή η αλληλεγγύη μπορεί να σημαίνει. Και για να το πετύχουν αυτό φασιστικοποιούν παρ' όλα αυτά τη στάση και την πολιτική τους.

Λέσβος: Όργιο βίας λιμενικών σε βάρος προσφύγων που τους «επαναπροώθησαν» στις τουρκικές ακτές!

Στις 13 Νοέμβρη, «μασκοφόροι» του λιμενικού της Λέσβου που επέβαιναν σε σκάφος (ΛΣ 144) πλησιάζουν μηχανοκίνητη βάρκα με 23 αφγανούς πρόσφυγες (ανάμεσά τους και μωρά και παιδιά που ούρλιαζαν μετά τη βιαιότητα που έζησαν), τους χτυπούν με κοντάκια με αιχμηρά άκρα και μεταλλικό αγκίστρι, τους ματώνουν, καταστρέφουν τη μηχανή της βάρκας, τους επιβιβάζουν στο σκάφος του λιμενικού, τους παίρνουν κινητά τηλέφωνα και χρήματα, χτυπούν όσους δεν υπακούν, τους λένε ψέματα πως θα τους μεταφέρουν σε δομή του ΟΗΕ και τελικά τους εγκαταλείνουν σε φουσκωτό προς τα τουρκικά χωρικά ύδατα... Η σχετική καταγγελία που δημοσιοποιήθηκε συνοδεύτηκε από βίντεο που αναρτήθηκε στο διαδίκτυο και κατέγραψε τη βίαιη αυτή επιχείρηση όπου φαίνονται και χαρακτηριστικά σημεία της Λέσβου (για του λόγου το αληθές). Η κρατική βαρβαρότητα ενάντια στους ξεριζωμένους δεν έχει όριο! Όσο κι αν η κυβέρνηση κι ο Μητσοτάκης «διαψεύδουν» τις επαναπροωθήσεις και προσπαθούν να παρουσιάσουν, συχνά - πυκνά, ένα δήθεν «ανθρώπινο πρόσωπο» για το λιμενικό και για την πολιτική τους, η ίδια η πραγματικότητα για πολλοστή φορά τους εκθέτει. Σαν εχθρούς των λαών, σαν υποτακτικούς των ιμπεριαλιστών και σαν δράστες χειρισμού των προσφύγων, στην κόντρα τους με την ανταγωνίστρια άρχουσα τάξη της Τουρκίας.

Δημοκρατικά δικαιώματα

«Εν ψυχρώ» αστυνομική δολοφονία του 17χρονου Χρήστου Μιχαλόπουλου

Η Ελληνική Αστυνομία έγραψε ένα ακόμα φονικό στο ενεργητικό της... Αυτό ενός ανθρώπου που είχε την «ατυχία» να είναι πολύ νέος και -κυρίως- Ρομά. Δύο ιδιότητες που σε βάζουν στο στόχαστρο των μισητών αντιλαϊκών μηχανισμών καταστολής του συστήματος. Στις 12 Νοέμβρη, στο Λεοντάρι Βοιωτίας, περιπολικό καταδίωκε αυτοκίνητο που οδηγούσε ο 17χρονος, στο οποίο επέβαιναν κι ο αδελφός του και δύο φίλες τους. Δεν είχε σταματήσει σε αστυνομικό έλεγχο, πολύ απλά γιατί φοβήθηκε επειδή δεν είχε δίπλωμα. Όταν το αμάξι εγκλωβίστηκε και ακινητοποιήθηκε, ένας αστυνομικός της ΟΠΚΕ το πλησίασε και χτύπησε το τζάμι του οδηγού. Άνοιξε την πόρτα, κλότσησε, έβγαλε έξω, πυροβόλησε εν ψυχρώ και σκότωσε το παιδί. Οι συνεπιβάτες έπαθαν σοκ. Μια δολοφονία που θυμίζει τις αστυνομικές εκτελέσεις μαύρων στην ιμπεριαλιστική μητρόπολη των ΗΠΑ...

Σύμφωνα με τη νεκροψία και το ιατροδικαστικό πόρισμα, ο Χρήστος πυροβολήθηκε από κοντινή απόσταση, με φορά από πάνω προς τα κάτω. Η αστυνομία μίλησε για «εκπυροσκόρηση» του όπλου όταν ο δολοφονημένος προσπάθησε να του το πάρει. Γνωστή και μόνιμη, δήθεν δικαιολογία... Αργότερα, ανέφερε πως «οι συνθήκες τέλεσης του πυροβολισμού διερευνώνται». «Διερευνώνται» ή «εκπυροσκόρηση»; Ας «αποφασίσουν». Η κάλυψη βέβαια δεν σταματά εκεί. Πήγαν το παιδί στο Νοσοκομείο της Θήβας και για 3 ώρες έλεγαν στους γονείς του πως χειρουργείται, ενώ αυτό είχε πεθάνει. Ο αστυνομικός αφέθηκε ελεύθερος με περιοριστικούς όρους, παρ' ότι η κατηγορία που θα του αποδοθεί αναφέρεται πως θα είναι «ανθρωποκτονία με ενδεχόμενο δόλο».

Στο ερώτημα «πολλών» τι «κίνητρα» θα είχε να τον σκοτώσει, θα απαντούσαμε πως τα σώματα αυτά έχουν

γαλουχηθεί με τη στοχοποίηση και την «εν δυνάμει» ποινικοποίηση του ίδιου του λαού. Κι όχι μόνο στη χώρα μας. Ο λόγος ύπαρξής τους είναι να υπηρετούν την κυρίαρχη τάξη, το σάπιο σύστημά της, τα ξένα και ντόπια αφεντικά, να τρομοκρατούν και να υπακούν στις κυβερνητικές εντολές. Οι λαϊκοί άνθρωποι, οι φτωχοί, οι εργαζόμενοι που διεκδικούν, οι απεργοί, οι διαδηλωτές, οι κάτοικοι που διεκδικούν, οι νέοι άνθρωποι, οι πρόσφυγες κι οι μετανάστες (φυσικά!), καθώς και οι «εκτός προδιαγραφών» είναι οι αποδέκτες της βίας τους. Πόσο μάλλον όταν μιλάμε για Ρομά. Τη βία αυτή την τροφοδοτεί καθημερινά, τη «δικαιολογεί» και την επιβραβεύει η φασιστικοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής ενός συστήματος που σαπίζει και δολοφονεί. Δεν έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που θρηνήσαμε κι άλλες δολοφονίες νέων Ρομά, όπως αυτή του 16χρονου Κώστα Φραγκούλη, το Δεκέμβρη του '22 στα Διαβατά Θεσσαλονίκης, όπου ένας αστυνομικός τον πυροβόλησε, μετά από καταδίωξη, γιατί... δεν πλήρωσε σ' ένα βενζινάδικο.

Η αυτή του 18χρονου Νίκου Σαμπάνη, τον Οκτώβρη του '21, στο Πέραμα, από 7 αστυνομικούς που πυροβόλουν, ρίχνοντας μάλιστα 36 σφαίρες! Στις περιπτώσεις αυτές, οι δράστες αστυνομικοί αφέθηκαν ελεύθεροι, η δικαστική διαδικασία ακόμα εκκρεμεί, ενώ η προσπάθεια συγκάλυψης ήταν εξόφθαλμη. Σήμερα, η κυβέρνηση επιστράτευσε ΜΑΤ και χημικά για να καταστείλει τη δίκαιη οργή των Ρομά για τη δολοφονία του Χρήστου, σε καταυλισμούς τους στη Θήβα, στο Μενίδι, στο Χαλάνδρι, στα Μέγαρα και στη Θεσσαλονίκη. Ελάχιστη απαίτηση, να τιμωρηθεί ο δολοφόνος αστυνομικός! Να καταγγεληθεί πλατιά η πολιτική που οπλίζει το χέρι των κάθε είδους κρατικών ή παρακρατικών δολοφόνων!

Στη φυλακή και για πλημμελήματα!

Συνεχώς διατυπώνονται το τελευταίο διάστημα από τα χείλη των επίσημων εκπροσώπων του συστήματος τα σχέδια για αλλαγή της ποινικής αντιμετώπισης όσων τελούν επανειλημμένως αξιόποινα πλημμελήματα. Με πρόσχημα την πάταξη της «ατιμωρησίας», η οποία δήθεν οδηγεί σε αύξηση της εγκληματικότητας, η κυβέρνηση μεθοδεύει την κατάργηση του δικαιώματος αναστολής έκτισης της ποινής για τα αδικήματα «χαμηλής παραβατικότητας».

Σημειωτέον ότι σύμφωνα με τον ισχύοντα Ποινικό Κώδικα, αν κάποιος καταδικαστεί σε στερητική της ελευθερίας ποινή που δεν υπερβαίνει τα τρία (03) έτη και δεν έχει καταδικαστεί αμετάκλητα σε ποινή μεγαλύτερη από τρία (03) έτη, το δικαστήριο διατάσσει την αναστολή εκτέλεσης της ποινής. Αν το δικαστήριο κρίνει, με ειδική αιτιολογία, ότι η εκτέλεση της ποινής «είναι απολύτως αναγκαία για να αποτρέψει τον κατάδικο από την τέλεση νέων αξιόποινων πράξεων», τη μετατρέπει σε παροχή κοινωφελούς εργασίας.

Σύμφωνα με τις τροποποιητικές διατάξεις που επεξεργάζεται το Υπ. Δικαιοσύνης, στο εξής η εκτέλεση της ποινής πλημμελήματος θα αναστέλλεται μόνον στην περίπτωση επιβολής ποινής που δεν υπερβαίνει το ένα (01) έτος και εφόσον δεν υπάρχει υποτροπή, δηλαδή ο κατηγορούμενος δεν έχει κι άλλες αμετάκλητες καταδίκες. Αν κάποιος καταδικαστεί σε ποινή από ένα (01) έως δύο (02) έτη, θα πληρώνει (χρηματική ποινή) ή θα παρέχει κοινωφελή εργασία. Σε περίπτωση, δε, που η ποινή του είναι από δύο (02) έως τρία (03) έτη, θα μπαίνει φυλακή για ένα διάστημα (από 30 ημέρες έως 6 μήνες) και για το υπόλοιπο ή θα πληρώνει ή θα παρέχει κοινωφελή εργασία!

Τέλος, όσοι καταδικάζονται για οποιοδήποτε πλημμέλημα σε ποινή άνω των τριών (03) ετών, θα εκτίουν την ποινή τους: το δικαστήριο ούτε θα χορηγεί αναστολή ούτε θα μετατρέπει την ποινή σε χρηματική.

Κατ' αυτόν τον τρόπο, επεκτείνεται η εφαρμογή της διάταξης της παραγράφου 6 του άρθρου 187ΠΚ, που απαγορεύει την αναστολή και μετατροπή της ποινής, καθώς και την αναστέλλουσα ισχύ της έφεσης, σε όσους καταδικάζονται ακόμα και για πλημμελήματα τελεσθέντα στα πλαίσια εγκληματικής οργάνωσης. Πρόκειται για πρόβλεψη που έχει οδηγήσει τους δικηγόρους σε αποχή από τα καθήκοντά τους στις υποθέσεις αυτές.

Το κυβερνητικό μέτρο οριζόντιου περιορισμού του δικαιώματος αναστολής, αλλά και μετατροπής της ποινής σε χρηματική, για τα αδικήματα πλημμεληματικού χαρακτήρα, συνιστά ακραία αυστηροποίηση του ποινικού-κατασταλτικού δικαίου. Αφενός αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι προηγούμενων αντιδραστικών τροποποιήσεων (στον Ποινικό Κώδικα και Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, στον Σωφρονιστικό Κώδικα, κ.λπ.) που περιορίζουν-καταργούν βασικά δικαιώματα των υπόπτων/κατηγορούμενων/καταδίκων, αφετέρου αναβαθμίζει το χτύπημα στις δημοκρατικές και λαϊκές ελευθερίες, στο φόντο της οξύνσης της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής.

Δεν είναι τυχαίο ότι αφορμή για να ξετυλιχθεί το αφήγημα της κυβέρνησης περί ατιμωρησίας και λήψης αναγκαίων μέτρων, αποτελούν κατά βάση περιστατικά σύλληψης διαδηλωτών, που κατόπιν κράτησης αφήνονται ελεύθεροι. Αλήθεια, για ποια ατιμωρησία μιλάνε εκείνοι

Πωλούνται ή ενοικιάζονται μετανάστες με ταλέντα Τιμή ευκαιρίας - Πληροφορίες: ΕΕ

«**Τ**α τελευταία χρόνια, μεγάλες μετακινήσεις απελπισμένων ανθρώπων, τόσο μεταναστών όσο και προσφύγων, έχουν επισκιάσει τα ευρύτερα οφέλη της μετανάστευσης». Αυτό γράφει η «ανεξάρτητη» Παγκόσμια Έκθεση Παρακολούθησης της Εκπαίδευσης (GEM) που στηρίζεται από την UNESCO, χρηματοδοτείται από διάφορες κυβερνήσεις και στη χώρα μας από το «Ίδρυμα Μαριάννα Β. Βαρδινολιάννη». Επισημιάται ουσιαστικά το πρόβλημα της μη επαρκούς εκμετάλλευσής τους. Δεν αναφέρεται στις χοντροκομμένες μορφές εκμετάλλευσης των εκατομμυρίων εξαθλιωμένων ανθρώπων, που ξεκινούν από τη διακίνησή τους και φτάνουν στην πορνεία και το εμπόριο παιδιών. Αυτές τροφοδοτούν με ζεστό χρήμα τις σκοτεινές πλευρές της οικονομίας, τις παράνομες. Ουσιαστικά επισημιάται πως δεν μπορούν οι κυβερνήσεις να βλέπουν το προσφυγικό μόνο από τη μεριά του ελέγχου της ροής.

Έτσι, στις 15 Νοεμβρίου, αναγνωρίζοντας το πρόβλημα, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή παρουσίασε την πλατφόρμα Talent Pool, στα ελληνικά «δεξαμενή ταλέντων». Φιλοδοξεί μέσω της πλατφόρμας αυτής, να ξεχωρίσει μέσα στη μεγάλη μάζα των εξαθλιωμένων, εκείνους που μπορεί να εκμεταλλευτεί περισσότερο, που να έχουν φτηνά και αποδοτικά εργατικά χέρια. Στην πλατφόρμα αυτή, κάθε χώρα θα μπορεί να δημοσιεύει τις κενές θέσεις εργασίας σε κρίσιμους τομείς, ώστε να τις βρίσκουν και να υποβάλλουν αίτηση οι μη Ευρωπαίοι που αναζητούν εργασία. Αυτοί με τη σειρά τους θα πρέπει να έχουν ανεβάσει, μέσω ελεγχόμενων οδών, τα ταλέντα και τα προσόντα τους. Ανακινώθηκε, επίσης, πως θα γίνουν περαιτέρω συμφωνίες με χώρες εκτός ΕΕ για την παροχή επαγγελματικής κατάρτισης σε μελλοντικούς εργαζόμενους της ΕΕ και την εκπαίδευσή τους σχετικά με τους νόμιμους τρόπους μετανάστευσης στην Ευρώπη. Επί του παρόντος, η ΕΕ έχει πέντε τέτοιες εταιρικές σχέσεις (με το Μαρόκο, την Τυνησία, την Αίγυπτο, το Μπαγκλαντές και το Πακιστάν), αλλά στο εγγύς μέλλον αναμένονται περισσότερες. Ανάμεσα στις ενδιαφερόμενες χώρες είναι και η Ελλάδα.

Ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ Μπλίνκεν δεν

που συκοφαντούν όποιον εργαζόμενο, απεργό, φοιτητή, κάτοικο γειτονιάς αντιδρά στην αντιλαϊκή-αντεργατική επίθεση, τον διώκουν με μένος, τον χτυπάνε με τα ΜΑΤ, τον κρατάνε επί ώρες στα ΑΤ, ποινικοποιούν τους αγώνες του στήνοντας δίκες τρομοκρατίας και φίμωσης και επιβάλλουν εξοντωτικές ποινές;

Δεν τους αρκούν, όμως, αυτά. Πλέον τον θέλουν και μέσα στη φυλακή, πλήρως εξοντωμένο, ανήμπορο και με σκυμμένο το κεφάλι. Και αν έχει να πληρώσει, ΙΣΩΣ βγει γρηγορότερα... Σε κάθε περίπτωση, βέβαια, όπως εύστοχα ανέφερε ο Φλωρίδης, θα σκεφτεί πολύ να τελέσει οποιαδήποτε «αξιόποινη πράξη». Ή, πιο σωστά, θα σκεφτεί πολύ να συμμετάσχει σε μια διαδήλωση, να φωνάξει ένα σύνθημα, να εναντιωθεί στην ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα και την ταξική εκμετάλλευση.

Εν ολίγοις, η ΝΔ με την εν λόγω τροποποίηση, θωρακίζει το νομικό οπλοστάσιο του κράτους απέναντι στον «εχθρό»-λαό, με στόχο την καταστολή κάθε εστίας αντίστασης και την απρόσκοπτη επέλαση στα εργασιακά-κοινωνικά δικαιώματα και την πρόσδεση της χώρας στα φιλοπόλεμα ιμπεριαλιστικά σχέδια.

Στην ίδια κατεύθυνση επιβολής λαϊκής σιγής εντάσσονται και τα εξοντωτικά πρόστιμα που επέβαλαν οι δημοτικές αρχές, με πρόσχημα την «αφισορρόπηση», σε κόμματα και οργανώσεις την προεκλογική περίοδο, μεταξύ των οποίων και το ΚΚΕ(μ-λ). Ενόψει, λοιπόν, της εκδίκασης της αίτησης ακύρωσης που έχει ασκήσει το ΚΚΕ(μ-λ) στο Διοικητικό Εφετείο Αθηνών στις 6/12, είναι κρίσιμο να καταγγεληθεί μαζικά η απαγόρευση διακίνησης πολιτικών ιδεών και να δυναμώσει στον δρόμο ο αγώνας για την ακύρωση των προστίμων.

αμέλησε να συγχαρεί τον Μαργαρίτη Σχοινά, που ως αντιπρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής παρουσίασε την πλατφόρμα για τη στήριξη των προσφύγων στην Ευρώπη, αλλά και παγ-

κοσμίως! Ο Μ. Σχοινάς, μιλώντας σε εκδήλωση στο Παρίσι, τόνισε ότι η «διασφάλιση της ένταξης των προσφύγων στην ευρωπαϊκή αγορά εργασίας αποτελεί βασική προτεραιότητα». Και επισήμανε πως «η οργανωμένη κινητικότητα του εργατικού δυναμικού είναι κάτι θετικό. Αυτό θα αντικατοπτρίζεται στο νομικό μας πλαίσιο της ΕΕ. Οι πρόσφυγες φέρνουν ταλέντο, δεξιότητες και φιλοδοξίες». Καθημερινά αποδεικνύεται πως όλες οι ανθρώπινες τραγωδίες δίνουν ευκαιρία για μπιζνες.

Οι σύγχρονες μέθοδοι εκμετάλλευσης δεν αντικαθιστούν τις παλιές και δοκιμασμένες. Δεν αναθεωρούν την μέχρι τώρα διαχείριση των μεταναστών και των προσφύγων. Δεν σταματούν τις επαναπωθήσεις και δεν κλείνουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης που τους στοιβάζουν. Αναζητούν τρόπους προκειμένου να εκμεταλλευτούν τα φτηνά εργατικά χέρια τους και να τα εντάξουν στην επίσημη οικονομία τους, για να βελτιώσουν τους δείκτες της και να αυγατίσουν τα κέρδη τους. Οι μετανάστες και οι πρόσφυγες αντιμετωπίζονται ως αντικείμενα. Την περίοδο του Μεσαίωνα έσερναν αλυσοδεμένους τους ανθρώπους στα σκλαβοπάζαρα. Οι αγοραστές τους κοιτούσαν στα δόντια, έλεγχαν την αξία του «προϊόντος», ακολουθούσαν παζάρια, πλήρωναν και αποκτούσαν τον δούλο τους. Σήμερα, η αγοροπωλησία ανθρώπων γίνεται μέσω της τεχνολογίας. Τα σύγχρονα σκλαβοπάζαρα είναι ηλεκτρονικές πλατφόρμες που φιλοξενούν μικρές αγγελίες αγοραπωλησίας ανθρώπων. Οι μετανάστες πωλούνται ή ενοικιάζονται ανάλογα με τα ταλέντα και τις δεξιότητές τους, πάντα σε τιμή ευκαιρίας. Κι αυτό είναι απολύτως νόμιμο.

Άλλωστε, σύμφωνα με την έκθεση GEM, οι μετανάστες και οι πρόσφυγες δεν είναι της Γης οι κολασμένοι, αλλά κάτι σαν παίχτες SARVIVOR, η μετανάστευση είναι στοιχείο της ανθρώπινης φύσης και η προσφυγιά είναι ελεύθερη επιλογή. Χαρακτηριστικό είναι το παρακάτω απόσπασμα: «*Δυνατές, συγκινητικές ιστορίες μετανάστευσης και εκτοπισμού συμβαίνουν σε ολόκληρο τον κόσμο. Αυτές οι ιστορίες φιλοδοξίας, ελπίδας, φόβου, προσδοκίας, εφευρετικότητας, εκπλήρωσης, θυσίας, κουράγιου, επιμονής και αγωνίας μας υπενθυμίζουν ότι η μετανάστευση είναι μια έκφραση της ανθρώπινης επιδίωξης για αξιοπρέπεια, ασφάλεια και ένα καλύτερο μέλλον. Αποτελεί μέρος του κοινωνικού ιστού, μέρος του ίδιου του υλικού της ανθρώπινης οικογένειας.*»

Νέο κύμα μετανάστευσης και προσφυγιάς αναμένεται το επόμενο διάστημα. Το Πακιστάν διώχνει 1,7 εκατ. Αφγανούς που είχαν καταφύγει στο έδαφός του τα τελευταία 30 χρόνια λόγω των πολεμικών συγκρούσεων, επειδή δεν έχουν νόμιμα έγγραφα. Η ξηρασία προστίθεται στα βάσανα των φτωχών λαών των χωρών της υποσαχάριας Αφρικής και τους αναγκάζει να εγκαταλείψουν τις χώρες τους. Η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού στη Γάζα από τους σιωνιστές του Ισραήλ, δημιουργεί ήδη πρόσφυγες. Όσοι από το νέο κύμα προσφύγων δεν χωρούν στην πλατφόρμα τους, που είναι οι περισσότεροι, έχουν να αντιμετωπίσουν την πιο σκληρή πλευρά των ιμπεριαλιστικού καπιταλιστικού συστήματος. Ο κυνισμός και η αναληψία με τα οποία αντιμετωπίζουν τη σφαγή του παλαιστινιακού λαού δείχνουν πως δεν έχει όρια η σκληρότητα που μπορούν να δείξουν απέναντι στους πρόσφυγες. Θα αντιμετωπίσουν τους κατατρεγμένους της Γης με μεγάλη σκληρότητα.

Φροντίζουν να κρύβουν τα ίχνη τους οι δολοφόνοι και οι βασανιστές των λαών. Γι' αυτό, ενώ είναι οι ανταγωνισμοί τους που φέρνουν τον πόλεμο, διαγκωνίζονται μεταξύ τους για να αποφύγουν να πάρουν στα εδάφη τους τους παρείσακτους πρόσφυγες και φροντίζουν να μην υπάρχουν πουθενά στην προπαγάνδα τους. Απέναντι στους λαούς εμφανίζονται ενωμένοι.

Απέναντί τους πρέπει να βρουν τους λαούς ενωμένους.

Ακροδεξιό φασιστικό παραλήρημα με ταγιέρ και γραβάτα

Στα υπερπολυτελή σαλόνια των μεγάλων ξενοδοχείων, όπου ξεφαντώνει και οργιάζει η κεφαλαιοκρατική τάξη, δίπλα στις σαμπάνιες και τα πανάκριβα κρασιά που συνοδεύουν τα λουκουλλεία γεύματά τους, εμφανίζεται το δηλητήριο του φασισμού και του ρατσισμού.

Ένα προϊόν με Προστατευμένη Ονομασία Προέλευσης, με παραγωγό το κεφάλαιο και προέλευση την ταξική, εκμεταλλευτική, βάρβαρη φύση του καπιταλιστικού συστήματος. Σε ρόλο Σομελιέ, το υπηρετικό πολιτικό προσωπικό του κεφαλαίου, οι πολιτικοί εκφραστές των συμφερόντων του, αναλαμβάνουν την προώθηση του προϊόντος στην κοινωνία.

Σε αυτόν τον ρόλο «εμφανίστηκε» η Α. Διαμαντοπούλου, πρώην υπ. Παιδείας επί κυβερνήσεως ΠΑΣΟΚ αλλά και πρώην επίτροπος της ΕΕ, καλεσμένη στο ετήσιο συνέδριο του Κύκλου Ιδεών (του Ευάγγελου Βενιζέλου) σε συνεργασία με το Delphi Economic Forum που πραγματοποιήθηκε 5-7 Νοέμβρη στο ξενοδοχείο Μεγάλη Βρετανία. Μιλώντας για το μεταναστευτικό και τις εξελίξεις στη Μέση Ανατολή ξέρασε το φασιστικό, ρατσιστικό δηλητήριο: «*Δεν μιλάει κανένας καθαρά για ένα τεράστιο ζήτημα. Οι κοινωνίες μας δεν μπορούν να ενσωματώσουν μεγάλες ισλαμικές κοινότητες, οι οποίες έχουν τον δικό τους πολιτισμό και τη δική τους θεοκρατική προσέγγιση, η οποία δεν αλλάζει με τίποτα. Αυτό δημιουργεί τεράστιες συγκρούσεις στην κοινωνία. Εδώ, λοιπόν, είναι Αριστερό το να βγαίνεις να υποστηρίξεις τη Χαμάς». Ολοκλήρωσε το μισάνθρωπο λογύδριό της αναφέροντας: «*Η Αφρική έχει δημογραφική έκρηξη. Μόνο η Νιγηρία το 2045 θα έχει 400 εκατομμύρια, περισσότερα από την Ευρώπη. Όλες αυτές οι χώρες (αφρικανικές) δεν έχουν καμία προοπτική ανάπτυξης. Και είναι γεμάτες με νέους ανθρώπους, που δεν έχουν τι να κάνουν και δεν έχουν τι να φάνε. Αυτό που εύχομαι είναι σε 100 χρόνια να μη γίνει δια της βίας η Ευρώπη σκουρόχρωμη.*»*

Τη σκυτάλη πήρε ο ακροδεξιός κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος της ΝΔ, Θ. Πλεύρης, ο οποίος σε συνέντευξή του αναφέρθηκε στις δηλώσεις Διαμαντοπούλου, αφού πρώτα ως τσιφάκι του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του σιωνισμού, κάλεσε τον νεαρό Παλαιστίνιο που συνελήφθη επειδή ανέβασε στο Σύνταγμα την παλαιστινιακή και την ελληνική σημαία, να πάει πίσω στη Λωρίδα της Γάζας για να πολεμήσει και να σέβεται τα κυρίαρχα σύμβολα της χώρας που τον φιλοξενεί. Στη συνέχεια, υπογράμμισε τις ακροδεξιές του καταβολές: «*Απευθύνεστε σε έναν άνθρωπο που πιστεύει πάρα πολύ στη σκληρή μεταναστευτική πολιτική. Είναι θέμα που οι δικές μου προσωπικές θέσεις είναι ακόμα πιο αυστηρές και σκληρές από τις θέσεις που εκφράζει το κόμμα μου.*» Παρέθεσε την ακροδεξιά σοφιστεία ότι «*...κάποιες χώρες του Ισλάμ έχουν οικοδομήσει τέτοια αξιακά κριτήρια για τη θέση της γυναίκας, την ανεξαρτησία ή το θέμα των αποίκων, που αυτοί οι άνθρωποι -και το ζούμε- έρχονται κάποιες φορές με τάση όχι να αφομοιωθούν, αλλά να επιβάλλουν στην Ευρώπη τις δικές τους θέσεις.*» Για να καταλήξει στη διαπίστωση: «*Άρα δεν θα μου πείτε αν συμφωνώ εγώ με την κα. Διαμαντοπούλου. Η κα. Διαμαντοπούλου συμφωνεί με πράγματα που έχω εκφράσει.*»

Το ακροδεξιό, ρατσιστικό, φασιστικό παραλήρημα, ντυμένο με ταγιέρ και γραβάτα, είναι συστατικό στοιχείο της αστικής πολιτικής. Δυστυχώς, όμως, ορισμένοι αρνούνται πεισματικά, είτε γιατί δεν θέλουν, είτε γιατί δεν μπορούν, να ερμηνεύσουν την ολοένα και πιο αντιδραστική, δεξιά μετατόπιση του αστικού πολιτικού σκηνικού, που έχει διαμορφώσει συνθήκες έντασης της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής. Για τους μεν, ο αντιφασιστικός αγώνας εξαντλείται στα αστικά δικαστήρια, τους αστικούς μηχανισμούς και θεσμούς, ως εργαλείο πίεσης. Για τους δε, ο αντιφασιστικός αγώνας εξαντλείται στην συμμορίτικου τύπου αντιπαράθεση και σύγκρουση με ακροδεξιές ομάδες. Όμως, τόσο οι ρεφορμιστικές αυταπάτες για το αστικό κράτος, όσο και τα πολιτικά αδιέξοδα της μικροαστικής αδημονίας που παράγει η αποσύνδεση από τις λαϊκές μάζες, καταλήγουν σε έναν κοινό παρανομαστή: Στην υπονόμηση της σημερινής δυνατότητας και αναγκαιότητας, της κατεύθυνσης που θέτει το σύνθημα «τον φασισμό τσακίζουν αγώνες λαϊκοί». Της κατεύθυνσης, δηλαδή, που αναγνωρίζει ως μοναδικό και αρμόδιο φορέα της ήττας του φασισμού, του λαϊκού εργατικού αγώνα ενάντια συνολικά στην πολιτική του συστήματος για το δικαίωμα στη ζωή. Ενάντια στην πολιτική που γεννά και τρέφει τον φασισμό, που στήνει χρυσαιγίτες και σπαρτιάτες, για να τους αξιοποιήσει ως αιχμηρό εργαλείο της αντιλαϊκής ταξικής επίθεσης.

«Διέξοδος Αριστερά» με δεξιά κατεύθυνση δεν γίνεται!

Πριν την τελευταία συνεδρίαση της ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ κυκλοφόρησε ένα κείμενο-πλατφόρμα της «Ομπρέλας» (Τσακαλώτος, Φίλης, Σκουρλέτης κ.ά.) με 1.300 υπογραφές στελεχών σαν την πολιτική βάση διαχωρισμού με τη νέα ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και πρόπλασμα ενός νέου πολιτικού φορέα με τον προσωρινό (;) τίτλο «Διέξοδος Αριστερά».

Με κυρίαρχη την εκτίμηση ότι «όλα όσα γνωρίζαμε για τη φυσιολογία και τις κοινωνικές προτεραιότητες του ΣΥΡΙΖΑ αλλάζουν, αλλάζουν βίαια και μονομερώς», το κείμενο προσπαθεί να πείσει ότι ούτε λίγο ούτε πολύ βρισκόμαστε μπροστά σε μία μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, που δεν έχει σχέση με τη μέχρι τα τώρα πολιτική του κατεύθυνση και πρακτική.

Είναι φανερό ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μία εξοργιστική λαθροχειρία των συντακτών του κειμένου, με στόχο να αποποιηθούν τις δικές τους ευθύνες για τη μέχρι σήμερα πορεία του ΣΥΡΙΖΑ και να παρουσιαστούν ως υπερασπιστές της... Αριστεράς. Και μάλιστα τονίζουν στο κείμενο ότι «η πεποίθησή μας, ότι εκεί βρίσκεται η διέξοδος, δεν είναι εμμονή, είναι στάση ζωής...»! Μία «στάση ζωής», λέμε εμείς, που στην πορεία των χρόνων μετέτρεψε -για τις ανάγκες και τις επιδιώξεις του συστήματος- ένα κόμμα της ρεφορμιστικής αριστεράς σε οργανικό κομμάτι της επίθεσης ενάντια στον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία. Και έρχονται σήμερα, με περισσό θράσος, να παρουσιάσουν την πολιτική τους βάση στην οποία, εκτός των άλλων, ξαναθυμούνται τον «σοσιαλισμό με ελευθερία και δημοκρατία».

Στο κείμενο τους αναφέρεται: «*Προϋπόθεση για να υπάρξει ξανά προοπτική διεκδίκησης της (σ.σ. της κυβερνητικής εξουσίας) από την Αριστερά, είναι να ανοικοδομηθεί από τα χαμηλά ποσοστά που έχουμε οδηγηθεί ένας αξιόπιστος πολιτικός φορέας της*», ξεκαθαρίζοντας με αυτό τον τρόπο ότι δεν θα είναι ένας φορέας «διαμαρτυρίας» αλλά «εξουσίας» και μάλιστα «αξιόπιστος». Μάλιστα, για μην μείνουν αμφιβολίες για τον κεντρικό προσανατολισμό τους, αποσαφηνίζουν ότι θα κινηθούν «*με ένα σαφές στρατηγικό όραμα για την Ευρώπη των λαών, με σταθερό ευρωπαϊκό προσανατολισμό σε οργανική σχέση και συντονισμό με την Ευρωπαϊκή Αριστερά*». Για να συμπληρώσουν, σε άλλο σημείο, με αρκετή «αφέλεια» σε σχέση με τις εξελίξεις στην χώρα, στην περιοχή αλλά και στον κόσμο για «*Υπεράσπιση των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας μέσα από μια εξωτερική πολιτική καλής γειτονίας, με οδηγό την ύφεση, την επιδίωξη της ειρήνης και του αφοπλισμού, απαλλαγμένη από τις επιρροές του εθνικισμού*...».

Η «Ευρώπη των λαών», «η ύφεση, η ειρήνη και ο αφοπλισμός» είναι οι παλιές και σκουριασμένες ιδέες του ρεφορμισμού, που δεν έχουν καμία υπόσταση σήμερα στην εποχή των οξυμένων ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, του πολέμου στην Ουκρανία και της σφαγής του Παλαιστινιακού λαού στη Γάζα. Ακόμα περισσότερο, δεν έχουν καμία υπόσταση σε μία χώρα που από τη μία λεηλατείται από το ξένο κεφάλαιο ο ιδρώτας του εργαζόμενου λαού, οι υποδομές και ο πλούτος της, με κύρι-

ους πρωταγωνιστές τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και την ΕΕ. Από την άλλη, έχει μετατραπεί σε στρατιωτική βάση των ΗΠΑ-NATO, ένα προκεχωρημένο φυλάκιο πλήρως ευθυγραμμισμένο στους στόχους και τις επιδιώξεις τους.

Είναι, όμως, αναγκασμένοι να προβάλουν αυτές τις ιδέες, καθώς αποτέλεσαν τον βασικό κορμό της «κυβερνώσας αριστεράς» που προώθησε στον ανώτερο βαθμό την ενίσχυση των δεσμών της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης από ΗΠΑ-NATO-ΕΕ. Τις «στρατηγικές συμμαχίες» με αντιδραστικά καθεστώτα (Ισραήλ, Αίγυπτος, κ.ά.), την πλήρη ευθυγράμμιση με τις επιδιώξεις ΗΠΑ-NATO στα Βαλκάνια και την ένταξη της Βόρειας Μακεδονίας στη «σωστή πλευρά», την ανανέωση και επέκταση των βάσεων των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών στη χώρα μας.

Για τον ρεφορμισμό κάθε είδους και κοπής, οι σχέσεις εξάρτησης από τους ιμπεριαλιστές δεν αντιμετωπίζονται ποτέ σαν οργανικό στοιχείο του ντόπιου καπιταλιστικού συστήματος, είτε γιατί επιδιώκουν να αποτελέσουν κυβερνητικούς διαχειριστές του είτε γιατί δεν έχουν καμία προοπτική πραγματικής αναμέτρησης με αυτό.

Η ηγετική ομάδα της «Ομπρέλας» θεωρεί ότι μπορεί να επιστρέψει στις ρεφορμιστικές «ρίζες» της σαν να μην έχει συμβεί τίποτα όλα αυτά τα χρόνια και με την «πεποίθηση» ότι αυτή δεν είχε καμία ευθύνη. Και μάλιστα με διακηρύξεις του τύπου «*σαφή ταξική τοποθέτηση υπέρ των εργαζομένων και των λαϊκών τάξεων*» προσπαθεί να καλύψει τον χαρακτήρα ενός πολιτικού χώρου βαθιά υποταγμένου στον καπιταλιστικό μονό-

δρομο. Ταυτόχρονα, με τοποθετήσεις όπως «*με στρατηγικό στόχο τις δομικές μεταρρυθμίσεις που αλλάζουν την υπάρχουσα οργάνωση της κοινωνίας*», ξαναζεσταίνει τη ρεφορμιστική σούπα σε μία περίοδο όπου οι εργαζόμενοι δοκιμάζονται από την καπιταλιστική ακρίβεια και την ολομέτωπη επίθεση στα δικαιώματα και τη ζωή τους.

Η προσπάθεια από τη μεριά της «Ομπρέλας» να διεκδικήσει κάποια θέση στον χώρο της Αριστεράς και μάλιστα με τη μορφή... διεξόδου δείχνει και τον βαθμό εκφυλισμού αυτής της ομάδας. Πρόκειται για μια ομάδα που έχει συμβάλει τα μέγιστα στο προβοκάρισμα κάθε έννοιας Αριστεράς, έχει σπείρει απογοήτευση και ηττοπάθεια στους εργαζόμενους και τη νεολαία και έχει ενισχύσει το αντικομμουνιστικό οπλοστάσιο του συστήματος. Όσο ο ΣΥΡΙΖΑ είχε την κυβερνητική διαχείριση, αλλά ακόμα και μετά το 2019, που είχε ένα «αξιοπρεπές» εκλογικό ποσοστό και ρόλο «δεύτερου πυλώνα» του συστήματος, μια χαρά βολεύονταν όλοι αυτοί οι «αριστεροί» που σήμερα ξεσπαθώνουν για τη μετάλλαξη του.

Για τους εργαζόμενους και τη νεολαία, για τον αριστερό και προοδευτικό κόσμο, πράγματι υπάρχει η ανάγκη της διεξόδου από το τέλμα που τον έχουν οδηγήσει ο ρεφορμισμός και η υποταγή στο σύστημα. Και πράγματι αυτή η διέξοδος είναι προς τα Αριστερά, στην οργάνωση, τον αγώνα, το Μέτωπο Αντίστασης-Διεκδίκησης στην προοπτική της Αναμέτρησης. Μόνο που αυτός ο δρόμος έχει αντίθετη κατεύθυνση από αυτόν της «Ομπρέλας».

Πολιτικές διεργασίες στο αστικό πολιτικό σκηνικό μέσω... εκδηλώσεων

Η «ισχυρή» κυβερνητική πλειοψηφία του 41% δεν φαίνεται να καθισχύζει τα αστικά πολιτικά στελέχη και τα κέντρα που αυτά εκφράζουν εντός και εκτός της χώρας. Πρόσφατο αλλά, όπως όλα δείχνουν, όχι έσχατο παράδειγμα αποτελεί αυτό της «ανάσυρσης» του Κ. Σημίτη σε σχετική εκδήλωση που έλαβε χώρα. Με «μεσάζοντα» την Κίνηση Διαμαντοπούλου, επιχειρείται η υπενθύμιση της «αξίας» του «εκσυγχρονιστικού και μεταρρυθμιστικού κινήματος». Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι παραβρέθηκαν στη σχετική εκδήλωση τόσο ο Μητσοτάκης όσο και ο Ανδρουλάκης. ΝΔ και ΠΑΣΟΚ διεκδικούν την «πολιτική παρακαταθήκη» του ανδρός. Πρόκειται για σημείο συνάντησης δεξιάς και κεντρο...δεξιάς και ας καμώνονται τα στελέχη του τρίτου κοινοβουλευτικού κόμματος ότι τους χωρίζει «άβυσσος» με το πρώτο!

Η διαμάχη για την «κληρονομιά» του (εν ζωή!) πρώην πρωθυπουργού έχει ένα ουσιαστικό πολιτικό επίδοκο: τη διαπίστωση ότι η ντόπια άρχουσα τάξη «υπολείπεται» σε σωρεία θεμάτων και ζητημάτων, με βάση τη φύση και τα χαρακτηριστικά από συστάσεώς της. Τα όποια βήματα παραμένουν μονίμως ανολοκλήρωτα και έωλα στους ανέμους της μεγάλης αστάθειας και αναταραχής, των μεγάλων ιμπεριαλιστικών συμφερόντων που συγκρούονται στον κόσμο και την περιοχή. Θα μπορούσε κάποιος εύλογα να θεωρήσει τα λεγόμενα και γραφόμενα έως και ως εκθέσεις ιδεών, η εφαρμογή των οποίων εναπόκειται στην έγκριση των προστατών της ντόπιας ολιγαρχίας του πλούτου. Άσε που τις περισσότερες φορές, πίσω από το περιτύλιγμα, εμφανίζεται

μία πιστή αντιγραφή -ενίοτε ούτε καν μεταφρασμένη- έξωθεν υποδείξεων και απαιτήσεων.

Η αλήθεια είναι ότι η άρχουσα τάξη της χώρας μας στερείται εν πολλοίς σύγχρονου αφηγήματος. Εξ ου και η επίκληση στον «εκσυγχρονισμό» και τις «μεταρρυθμίσεις», ένα πολυφορεμένο κουστόμι που μπορεί κάτι να λέει στο κεφάλαιο, αλλά δημιουργεί προ πολλού αρνητικά αισθήματα στους εργαζόμενους, τον λαό και τη νεολαία. Μετά την Ολυμπιάδα και την ΟΝΕ, η «επενδυτική βαθμίδα» δεν μπορεί να αναπληρώσει αυτό το μεγάλο κενό. Πολύ περισσότερο που οι ουδέτερες αυτές έννοιες έχουν ήδη πάρει πρακτική πολιτική διάσταση και ταξικό περιεχόμενο με την εφαρμογή τους. Οι πλατιές λαϊκές μάζες ακούν τη λέξη «εκσυγχρονισμός» και... φυλάγονται. «Μεταρρύθμιση» και... τρέμουν. Γνωρίζουν απ' την πείρα τους ότι τα σκληρότερα αντιλαϊκά κι αντεργατικά μέτρα ντύνονται με τις πιο ωραίες λέξεις. Βιώνουν τον σύγχρονο εργασιακό και κοινωνικό μεσαίωνα που ό,τι καμουφλάζ κι αν του βάζει το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, είναι η σκληρή υλική πραγματικότητα.

Κερασάκι στη τούρτα αποτέλεσε η παρουσία του Γ. Στουρνάρα, θεματοφύλακα της «δημοσιονομικής σταθερότητας», μα πάνω απ' όλα των συμφερόντων των δυτικών ληστών της χώρας και του λαού. Υπερθεμάτισε με τη σειρά του ενός αστικού υπερκομματικού και διακομματικού εκσυγχρονισμού, ως προϋπόθεσης για την «αναπτυξιακή δυναμική και πορεία». Πάει πολύ, ωστόσο, τα δικά τους άγχη να τα πλασάρουν όλοι αυτοί στον λαό μας, εμφανιζόμενάς τα ως δήθεν «κοινωνικό αίτημα»! Πάει πολύ οι

ταξικές επιθέσεις να βαφτίζονται «εκσυγχρονισμοί και μεταρρυθμίσεις»! Τα αστικά συμφέροντα ως «εθνικοί στόχοι»! Ο «ευρωπαϊσμός» ως «όραμα» του λαού! Μέσα στον οίστρο τους, βέβαια, ομολόγησαν ένα κοινό μυστικό: ότι τα γαλλογερμανικά συμφέροντα -μέσω της ΕΕ και αυτοτελώς- δηλώνουν παρουσία στη χώρα και ζητούν να ληφθούν υπόψη στις άμεσες πολιτικές, οικονομικές και κοινωνικές εξελίξεις. Η παρουσία Μητσοτάκη, πάντως, θα μπορούσε και να θεωρηθεί ως... «παραφωνία» στη σύναξη. Με την έννοια της απογείωσης στην εξυπηρέτηση των αμερικανικών συμφερόντων στη χώρα και την περιοχή, επί πρωθυπουργίας του. Η σχετική γκρίνια στελεχών της καραμανλικής πτέρυγας σ' αυτή τη βάση πρέπει να ερμηνευτεί.

Οι επανεμφανίσεις Καραμανλή και Σημίτη (και του Σαμαρά ενδεχομένως), λοιπόν, όσο κι αν συνοδεύονται από προτροπές και νουθεσίες από τη μεριά των πρώην και όσων τους ακολουθούν προς τους νυν, δείχνουν ένα ακόμη πράγμα: το ανώτατο αστικό πολιτικό προσωπικό αδυνατεί να ανανεωθεί με στελέχη πρώτης γραμμής, ικανά να αποτελέσουν διάδοχη κατάσταση. Οι «δοκιμασμένες λύσεις», επομένως, δεν χάνουν την αξία τους. Το «εκσυγχρονιστικό» ΠΑΣΟΚ και η «μεταρρυθμιστική» ΝΔ υπόσχονται χειρότερες εργασιακές συνθήκες, επιδείνωση των όρων ζωής, βαρβαρότητα για τον λαό σε όλα τα επίπεδα. Γι' αυτό και οι «αναζητήσιες» τους πρέπει να αφήνουν παγερά αδιάφορο τον λαϊκό κόσμο. Ή ακριβέστερα, να εντείνουν την οργή του και να αυξάνουν τη διάθεσή του για αγώνα!

ΣΥΡΙΖΑ

Σε κρίση το σύστημα – σε κρίση διάφοροι εκφραστές του

Έχει γεμίσει ο αστικός Τύπος με εκτιμήσεις για τις εξελίξεις στον ΣΥΡΙΖΑ. Άλλες επικεντρώνονται στο «φαινόμενο Κασσελάκη», άλλες στις δηλητηριώδεις «αντιπαραθέσεις» των τάσεων και άλλες ψυχολογικοποιούν τις εξελίξεις. Η πλειοψηφία πάντως (φίλων και εχθρών του νέου Προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και πιο ουδέτερων αστών σχολιαστών) δυσκολεύεται να αναφερθεί στο πραγματικό υπόβαθρο της κρίσης που έχει ανακύψει στο κόμμα της, έως σήμερα, αξιωματικής αντιπολίτευσης!

Θα προσπαθήσουμε να κωδικοποιήσουμε τις βασικές παραμέτρους, οι οποίες αποτελούν την υλική βάση αυτής της θεαματικής μεν, αλλά εξηγήσιμης εξέλιξης, όπως προσεγγίζουμε εμείς τα ζητήματα:

Α) Δεν είναι καθόλου κρυφό ότι το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα είναι, παγκόσμια, σε βαθιά κρίση. Όλοι οι όροι αναπαραγωγής του είναι μπροστά σε αδιέξοδο και κάθε κίνηση που κάνει οποιοσδήποτε παράγοντας για να «φύγει προς τα εμπρός» και να βρει διαφυγές, απλώς φέρνει την κρίση και τα αδιέξοδα σε ανώτερη σπείρα. Τα πολιτικά ζητήματα και οι άγριες κόντρες ανάμεσα σε διάφορες μερίδες στο εσωτερικό των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων είναι ενδεικτικά της κατάστασης αυτής. Στις ΗΠΑ, ας πούμε, η κόντρα της πολιτικής έκφρασης του ιμπεριαλισμού γίνεται ανάμεσα σε έναν κλόουν και σε έναν άνθρωπο που εμφανώς τα έχει χαμένα. Αυτοί είναι και οι δύο (με τον έναν ή άλλο τρόπο) υπόδικοι! Και ακόμα και αν υποστηρίξει κάποιος ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έχει όλους τους μηχανισμούς να αντιμετωπίσει το ζήτημα αυτό, ωστόσο το ζήτημα υπάρχει.

Όταν έτσι είναι τα ζητήματα στην πρώτη ιμπεριαλιστική χώρα του πλανήτη, καταλαβαίνει κανείς εύκολα πως τα αδιέξοδα φτάνουν πολλαπλασιασμένα σε μια εξαρτημένη χώρα σαν την Ελλάδα, σε μια περίοδο, ειδικά, που μυρίζει μπαρούτι και για την οποία η διπλή της εξάρτηση αποτελεί επιπλέον παράγον-

τα πιέσεων και προβλημάτων. Η άρχουσα τάξη της χώρας είναι πάντα (ίσως και πιο πολύ από ποτέ) πρόθυμη να εξυπηρετήσει τα αφεντικά της. Μόνο που τα αφεντικά της είναι πάνω από ένα και η εξυπηρέτηση όλων τους και στη σωστή «δοσολογία» δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση.

Β) Στις συνθήκες αυτές, ιδιαίτερα δυσμενής είναι η κατάσταση για έναν χώρο που εν έτει 2023 προσπαθεί να προβάλει το εξευτελισμένο όραμα του «καπιταλισμού με ανθρώπινο πρόσωπο». Δεν είναι τυχαίο ότι ο ΣΥΡΙΖΑ, παρά την ανεκτίμητη προσφορά του στο σύστημα ειδικά την περίοδο 2012-2019 (αλλά και αργότερα), παρέμεινε να μην έχει χωνευτεί από τα κέντρα εξουσίας του συστήματος. Χρησιμοποιήθηκε, προβόκαρε την Αριστερά και την ιδέα της αντίστασης, όμως ακόμα το σύστημα απαιτούσε ακόμα πιο ολοκληρωτική προσαρμογή του. Κι όσο αυτός προσαρμοζόταν, τόσο το σύστημα επέμενε για ακόμα πιο δεξιά στροφή.

Γ) Με άλλα λόγια, ο ΣΥΡΙΖΑ βρέθηκε αντιμέτωπος με την κρίση μιας γραμμής που ήθελε να κρύψει πόσο αντιλαϊκή είναι, εξυπηρετώντας το σύστημα του εξαρτημένου καπιταλισμού, που είναι, ήδη, σε διπλή κρίση! Για να ξεπεραστεί αυτός ο φαύλος κύκλος, εκτιμάμε ότι έγινε η καθόλα άκομψη και βίαιη παρέμβαση που προώθησε τον (περαστικό) Κασσελάκη στην θέση του Προέδρου του κόμματος αυτού. Και δεν μας ενδιαφέρει καθόλου η γκροτέσκα πλευρά του ζητήματος -αν και παράγει και

αυτή είτε άπειρο γέλιο είτε μια σχετική θλίψη.

Δ) Δεν υποτιμάμε το γεγονός ότι η εξέλιξη αυτή ξεπέρασε κάποια όρια. Ωστόσο, η αλήθεια είναι ότι δεν εκτιμάμε ότι η προεδροποίηση Κασσελάκη αποτελεί μια άνευ προηγουμένου δεξιά τομή στον ΣΥΡΙΖΑ, που τάχα μέχρι πρόσφατα είχε κατιτί αριστερό. Έχει φροντίσει ο προηγούμενος ΣΥΡΙΖΑ (και ο Τσίπρας, για τον οποίο δυσκολευόμαστε να καταλάβουμε γιατί θεωρείται μεγάλος πολιτικός άντρας) να κάνει όλες τις απαραίτητες δεξιές τομές, στις οποίες έχουμε αναφερθεί όλα τα προηγούμενα χρόνια. Ούτε και βρίσκουμε καμία διαφορά ανάμεσα στις τοποθετήσεις Αχτσιόγλου και Κασσελάκη (της πρώτης όταν ξεκίνησε ο πόλεμος στην Ουκρανία και του δεύτερου πρόσφατα) περί του «εθνικού κινδύνου να αποστρατιωτικοποιούνται τα νησιά και να στέλνον-

κέντρα εξουσίας του συστήματος, ώστε να σταθεί κάπως η νέα κατάσταση στα πόδια της. Το αν αυτή η προσπάθεια θα φέρει αποτελέσματα ή όχι, δεν είναι εύκολο να το προβλέψουμε. Μπορούμε, όμως, να «προβλέψουμε» ότι οι ομάδες που θα αποχωρήσουν θα έχουν σοβαρό πρόβλημα. Πρόκειται για στελέχη που το σώμα των απόψεων που τα συγκροτούν δεν τους επιτρέπει να παίζουν με 1 και 2%. Είχαν, έχουν και θα έχουν άλλες φιλοδοξίες. Η αμήχανη συνέντευξη Τσακαλώτου στον Αντένα, αλλά και οι παλινωδίες Αχτσιόγλου αποτυπώνουν, ακριβώς, αυτό το πρόβλημα. Την ίδια κατεύθυνση της στήριξης του «ενιαίου ΣΥΡΙΖΑ» ήρθε να ενισχύσει και η δήλωση Τσίπρα, η οποία έγινε ΜΕΤΑ την αποχώρηση της ομάδας Τσακαλώτου! Μένει, λοιπόν, να δούμε πόσο εκτεταμένες θα είναι αυτές οι αποχωρήσεις, τελικά.

ται τα τεθωρακισμένα στην Ουκρανία» (το αναφέρουμε ενδεικτικά, γιατί είναι κατανοητό ότι ακουμπάει την καρδιά των επιλογών αλλά και των προβλημάτων του συστήματος). Ούτε και μπορεί να κρυφτεί η δυσκολία των διαφωνούντων να περιγράψουν τη δικιά τους «αριστερή» πολιτική πλατφόρμα σε αντίθεση με τον νέο Πρόεδρο.

Ε) Δεν θέλουμε να ρισκάρουμε μια εκτίμηση για το αν ο ΣΥΡΙΖΑ (ή όπως αλλιώς (ίσως θα ονομαστεί) διαλυθεί ή όχι. Μπορούμε, όμως, να πούμε καθαρά ότι, για το σύστημα, αποτελεί σοβαρό παράγοντα αστάθειας η ανυπαρξία αντιπολίτευσης με κυβερνητική προοπτική. Όταν λείπει για μεγάλο διάστημα μια τέτοια αντιπολίτευση, δημιουργείται κίνδυνος κοινωνικών εκρήξεων, καθώς δεν μπορεί η κοινωνική οργή να κατασταλεί κάτω από την αναμονή των «επόμενων εκλογών». Άλλωστε, δεν ανακαλύπτουμε την Αμερική. Το πρόβλημα αυτό το παραδέχονται και οι αστικοί κύκλοι.

Αυτό σημαίνει ότι εκτιμάμε ότι θα γίνουν οι απαραίτητες κινήσεις από τα

Το σίγουρο είναι ότι στις συνθήκες παρόξυνσης των ανταγωνισμών των ιμπεριαλιστών και βαθιάς κρίσης αναπαραγωγής του συστήματος, τα κέντρα εξουσίας του συστήματος θα φουλάρουν τις μηχανές για να προλάβουν κάτι που δείχνει σχεδόν αναπότρεπτο: την άγρια έκφραση της κοινωνικής οργής. Το ότι όλες οι διεργασίες που γίνονται χτυπάνε σε τοίχο, ενώ ο λαός είναι στην γωνία, μπορεί να μας βοηθήσει να φανταστούμε τι θα συμβεί σε περίπτωση που ο λαός βγει στο προσκήνιο. Σε κάθε περίπτωση, η ρευστότητα των συνθηκών είναι τέτοια που Μητσοτάκηδες, Ανδρουλάκηδες, Κασσελάκηδες και Κουτσομπές θα εκτοξεύονται και θα κατακρημνίζονται με ταχύτητα.

Αυτό το ρευστό (και εκρηκτικό) τοπίο ανεβάζει τις απαιτήσεις για τις δυνάμεις εκείνες, που θέλουν όχι μόνο να συμβάλλουν να βάλει ο λαός τη δική του σφραγίδα στις εξελίξεις, αλλά και να δουλέψουν στην κατεύθυνση της συγκρότησης της εργατικής τάξης και του λαού σε ένα καλύτερο επίπεδο.

Για τις τελευταίες εξελίξεις

Οι παλινωδίες της Αχτσιόγλου βρήκαν επιτέλους στόχο: τη συγκρότηση νέας κοινοβουλευτικής ομάδας δίπλα στον ΣΥΡΙΖΑ. Πάνω σε αυτόν τον στόχο υπερπηδήθηκαν διαφορές ανάμεσα στην ομάδα Τσακαλώτου και τη δική της.

Είναι τραγικό να θεωρούν όλοι αυτοί που υιοθετούν τα πεπραγμένα της κυβέρνησης Τσίπρα κόντρα στην απαξίωση που έδειξε η ομάδα Κασσελάκη και αγανάκτησαν για τον «πατριωτικό» προσδιορισμό του τελευταίου στον ΣΥΡΙΖΑ, ότι θα πείσουν τα λαϊκά στρώματα πως στρέφονται αριστερά και θα εκ-

φράσουν τις λαϊκές απαιτήσεις. Όλα τα κομμάτια που διαχωρίστηκαν από τους νοικοκυραίους του Κασσελάκη εποφθαλμιούν τη λαϊκή ψήφο και την εύνοια των ξένων κέντρων για στήριξη.

Τόσο η πολιτική της Αχτσιόγλου όσο και του Τσακαλώτου δεν μπόρεσαν να διαχωριστούν από την ίδια κατεύθυνση που εξυπηρετεί η κυβέρνηση Μητσοτάκη κι ας προσπάθησαν να τη βαφτίσουν αριστερή πολιτική. Ούτε τώρα θα πείσουν, γιατί απλά στον ίδιο δρόμο θα βαδίσουν με άλλο προσώπιο.

Η 48ωρη απεργία των νοσοκομειακών γιατρών να μη γίνει ντουφεκιά στον αέρα!

«Έντονη κινητικότητα», όπως ανακοινώνει ο φιλοκυβερνητικός τύπος, έχει όλο το τελευταίο διάστημα η ηγεσία του Υπουργείου Υγείας. Και, όντως, είναι αλήθεια ότι η επίθεση του συστήματος στα δικαιώματα υγειονομικών και ασθενών δεν κάνει παύσεις. Ο Χρυσοχοϊδης «άκουσε με ενδιαφέρον» τις προτάσεις του διαΝΕΟσις για μετατροπή των νοσοκομείων σε ΝΠΙΔ, για συγχωνεύσεις και αλλαγή στη χρήση τους. Το εν λόγω think tank, που χρηματοδοτείται από εφοπλιστές, εμφανίζει ως λύση στα προβλήματα του συστήματος περίθαλψης την επιβολή περισσότερων ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων με αναζήτηση πόρων από τους ασθενείς και μεγαλύτερη εκμετάλλευση των υγειονομικών. Ο Θεμιστοκλέους προαναγγέλλει «ένταξη του ιδιωτικού τομέα στο ΕΣΥ», υπενθυμίζονται ότι ΕΣΥ και δωρεάν περίθαλψη δεν ταυτίζονται. Στην ίδια κατεύθυνση ο (έτερος υφυπουργός) Βαρτζόπουλος προωθεί σχέδιο για συγχώνευση όλων των μονάδων ψυχικής υγείας και απεξάρτησης σε ενιαίο φορέα - ΝΠΙΔ, ώστε να ασκείται πιο ασφυκτικός έλεγχος και να ενισχύονται οι επισφαλείς σχέσεις εργασίας. Η Αγαπηδάκη δηλώνει αποφασισμένη να προχωρήσει την εξαγγελία για μετατροπή των αγροτικών γιατρών σε «προσωπικούς».

Όσο προχωράει το σχέδιο για το «νέο ΕΣΥ», η κατάντια του «υπαρκτού» ΕΣΥ συνεχίζει. Στο «Σωτηρία» τα εργαστήρια υπολειπόμενων εξαιτίας ελλείψεων σε αντιδραστήρια, ενώ το Γενικό Κρατικό Νίκαιας λειτουργεί εδώ και βδομάδες χωρίς αξονικό τομογράφο, λόγω έλλειψης προσωπικού. Με βάση τελευταία στοιχεία της ΠΟΕΔΗΝ, στην Αττική περίπου 60 απ' τις 200 χειρουργικές κλίνες δεν λειτουργούν για τον ίδιο λόγο, ενώ αντίστοιχα προβλήματα εντοπίζονται και στην επαρχία. Στο «Βενιζέλειο», οι 300 κενές οργανικές θέσεις γονατίζουν την καθημερινή λειτουργία, με τα «εντέλλεσθε» για μετακινήσεις γιατρών απ' τους γύρω νομούς να είναι απαντωτά. Στο Αγρίνιο, 200 γιατροί σέρνονται σε μαζική δίκη με την κατηγορία της παράβα-

σης καθήκοντος, επειδή συνταγογραφούσαν χειρόγραφα και όχι ηλεκτρονικά, ενώ δεν υπήρχαν υπολογιστές στα ΤΕΠ! Χωρίς ίχνος ντροπής, ΥΠΕ και διοίκηση του νοσοκομείου ζητούν απ' τους γιατρούς να πληρώσουν για τις ανεπάρκειες του συστήματος!

Με θέμα συζήτησης τα παραπάνω, η διοίκηση της ΟΕΝΓΕ είχε συνάντηση με τον Χρυσοχοϊδη στις 7/11, όπου εξέθεσε τις προτάσεις της και, όπως μας ενημερώνει, βρέθηκε και κοινός τόπος ανάμεσα στις δύο πλευρές!

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες προκήρυξε την 48ωρη απεργία για τις 29-30/11. Για την προετοιμασία της καλέστηκαν απ' την ΕΙΝΑΠ συνελεύσεις γιατρών στα νοσοκομεία της Αττικής, με τη συμμετοχή ωστόσο να κινείται σε υποτονικά επίπεδα. Αντίστοιχα, η συζήτηση κινείται κυρίως γύρω από στενά ιατρικά ζητήματα με αντίστοιχη συντεχνιακή λογική, χωρίς κατεύθυνση κοινών αγώνων όλων των υγειονομικών πόσο μάλλον την ανάδειξη ευρύτερων μετώπων πάλης (αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, δημοκρατικές-συνδικαλιστικές ελευθερίες κ.ά.). Η βασική πρόταση που κατατίθεται στο υπόμνημα της ΟΕΝΓΕ αφορά ένα σχέδιο ΣΣΕ για νέο μισθολόγιο-επιδόματα-αποζημίωση εφημερίας. Από κει και πέρα, παρατίθεται μια ατέλειωτη λίστα

αιτημάτων, ανάμεσα στα οποία βρίσκονται το 5ημερο-6ωρο-30ωρο, η επαναφορά του 13ου-14ου μισθού, η ένταξη στα ΒΑΕ κ.ά. Πρόκειται για μια κατεύθυνση που ακροβατεί ανάμεσα στη συνδιαχείριση και σε διάφορα αιτήματα υποτιθέμενης «αντεπίθεσης» που παρατίθενται περισσότερο σαν «πρόγραμμα» παρά ως πραγματικοί στόχοι πάλης για τους εργαζόμενους και «παραβλέποντας» την επίθεση που διεξάγει το σύστημα και την αντίσταση που απαιτείται απ' τους εργαζόμενους για να υπερασπιστούν τα δι-

Επιπλέον αρνητικό σημείο στην παραπάνω κατάσταση αποτελεί η συνεχιζόμενη πολυδιάσπαση των υγειονομικών. Ελάχιστες ενιαίες συνελεύσεις έχουν πραγματοποιηθεί ως τώρα. Η ΠΟΕΔΗΝ έχει αποφασίσει μια τετράωρη στάση εργασίας κι ένα κάλεσμα για την Αττική στις 30/11 (σε διαφορετική ώρα απ' την ΟΕΝΓΕ) στο υπουργείο Υγείας, τα οποία δεν έχουν προπαγανδιστεί πουθενά, ενώ για την επαρχία δεν υπάρχει καμία πρόβλεψη. Για άλλη μια φορά, ο διαγκωνισμός των συνδικαλιστικών ηγεσιών καλά κρατεί, με στόχο τη μετατροπή της μίας σε προνομιακό συνομιλητή του υπουργείου σε βάρος της άλλης. Κύρια διαφορά τους αποτελεί η τακτική, με την ΠΟΕΔΗΝ σε ρόλο καλού παιδιού να δίνει συχαρητήρια στον υπουργό για τις «τολμηρές κινήσεις» σχετικά με την αποπομπή διαφόρων διοικητών και την ΟΕΝΓΕ να προτάσσει τον αγωνιστικό ρεφορμισμό της συνδιαλλαγής.

Με βάση τα παραπάνω είναι δίκαιη η γενικευμένη δυσaréσκεια των εργαζόμενων. Όπως και όλο και πιο αυτονόητο και αναγκαίο ακούγεται το αίτημα για αυξήσεις στους μισθούς. Το ζητούμενο ωστόσο παραμένει η μετουσίωση της δυσaréσκειας σε μαζικό αγώνα κι ο προσανατολισμός του σε κατεύθυνση αναμέτρησης με την πολιτική του συστήματος. Ζητούμενο που βρίσκεται στα χέρια των ίδιων των εργαζόμενων και με αναγκαioτητα ξεπεράσματος της ξεπουληματικής συνδικαλιστικής ηγεσίας.

Η 24ωρη απεργία της 1ης Οκτώβρη ήταν αρκετά κάτω απ' τις απαιτήσεις των καιρών, χωρίς την πλατιά συμμετοχή υγειονομικών εργαζόμενων. Ο τάχα πανελλαδικός χαρακτήρας των κινητοποιήσεων της ΠΟΕΔΗΝ και η 48ωρη κλιμάκωση της ΟΕΝΓΕ είναι τρικυμία στο ποτήρι. Δεν αντιστοιχούν ούτε βοηθούν στην ενίσχυση των αγώνων. Η Ταξική Πορεία Υγειονομικών πρέπει να συμβάλει ώστε να εκφραστούν με μαζικό και ενιαίο τρόπο οι αγωνιστικές διαθέσεις του κλάδου. Με τέτοια κατεύθυνση πρέπει να παλευτεί κι η 48ωρη απεργία της 29-30 του Νοέμβρη.

«Αυξήσεις» στο δημόσιο

Ακόμα δεν τις είδαμε και το ΔΝΤ τις αρνείται

Ένσημα πήρε απ' το ΔΝΤ η ελληνική κυβέρνηση για τις οικονομικές προοπτικές της χώρας. Και γιατί όχι; αφού ακολουθεί πιστά τις οδηγίες του και θυσιάζει το λαϊκό εισόδημα και τα δικαιώματα των εργαζόμενων για να ικανοποιεί τα συμφέροντα του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών. Πράγματι, της αξίζουν «συχαρητήρια» κι εύσημα.

Ωστόσο, για άλλη μια φορά, μπήκαν στο στόχαστρο οι περίφημες αυξήσεις στο δημόσιο. Αυτές που, δήθεν, θα δουν οι δημόσιοι υπάλληλοι από 1/1/2024, μετά από πάνω από μια δεκαετία λιτότητας και μνημονίων. Η κυβέρνηση έχει το θράσος να παρουσιάζει ως «μεγάλη ανακούφιση» αυτά τα ψίχουλα, ανακατώνοντάς τα βολικά με

τις αυξήσεις σε διευθυντές, καθηγητές πανεπιστημίων και στρατιωτικούς. Το ΔΝΤ, πάντως, τα αμφισβητεί ανοιχτά. Στην πρόσφατη έκθεσή του, μεταξύ των συχαρητηρίων στην ελληνική κυβέρνηση, εξέφρασε και τις... ανησυχίες του για τη «συγκράτηση των δαπανών» και την ανάγκη να υπάρξουν «αντιστάσεις στις πιέσεις για δαπάνες σε μισθούς και συντάξεις του δημόσιου τομέα».

Το μήνυμα, λοιπόν, είναι ξεκάθαρο. Το κεφάλαιο δεν θέλει να δοθεί ούτε ψίχουλο για τους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων και τις συντάξεις. Ακόμα κι αυτά τα 70 ευρώ μηνιά είναι «δυσβάστακτα» για ένα σύστημα που δεν ανέχεται καμία παροχή για τον λαό και κανένα δικαίωμα για τον εργαζόμε-

νο. Τι κι αν αυτός εργάζεται στην περίθαλψη, την εκπαίδευση, τις καθημερινές υπηρεσίες στον πολίτη; Τι κι αν καθημερινά παλεύει με τις ελλείψεις σε προσωπικό και υποδομές, με κίνδυνο ακόμα και της ζωής του λαού; Εξάλλου έχει αποδείξει ότι όλα αυτά τα θεωρεί «περιττά» κι επιζήμια.

Είναι ανάγκη να αναδειχθεί το ζήτημα των πραγματικών αυξήσεων στο δημόσιο. Να βγει στο προσκήνιο το αίτημα για συλλογικές συμβάσεις και πραγματικές αυξήσεις στον ιδιωτικό τομέα. Οι συνεχείς ανατιμήσεις στα βασικά είδη πρώτης ανάγκης, οι αυξήσεις στην ενέργεια που έχουν εκτοξεύσει ο πόλεμος στην Ουκρανία και τα κερδοσκοπικά παιχνίδια των πολυεθνικών, το καθιστά ζωτική ανάγκη για το λαό.

Η τοποθέτηση του ΔΝΤ αποδεικνύει, για άλλη μια φορά, πως «δεν θα σταματήσουν, αν δεν τους σταματήσουμε». Τίποτα δεν πρόκειται να χαριστεί στους εργαζόμενους, πόσο δε μάλλον αυξήσεις και δικαιώματα. Σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε σωματείο δημοσίου και ιδιωτικού τομέα, πρέπει να αναδειχθεί το αίτημα των αυξήσεων στους μισθούς και τις συντάξεις. Είναι αίτημα επίκαιρο και δυναμικό, ενοποιεί όλους τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους και αποτελεί ευθύνη των αριστερών δυνάμεων να το αναδείξουν, κόντρα σε ιδεολογήματα περί «αντοχών της οικονομίας» που προβάλλει το σύστημα για να υπονομεύσει τον αγώνα των εργαζόμενων για αξιοπρεπείς μισθούς.

Σε δημόσια διαβούλευση το νέο φορολογικό νομοσχέδιο

Νέα φοροεπιδρομή σε βάρος των αυτοαπασχολούμενων επαγγελματιών

Σε δημόσια διαβούλευση έθεσε η κυβέρνηση το νέο νομοσχέδιο για την τεκμαρτή φορολόγηση των ελευθέρων επαγγελματιών. Πρόκειται για μια ακόμα φορομνηξία σε βάρος των αυτοαπασχολούμενων με χαμηλά εισοδήματα, εισάγοντας νέο τρόπο τεκμαρτής φορολόγησης. Βάσει του νέου αυτού νομοσχεδίου, οι τελευταίοι, έχουν δεν έχουν δουλειά, θα πληρώνουν «κεφαλικό» φόρο, καθώς το τεκμαρτό εισόδημα δεν μπορεί να είναι κατώτερο από 10.920 ευρώ, ενώ συγχρόνως λαμβάνει προσαύξηση 10% ανά τριετία.

Ένα τέτοιο μέτρο δεν ήταν δυνατό να μη συνοδεύεται και απ' την αντίστοιχη προπαγάνδα της κυβέρνησης, που έσπευσε να πείσει ότι «θα πατάξει τη φοροδιαφυγή» και «θα απονείμει κοινωνική δικαιοσύνη!». Μέρους τώρα έπιασαν δουλειά τα παπαγαλάκια του συστήματος για να εμφανίσουν τους ελεύθερους επαγγελματίες ως κλέφτες, που φοροδιαφεύγουν συστηματικά δηλώνοντας χαμηλά εισοδήματα, σε βάρος μάλιστα των συνταξιούχων

και των μισθωτών. Κάνουν ό,τι μπορούν για να διαμορφώσουν τεχνητούς διαχωρισμούς και να καλλιεργήσουν τον κοινωνικό αυτοματισμό για να περάσει όσο πιο αναίμακτα η επίθεσή τους. Λες και μπορεί να πείσει κανέναν ο Χατζηδάκης που διέλυσε κάθε εργασιακό δικαίωμα των μισθωτών ότι τώρα τάχα κόπτεται για το συμφέρον τους! Πώς μπορεί να πείσει η κυβέρνηση ότι με τη νέα φοροεπιδρομή θα ενισχυθούν οι δαπάνες για την περίθαλψη και την εκπαίδευση, την ίδια στιγμή που το σχέδιο του προϋπολογισμού για το 2024 προβλέπει μειωμένες δαπάνες για περίθαλψη, πρόνοια, ανεργους, ΟΤΑ κατά 1,3 δισ. Ευρώ!

Είναι δεδομένο ότι, παρά το όργιο της συστημικής προπαγάνδας, η κυβέρνηση υλοποιώντας τις δεσμεύσεις της προς την ΕΕ, έρχεται ουσιαστικά να εξοντώσει τους αυτοαπασχολούμενους επαγγελματίες με χαμηλά εισοδήματα. Είναι ενδεικτικό το γεγονός ότι από τα μέτρα αυτά εξαιρούνται οι εταιρείες και τα νομικά πρόσωπα, με την

αιτιολογία ότι τάχα οι αυτοαπασχολούμενοι κι οι μικρές επιχειρήσεις είναι οι πιο επιρρεπείς στη φοροδιαφυγή! Τόσο ξεδιάντροπα και απροκάλυπτα το σύστημα για μια ακόμα φορά χτυπά φιλικά την πλάτη των μεγάλων επιχειρήσεων, που εδώ και δεκαετίες γίνονται αποδέκτες πληθώρας ευνοϊκών ρυθμίσεων.

Το γεγονός δε ότι το νομοσχέδιο αυτό έρχεται σε συνέχεια της αύξησης κατά 9,6% των ασφαλιστικών εισφορών που εφαρμόστηκε από 1/1/2023, οδηγεί στην εξόντωσή τους. Παράλληλα, μεγάλο πλήγμα υφίστανται και όλοι εκείνοι οι εργαζόμενοι που εργάζονται με συγκαλυμμένες σχέσεις εξαρτημένης εργασίας, ανεξάρτητα απ' το τι υποστηρίζει η κυβέρνηση. Εργαζόμενοι για παράδειγμα που κόβουν αποδείξεις παροχής υπηρεσιών σε πελάτες του πραγματικού εργοδότη τους και αμείβονται με 800 και 900 ευρώ το μήνα, θα κληθούν να πληρώσουν φόρους που θα ισοδυναμούν τουλάχιστον με δυο μισθούς.

Οι αυτοαπασχολούμενοι επαγγελματίες αποτελούν κομμάτι του εργαζόμενου λαού που βιώνει την αντιλαϊκή επίθεση όλα αυτά τα χρόνια, η οποία έχει διαμορφώσει μια ασφυκτική καθημερινότητα με μαζικά κλεισίματα μαγαζιών, εγκατάλειψη επαγγελματιών κλπ. Μπροστά σ' αυτήν την κατάσταση και με βάσει τις βλέψεις της κυβέρνησης να φέρει άμεσα προς ψήφιση το νομοσχέδιο, οι αυτοαπασχολούμενοι βγήκαν κατά χιλιάδες στον δρόμο την Τετάρτη, 23/11. Με μαζικές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, δήλωσαν την εναντίωσή τους στη νέα φορομνηξία. Οι μαζικές αυτές κινητοποιήσεις αποτέλεσαν μια πρώτη ελπιδοφόρα αντίδραση, η οποία θα πρέπει να βρει συνέχεια, για ν' ανατραπεί η νέα φοροεπιδρομή! Παράλληλα, κρίσιμο είναι, κόντρα στην αστική προπαγάνδα, το σύνολο λαού και εργαζομένων να σταθεί στο πλευρό των αυτοαπασχολούμενων και απέναντι στον κοινό εχθρό, με στόχο το νέο νομοσχέδιο να μην περάσει.

Ασφαλιστικό νομοσχέδιο

Επίθεση στο δικαίωμα στην ασφάλιση και την περίθαλψη

Σε διαβούλευση βρίσκεται το νέο ασφαλιστικό νομοσχέδιο, με σκοπό να κατατεθεί τον Δεκέμβρη στη Βουλή. Μπορεί τα αστικά ΜΜΕ να το έχουν βαφτίσει «μίνι», αλλά το νομοσχέδιο κινείται στις ίδιες ράγες, της υπονόμησης του δικαιώματος στην κοινωνική ασφάλιση και στην περίθαλψη.

Περίοπτη θέση καταλαμβάνει το ζήτημα της διαχείρισης των συνταξιούχων που δουλεύουν. Προβλέπεται η αντικατάσταση της παρακράτησης του 30% της σύνταξης (που ισχύει σήμερα) με έναν «πόρο υπέρ ΕΦΚΑ». Αυτός θα είναι είτε το 10% του μισθού για τους συνταξιούχους που δουλεύουν ως μισθωτοί είτε το 50% της ασφαλιστικής κλάσης για ελεύθερους επαγγελματίες. Το βασικό εδώ δεν είναι ποιες περιπτώσεις χρεώνονται περισσότερο και ποιες λιγότερο, αλλά η νομιμοποίηση απ' την πλευρά του συστήματος ενός καθεστώτος όπου η σύνταξη δεν αρκεί για την επιβίωση του συνταξιούχου. Αν θέλει να συνεχίσει να ζει, δεν αρκούν οι δεκαετίες εκμετάλλευσης που πέρασε ως εργαζόμενος. Πρέπει να συνεχίσει τη δουλειά για όσο αντέξει, με τη σύνταξη ν' αποτελεί ένα είδος «επιδόματος πρόνοιας», αντί για την κατοχύρωση του δικαιώματος των απόμαχων της δουλειάς να ζουν με αξιοπρέπεια. Το σύστημα, ταυτόχρονα, προετοιμάζει το έδαφος για την αύξηση των ορίων ηλικίας, η οποία προβλέπεται με μόνιμο τρόπο απ' τους «μνημονιακούς» νόμους, που παραμένουν σε πλήρη ισχύ. Και μπορεί η κυβέρνηση να καυχείται (!) πως η διαχείριση της πανδημίας οδήγησε τόσους πολλούς σε πρόωρο θάνατο ώστε το προσδόκιμο ζωής να υποχωρήσει και, άρα, να μην απαιτείται αύξηση των ορίων ηλικίας το 2024, το ζήτημα όμως θα τίθεται ξανά και

ξανά στα επόμενα χρόνια, με αναλυτές να υπολογίζουν ότι -με τα σημερινά νομοθετικά δεδομένα- σε περίπου 25 χρόνια θα δουλεύουμε μέχρι τα 72.

Σημαντικό ζήτημα αποτελεί κι η εισαγωγή του «ανεργού ΑΜΚΑ», με στόχο ασθενείς που αναζητούν περίθαλψη στα δημόσια νοσοκομεία να πληρώνουν απ' την τσέπη τους. Ο σχεδιασμός προβλέπει

που έχει στρώσει η αντιλαϊκή πολιτική στα νοσοκομεία, με την ενίσχυση των ιδιωτικο-οικονομικών κριτηρίων και τη λεπτομερή κοστολόγηση κάθε εξέτασης και νοσηλείας.

Στο ίδιο νομοσχέδιο εισάγεται κι η φορολόγηση των παροχών των Ταμείων Επαγγελματικής Ασφάλισης (ΤΕΑ), είτε δίνονται σε μορφή σύνταξης είτε εφάπαξ.

χωρίς δεσμεύσεις σε συγκεκριμένες παροχές και χωρίς κρατική εγγύηση σε περιπτώσεις κατάρρευσης. Όπως συνέβη σε περασμένες δεκαετίες σ' άλλες χώρες (πχ. Καναδάς), για την αρχική καθιέρωση των επαγγελματικών ταμείων επιλέχτηκε ως κίνητρο η μη φορολόγηση των παροχών. Όταν όμως επεκτάθηκαν αρκετά, άρχισαν και να φορολογούνται. Αυτό προβλέπει το νέο νομοσχέδιο, με αρχικούς συντελεστές από 5% ως 20% στα εφάπαξ και 2,5% ως 10% στις συντάξεις, οι οποίοι θ' αυξάνονται όσο αυξάνονται οι «ασφαλισμένοι» («συμμετέχοντες» θα ήταν πιο ακριβές) σε ΤΕΑ. Η δε ρύθμιση ανοίγει επικίνδυνο μονοπάτι για τη φορολόγηση και των εφάπαξ που δίνουν ορισμένα ασφαλιστικά ταμεία και είναι σήμερα αφορολόγητα (πχ. των δημοσίων υπαλλήλων).

Το νομοσχέδιο προβλέπει επίσης την καταβολή επιδομάτων του ΟΠΕΚΑ και της ΔΥΠΑ μέσω προπληρωμένης κάρτας, με το 50% του ποσού να καταναλώνεται υποχρεωτικά ηλεκτρονικά. Διακηρυγμένος στόχος «να υπάρχει εικόνα της συνολικής παροχής του κράτους προς τον πολίτη», με επόμενο βήμα τον περιορισμό και των ποσών.

Η κυβέρνηση προπαγανδίζει ότι το ασφαλιστικό νομοσχέδιο έχει «θετική κατεύθυνση». Στην πραγματικότητα, προωθεί την ίδια αντεργατική κι αντιλαϊκή πολιτική που εφαρμόζεται σε κάθε πεδίο. Οι εργαζόμενοι πρέπει ν' αναδείξουν το δικαίωμα στην κοινωνική ασφάλιση, τη σύνταξη και την περίθαλψη, ανεξάρτητα απ' τις -ανύπαρκτες- διαθέσεις των συνδικαλιστικών ηγεσιών που, για ακόμα μια φορά, σιγοντάρουν την κυβερνητική πολιτική.

«απενεργοποίηση» του ΑΜΚΑ για όσους δεν έχουν μόνιμη κατοικία στη χώρα, με την έννοια ότι δεν έχουν φορολογικές υποχρεώσεις στην Ελλάδα. Γι' αυτούς, κάθε δαπάνη σχετική με δημόσιο νοσοκομείο θα χρεώνεται επί τόπου, όπως προβλέπεται και για όσους δεν έχουν καθόλου ΑΜΚΑ. Η ρύθμιση πατάει στο έδαφος

Πρόκειται για το είδος των ταμείων που προωθούνται ολόένα και πιο έντονα απ' την ΕΕ, σύμφωνα με τα αμερικάνικα πρότυπα, ακριβώς επειδή αφαιρούν την ευθύνη του κράτους απ' την ασφάλιση. Υπονομεύουν έτσι το δικαίωμα στην κοινωνική ασφάλιση μέσω υποκατάστασης μ' ένα είδος «συλλογικής αποταμίευσης»,

ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ: "ΑΠΟΤΑΣΣΕΣΑΙ ΤΟΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ;"

Δηλώσεις μετανοίας για μια θέση εργασίας

Διαπρέιται το καθεστώς ομηρίας και αβεβαιότητας για τους εργαζόμενους στα Ναυπηγεία Σκαρμαγκά αφού συνεχίζουν να βρίσκονται σε ισχύ οι μνημιαίες και δίμηνες συμβάσεις εργασίας. Ενώ έχουν ξεκινήσει οι διαδικασίες αποζημίωσης των εργαζομένων με τους όρους του πωχευτικού κώδικα, βρίσκονται σε εξέλιξη διαπραγματεύσεις για το εργασιακό τους μέλλον, με σενάρια για ένταξή τους σε προσηλυτιστικά προγράμματα της ΔΥΠΙΑ (πρ. ΟΑΕΔ) αλλά και απορρόφηση σε θέσεις εργασίας απ' το Πολεμικό Ναυτικό.

Φυσικά υπάρχει και άλλη προοπτική για τους εργαζόμενους: η πρόσληψη απ' τον νέο ιδιοκτήτη (Προκοπίου) των Ναυπηγείων. Σ' αυτή την περίπτωση όμως υπάρχουν και απαραίτητες προϋποθέσεις. **Όπως καταγγέλλει το Σωματείο Εργαζομένων Ναυπηγείων Σκαρμαγκά «Η Τρίαινα», η διοίκηση απαίτησε από περίπου 30 εργαζόμενους έγγραφη παραίτηση από το σωματείο πριν την υπογραφή της ατομικής τους σύμβασης.**

Ωμή κοροϊδία λοιπόν για τους εργαζόμενους, που, παρά τις υποσχέσεις της κυβέρ-

νησης, η δουλειά κι η ζωή τους βρίσκονται εδώ και χρόνια στον αέρα χωρίς την παραμικρή κίνηση για τη διατήρηση των θέσεων εργασίας. Παράλληλα, έρχονται αντιμέτωποι με ξεκάθαρους εκβιασμούς, καθώς ουσιαστικά υποχρεούνται να υπογράψουν δηλώσεις μετάνοιας και να αποκρυσθύνουν τον συνδικαλισμό.

Αυτή είναι η δήθεν προστασία των σωματείων και των εργαζομένων που θα εξασφάλιζαν οι αντεργατικοί νόμοι Χατζηδάκη

και Γεωργιάδη με την «ατομική διευθέτηση» του χρόνου εργασίας και την «αμοιβαία» συμφωνία μεταξύ εργαζόμενου και εργοδότη, με άλλα λόγια ανάμεσα στον εκμεταλλεμένο και τον εκμεταλλευτή του. **Πρωταρχικός όρος για να βαθύνει περισσότερο η αντεργατική επίθεση και να χτυπηθούν όσα εργασιακά δικαιώματα έχουν απομείνει όρθια, είναι ν' αποκοπούν οι εργαζόμενοι απ' τα σωματεία και τα συλλογικά τους όργανα.** Την ίδια στιγμή που η

κυβέρνηση βγάξει τον ταξικό και ανεξάρτητο απ' το κράτος συνδικαλισμό στην παρανομία, δίνει το ελεύθερο στην εργοδοσία να απειλεί και να εκβιάζει τους εργαζόμενους. Χτίζεται έτσι ένα αποστειρωμένο εργασιακό περιβάλλον με ποινικοποιημένη και απαγορευμένη ακόμα και τη στοιχειώδη συνδικαλιστική δράση, όπου οι εργαζόμενοι θα είναι ξένοι μεταξύ τους, ξεκομμένοι απ' τα κοινά τους συμφέροντα, έτοιμοι προς πάσα χρήση στα χέρια του αφεντικού.

Οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να υποκύψουν στις πιέσεις και τις απαιτήσεις της εργοδοσίας. Η υπεράσπιση της συνδικαλιστικής δράσης είναι δικαίωμα κάθε εργαζόμενου και αποτελεί -μ' έναν τρόπο- και υποχρέωσή του, καθώς λύση στα προβλήματά του μπορεί να βρει μόνο μέσα απ' την οργανωμένη πάλη, τα σωματεία και τα συνδικάτα. Οι εργαζόμενοι μόνο συλλογικά, από κοινού με τους συναδέλφους τους, μπορούν ν' αντισταθούν στην αντεργατική πολιτική, που ελαστικοποιεί τις σχέσεις εργασίας και ισοπεδώνει τις εργατικές κατακτήσεις, αλλά και να διεκδικήσουν αυξήσεις στους μισθούς και δικαιώματα.

Αποτελέσματα εκλογών στην ΕΝΙΘ

Εκλογές πραγματοποίησε το σωματείο της ΕΝΙΘ (Ενωση Νοσοκομειακών Ιατρών Θεσσαλονίκης) στις 8/11. Με ψηφοδέλτιο συμμετείχε σ' αυτές η Ταξική Πορεία, συγκεντρώνοντας 7 ψήφους για το Διοικητικό Συμβούλιο, 3 για το συνέδριο της ΟΕΝΓΕ και 6 στην κάλπη για την ΕΔΟΘ. Αναλυτικά, για το ΔΣ συνολικά ψήφισαν 574 γιατροί στην πόλη, αριθμός σαφώς μικρότερος απ' τις απαιτήσεις της περιόδου. Η ΔΗΠΑΚ (ΚΚΕ) έλαβε 286 ψήφους, το «Ενωτικό Κίνημα για την ανατροπή» 247, το «Καρφί» 18 και η Ταξική Πορεία 7 ψήφους.

Η Ταξική Πορεία, δίνοντας τη μάχη των εκλογών του σωματείου, προσπάθησε ν' αναδείξει τον δρόμο του αγώνα ως τη μόνη διέξοδο για τους εργαζόμενους γιατρούς στο δημόσιο, όπως και συνολικά για τους υγειονομικούς, απέναντι στις λογικές της διαχείρισης και της προτασεολογίας που επικρατούν στον κλάδο απ' τις κυρίαρχες ρεφορμιστικές δυνάμεις. Τόνισε ότι η προοπτική και της ιδιαίτερης συνδικαλιστικής έκφρασης των γιατρών στα νοσοκομεία βρίσκεται στον κοινό αγώνα με όλους τους υγειονομικούς εργαζόμενους. Το αποτέλεσμα στην ΕΝΙΘ, με δεδομένες τις δυνάμεις της Ταξικής Πορείας στα νοσοκομεία της Θεσσαλονίκης και το γεγονός ότι η παρέμβασή της ξεκίνησε πρόσφατα, κρίνεται θετικό. Η συμμετοχή στις εκλογές συνέβαλε στην οικοδόμηση σχέσεων με τους συναδέλφους.

Η κατεύθυνση του αγώνα πρέπει να δυναμώσει ανάμεσα στους εργαζόμενους, κόντρα στη λογική των ηγεσιών που κυριαρχούν σε ΟΕΝΓΕ και ΕΝΙΘ, οι οποίες δεν θέλουν και δεν μπορούν να οργανώσουν μαζικό αγώνα με οργάνωση στο πρωτοβάθμιο επίπεδο. Δεν επιθυμούν τη σύγκρουση με την κυβερνητική πολιτική, αλλά αναζητούν συμβιβασμούς που υπακούουν στον ρεαλισμό του συστήματος. Υποτιμούν, έτσι, τη σημασία της πρωτοβάθμιας οργάνωσης των εργαζομένων και της ενεργοποίησής τους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η γενική συνέλευση που καλέστηκε αμέσως μετά τις εκλογές για την προετοιμασία της 48ωρης απεργίας (29-30/11), η οποία υπονομεύτηκε απ' τις ίδιες τις δυνάμεις που την καλούσαν, προεξοφλώντας την πολύ μικρή συμμετοχή. Οι μάχες είναι μπροστά μας και απαιτούν τη μαζικοποίηση των γενικών συνελεύσεων και τη μαζική συμμετοχή στους αγώνες. Αυτή την κατεύθυνση θα παλέψει η Ταξική Πορεία με τις δυνάμεις της στον χώρο των νοσοκομείων, για την ενίσχυση λογικής της αντίστασης και της διεκδίκησης στο κίνημα των εργαζομένων υγειονομικών.

"Ανάπτυξη"... Ποιους αφορά όμως;

Η «ανάπτυξη» που ευαγγελίζονται νυχθημερόν ντόπια και ξένα κέντρα, δεν αφορά σε κανένα επίπεδο τις πηλατιές ηλαϊκές και εργαζόμενες μάζες, ούτε προμηνύει την παραμικρή βελτίωση του βιοτικού τους επιπέδου. Αντίθετα, αφορά το μεγάλο κεφάλαιο και την κερδοφορία του, η οποία αυξάνεται με αμειώτους ρυθμούς, παρά το γεγονός ότι όλο και μεγαλύτερα κομμάτια του λαού βυθίζονται στη φτώχεια. Αποκαλυπτικά είναι τα στοιχεία της έρευνας της Συνομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Συνδικάτων που δημοσιοποίησε πρόσφατα η ΓΣΕΕ, σχετικά με τις αμοιβές των εργαζομένων στην Ευρώπη.

Τα αποτελέσματα της έρευνας καταγράφουν πως, για τη φετινή χρονιά, οι μισθοί των Ευρωπαίων εργαζομένων συνέχισαν να μειώνονται σε πραγματικούς όρους, την ίδια ώρα που τα κέρδη των εταιρειών αυξήθηκαν κατά 2% σχεδόν. Σε 9 κράτη-μέλη της ΕΕ οι πραγματικοί μισθοί μειώθηκαν, ενώ τα πραγματικά κέρδη αυξήθηκαν και σε 10 κράτη-μέλη οι αυξήσεις των πραγματικών κερδών ήταν υψηλότερες απ' τις αυξήσεις των πραγματικών μισθών. Στη χώρα μας, οι πραγματικοί μισθοί μειώθηκαν κατά -0,2% και τα πραγματικά κέρδη αυξήθηκαν κατά 5,9%(!) και μάλιστα, σε χειρότερη θέση βρίσκονται μόνο η Σλοβακία κι η Ρουμανία. Χαρακτηριστικό, επίσης, είναι το ότι απ' την έναρξη της πανδημίας, τα κέρδη αυξήθηκαν κατά 4% στην ΕΕ, ενώ οι πληρωμές μερισμάτων στους μετόχους αυξήθηκαν έως και 13 φορές γρηγορότερα σε σχέση με τους μισθούς!

Με λίγα λόγια, αυτό που καταγράφει και αυτή η έρευνα,

το οποίο έτσι κι αλλιώς δύσκολα κρύβεται, είναι ο άδικος και εκμεταλλευτικός τρόπος λειτουργίας του συστήματος αυτού. Την ώρα που η ακρίβεια επελαύνει κι ο πληθωρισμός -ιδιαίτερα στα τρόφιμα- παραμένει στα ύψη, τσακίζοντας το ηλαϊκό εισόδημα, το κεφάλαιο κι οι μεγάλες επιχειρήσεις εκμεταλλεύονται την κατάσταση για ακόμη μεγαλύτερη κερδοφορία. Πατάνε στις πλάτες κι εκμεταλλεύονται τη συντριπτική πλειοψηφία του λαού που στενάζει υπό το βάρος της εκτίναξης του κόστους ζωής. Το 90% των εργαζομένων έχει μειώσει την κατανάλωση βασικών αγαθών λόγω της ακρίβειας, η παιδική φτώχεια έχει εκτιναχθεί σε ολόκληρη την ΕΕ, ενώ όλο και μεγαλύτερα ποσοστά λαού και νεολαίας ζουν κοντά ή κάτω απ' τα όρια φτώχειας.

Αυτή είναι η ζοφερή πραγματικότητα που επιφυλάσσει το σύστημα για τον κόσμο της δουλειάς. Του «υπόσχεται» μισθούς πείνας, ενώ οι επιπτώσεις της ασιδωσίας του κεφαλαίου και της ακόρεστης επιθυμίας του για παραπάνω κέρδη δεν τελειώνουν εκεί. Τα εργοδοτικά εγκλήματα -καθημερινή υπόθεση πλέον- είναι η πιο φρικτή επίπτωση της πολιτικής της συγγής εκμετάλλευσης. Στην ίδια κατεύθυνση βρίσκεται η επίθεση σε μια σειρά δημοκρατικά δικαιώματα, όπως το δικαίωμα στο συνδικαλισμό, αλλά και κοινωνικά δικαιώματα, είτε αφορούν την περίθαλψη, την εκπαίδευση ή άλλους τομείς. Για τις πηλατιές ηλαϊκές μάζες, η αντίσταση στην ξέφρενη αυτή επίθεση και η διεκδίκηση αυξήσεων στους μισθούς, συλλογικών συμβάσεων εργασίας και δουλειάς με δικαιώματα παραμένει η μοναδική διέξοδος, ζωτικής σημασίας!

Οι λύκοι της Wall Street ανησυχούν!

Μετά από 118 ημέρες απεργίας, με νίκη επιστρέφουν στη δουλειά οι εργαζόμενοι ηθοποιοί και κασκαντέρ, μέλη του σωματείου SAG-AFTRA, στο Hollywood. Κατάφεραν να εξασφαλίσουν νέα τριετή συμφωνία με σημαντικές αυξήσεις στους μισθούς, καλύτερους όρους ασφάλισης, εξασφάλιση της δουλειάς τους σε σχέση με τη χρήση τεχνητής νοημοσύνης και αποζημιώσεις στις υπηρεσίες streaming. Μετά από 45 μέρες απεργίας και σκληρών διαπραγματεύσεων χιλιάδων μελών του συνδικάτου UAW, οι εργαζόμενοι στη General Motors και τη Stellantis επιστρέφουν στη δουλειά έχοντας κερδίσει αυξήσεις μισθών 25% σε βάθος 4ετίας, με την παρακαταθήκη της συμφωνίας των εργαζομένων στη Ford. Την ίδια στιγμή, χιλιάδες εργαζόμενοι, μέλη του Culinary Workers Union στον επισιτισμό και τουρισμό στο Las Βέγκας εξακολουθούν να βρίσκονται σε ρυθμό κινητοποιήσεων κι ετοιμότητα για νέα απεργία, μετά τη νίκη των εργαζομένων της Ceasars entertainments, που κατάφεραν ν' αποσπάσουν συμφωνία με αυξήσεις 32%.

Με διήμερη απεργία απάντησαν χιλιάδες εργαζόμενοι στα Starbucks, σε 30 πολιτείες των ΗΠΑ, απαντώντας στο μέγεθος και το εύρος της επίθεσης που δέχονται οι εργαζόμενοι. Η ερ-

γοδοσία στις αρχές Νοέμβρη ανακοίνωσε πενιχρές αυξήσεις στους μισθούς αποκλειστικά για τους εργαζόμενους που δεν συνδικαλιζούνται, ενώ άσκησε διώξεις σε εργαζόμενους και στο συνδικάτο SBWU για τις ανακοινώσεις αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό. Στα αιτήματα ενάντια στις εξοντωτικές συνθήκες δουλειάς, της εργασίας σε πολλαπλά πόστα, της αναγκαιότητας για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, προστέθηκε το ζήτημα του δικαιώματος στον συνδικαλισμό και τις συλλογικές διεκδικήσεις.

Οι εργατικοί αγώνες που ξεσπούν ο ένας μετά τον άλλον ανησυχούν στελέχη και αναλυτές της Wall Street. Όχι μόνο για τη χασούρα δισεκατομμυρίων του κεφαλαίου απ' το σταμάτημα της παραγωγής, αλλά κυρίως γιατί, σε σχέση με πέρσι, παρατηρούν 80% αύξηση στις αναφορές σχετικά με όρους όπως συνδικάτα, απεργίες και συμβάσεις εργασίας, σε μελέτη για 81 εταιρίες-κολλοσσούς. Τρέμουν τη νέα σελίδα που μπορούν να γράψουν οι αγώνες των εργαζομένων. Κι ενώ οι εκβιασμοί και η επίθεση του συστήματος θερμειύουν, οι εργαζόμενοι μαζικά δείχνουν καθαρά ότι η υποταγή, η εκμετάλλευση κι η αφαίμαξη των εργαζομένων δεν είναι μονόδρομος.

ΜΑΖΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ 4808/2021

Καμιά λειτουργία των σωματείων με βάση τις προδιαγραφές του νόμου Χατζηδάκη! Ανεξάρτητος από το κράτος συνδικαλισμός!

Σε διαδικασίες εκλογών βρίσκονται σειρά σωματείων του ιδιωτικού τομέα και αυτό τα φέρνει αντιμέτωπα με τις διατάξεις που επιβάλλει ο νόμος Χατζηδάκη (ν. 4808/2021). Πιο συγκεκριμένα, ο νόμος αυτός –πέρα απ’ όλα τ’ άλλα– επιβάλλει τη λειτουργία ηλεκτρονικής κάλπης κατά τη διάρκεια της εκλογικής διαδικασίας, προκειμένου αυτή να θεωρείται νόμιμη. Πρόκειται για μια διάταξη η οποία –με πρόσημα τη διευκόλυνση συμμετοχής όλων των εργαζομένων– αποτελεί έναν ακόμη μοχλό κρατικού ελέγχου στα σωματεία, χτύπημα στη λειτουργία των σωματείων και τη ζωντανή συμμετοχή των εργαζομένων σε αυτά, οδηγεί στην απονέκρωση τους αλλά αφήνει και ορθάνοιχτες πόρτες για την παραπέρα παρέμβαση του κράτους και την αλλοίωση των συσχετισμών στα σωματεία.

Μπαίνει, λοιπόν, ανοιχτά και ξεκάθαρα το δίλημμα εάν τα σωματεία θα αποδεχτούν τις διατάξεις του νόμου-τετατοιογράμματος, προκειμένου να «εξασφαλίσουν» τη νομιμότητα των διαδικασιών τους, ή δεν θα τις αποδεχτούν, με ό,τι αυτό συνεπάγεται σε σχέση με την αναγνώριση-νομιμοποίηση των διαδικασιών τους από το κράτος.

Για τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ τα πράγματα είναι ξεκάθαρα και «κρυστάλλινα»: τόσο στις εκλογές του Σωματείου Επισιτισμού –Τουρισμού Ν. Αττικής, όσο και στις εκλογές της ΕΛΕΠΑ (Ένωση Λογιστών Ελεγκτών Περιφέρειας Αττικής) αποδέχτηκαν τη λειτουργία ηλεκτρονικής κάλπης, προκειμένου να «αναγνωριστούν» τα αποτελέσματα από το κράτος. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο αποδέχονται και την εγγραφή σωματείων στο ΓΕΜΗΣΟΕ, όπως έκαναν με το νεοσύστατο σωματείο της E-food. Οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, που θα έκαναν «κουρελόχαρτο» το νόμο Χατζηδάκη, που ήθελαν να μας πείσουν ότι «θα μείνει στα χαρτιά» (μιας και δεν είχαν τη διάθεση να συγκρουστούν για να μην περάσει), τώρα αποδέχονται την εφαρμογή του **κάνοντα κουρελόχαρτο τις δικές τους διακηρύξεις.**

Το βασικό επιχείρημα είναι ότι με τον

τρόπο αυτό εξασφαλίζεται η ύπαρξη και η αναγνώριση των σωματείων και, άρα, η δυνατότητά τους να διαπραγματεύονται με την εργοδοσία, να προκρίνουν απεργίες κ.λπ.

Εδώ, λοιπόν, μπαίνουν και τα βασικά ερωτήματα που πρέπει να απασχολήσουν τις δυνάμεις του εργατικού κινήματος και κάθε εργαζόμενο: **Ποιος εξασφαλίζει την ύπαρξη και τη λειτουργία ενός σωματείου; Τι είναι αυτό που καθορίζει τη δυνατότητα ενός σωματείου να αγωνίζεται, να διεκδικεί και επομένως να διαπραγματεύεται με την εργοδοσία;**

Για εμάς οι απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα είναι φανερές και πρέπει να είναι ξεκάθαρες. Τα σωματεία είναι όργανα των εργαζομένων στην πάλη τους με τις δυνάμεις του κεφαλαίου και του αστικού κράτους. **Αυτοί που εξασφαλίζουν την ύπαρξη και τη λειτουργία τους είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, με τη ζωντανή συμμετοχή τους και τη δυνατότητά τους να συναποφασίζουν για τις κατευθύνσεις και τις μορφές της πάλης τους.** Το αστικό κράτος, το κράτος του δυνάμεων του κεφαλαίου, είναι εκ των πραγμάτων απέναντι στην ύπαρξη και τη λειτουργία των σωματείων. Ακριβώς γιατί η εξασφάλιση της ταξικής επιβολής του στην εργατική τάξη περνάει μέσα από την ιδεολογική και οργανωτική αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης, μέσα από το χτύπημα της δυνατότητάς της να αγωνίζεται και να διεκδικεί συλλογικά. Ανάλογα με την περίοδο και ανάλογα με τον γενικότερο συσχετισμό, το χτύπημα αυτής της δυνατότητας γίνεται είτε άμεσα είτε έμμεσα, αλλά η πρόθεση είναι πάντα παρούσα. Γι’ αυτό και το κράτος θέλει να διαπρέι τον έλεγχο της λειτουργίας των σωματείων, να μπορεί να παρεμβαίνει και να «διευθετεί» ζητήματα σε ρόλο επιδιαιτητή. Ο νόμος 1264 του 1982, που εκθείάζεται από τις αστικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις, αποτελούσε μία ευθεία παρέμβαση του κράτους στα ζητήματα της λειτουργίας των σωματείων. Στη βάση αυτού του νόμου κάθε λειτουργία των σωματείων απαιτούσε την κρατική έγκριση-νο-

μιμοποίηση, ενώ τα αστικά δικαστήρια αποφάσιζαν για μια σειρά ζητήματα που προέκυπταν.

Οι αστικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις άνοιξαν διάπλατα τις πόρτες σε αυτήν τη διαδικασία. Αποδέχτηκαν την κρατική παρέμβαση στον συνδικαλισμό και αποζητούσαν με κάθε τρόπο την αστική αναγνώριση και νομιμοποίηση. Αποδέχτηκαν την παρουσία δικαστικού αντιπροσώπου στις εκλογές, αποδέχτηκαν την ενισχυμένη αναλογική, ενώ είναι αμέτρητες οι φορές που προσέφυγαν στα αστικά δικαστήρια για συνδικαλιστικά ζητήματα. Και αυτά είναι μερικά μόνο από τα στοιχεία που πιστοποιούν την κρατική παρέμβαση στον συνδικαλισμό.

Η στάση αυτή των αστικών και ρεφορμιστικών δυνάμεων πήγαινε χέρι-χέρι με την καλλιέργεια αυταπατών σχετικά με τον ρόλο του κράτους (το εμφάνιζαν ως ταξικά ουδέτερο) και επομένως με τη διαστρέβλωση της έννοιας του συνδικαλισμού. Όλη αυτή η πορεία της κυριαρχίας των αστικορεφορμιστικών δυνάμεων οδήγησε στον εφρυσμασμό των εργαζομένων, στον εκφυλισμό των σωματείων και στη λειτουργία τους με βάση την ανάθεση. Παράλληλα, καλλιέργησε σε υπέρτατο βαθμό τον εργατοπατρισμό, τη συνδιαχείριση και τη λειτουργία των συνδικαλιστικών ηγεσιών σε ρόλο συμβουλάτορα του αστικού κράτους. Μία κατάσταση που, σε μια πορεία, το αστικό κράτος την αξιοποίησε προκειμένου να δυσφημίσει τον συνδικαλισμό και να μπορέσει να πάει την επίθεσή του στο επόμενο στάδιο. Γιατί, στο μεταξύ, τα σωματεία είχαν απομαζικοποιηθεί, ο συνδικαλισμός είχε «ξεδονιαστεί» και η αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης είχε προχωρήσει δραματικά.

Έτσι, λοιπόν, ερχόμαστε στο σήμερα, όπου το κεφάλαιο και το κράτος του **αισθάνονται αρκετά ισχυροί ώστε να πάνε στο επόμενο βήμα** και να χτυπήσουν ακόμη περισσότερο την συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων. Ο νόμος Χατζηδάκη εκφράζει ακριβώς αυτό. Και θα έχει και συνέχεια. Γι’ αυτό και ο αγώνας για την ανατροπή του είναι ζήτημα του

σήμερα και πρέπει να μπαίνει όχι ως ένα απλό σύνθημα, αλλά ως ζήτημα άμεσης πάλης. Εκεί που μπαίνουν τα ζητήματα.

Είναι τουλάχιστον άτοπο να επικαλείται κανείς την νομιμοποίηση των σωματείων από το αστικό κράτος την ώρα που δεκάδες απεργίες κρίνονται παράνομες, την ώρα που συνδικαλιστές σέρνονται στα δικαστήρια, αλλά και την ώρα που η εργοδοσία σπεύδει να στήσει εργοδοτικά σωματεία (ώστε να τα εμφανίζει πιο «αντιπροσωπευτικά» με βάση την αστική νομοθεσία) κάθε φορά που οι εργαζόμενοι συγκροτήσουν τα δικά τους σωματεία. Ας θυμηθούμε την περίπτωση της Cosco και τις κινήσεις της εργοδοσίας.

Ακόμη και την διαπραγμάτευση και την υπογραφή συλλογικής σύμβασης δεν την εξασφαλίζει καμία αστική αναγνώριση. Και μάλιστα σε μια περίοδο που το σύστημα, ωμά και κυνικά, έχει προχωρήσει στην κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων Αυτό που μπορεί να την εξασφαλίζει είναι η μαζική, αγωνιστική και αποφασιστική στάση των εργαζομένων. Αυτό μπορεί να εξασφαλίσει και την έκβαση κάθε εργατικού αγώνα, κάθε εργατικής διεκδίκησης.

Δεν υποτιμάμε καμία νομική κατοχύρωση εργατικών δικαιωμάτων. Εξάλλου, και αυτό είναι αποτέλεσμα αγώνων. Πρόκειται για εργατικές κατακτήσεις και όχι για αστικές παραχωρήσεις. Και δεν κρίθηκαν ποτέ από την ύπαρξη ή όχι της τάδε ή της δείνα σφραγίδας.

Στις συνθήκες της σημερινής ανελέητης ταξικής επίθεσης, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η εργατική τάξη ουσιαστικά καλείται να δει ξανά τα ζητήματα που αφορούν τη συγκρότησή της και τα όργανα πάλης της. Πετώντας τη «σκουριά» που έχουν αφήσει οι αστικορεφορμιστικές δυνάμεις. Για σωματεία ταξικά, ανεξάρτητα από το κράτος.

Σε αυτήν την κατεύθυνση είναι βέβαιο ότι θα βρει απέναντί της το αστικό κράτος. Όμως αυτό το βρίσκει απέναντί της έτσι κι αλλιώς. Ας το κάνει τουλάχιστον οικοδομώντας τους δικούς της όρους.

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΑΘΗΝΑΣ

Ανταπόκριση από την κλαδική απεργία 8/11

Το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών (ΣΜΤ) της Αθήνας, μετά από 7 μήνες υπολειτουργίας χωρίς γενική συνέλευση ακόμη και την περίοδο ψήφιστος του αντεργατικού νόμου Γεωργιάδη, πραγματοποίησε γενική συνέλευση την Κυριακή 5 Νοέμβρη με κεντρικό θέμα τη Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΣΣΕ) και τη διαδικασία διαπραγμάτευσής της απέναντι στην εργοδοσία του κλάδου, ενώ αποφάσισε κλαδική απεργία 3 μέρες μετά (8/11) για το ίδιο ζήτημα, ταυτόχρονα με το συνδικατο οικόδομω.

Σχεδόν 300 απεργιοί εργαζόμενοι απ’ τους δύο κλάδους συμμετείχαν στην απεργιακή συγκέντρωση στην Πλατεία Κάνιγγος και τη διαδήλωση που ακολούθησε μέχρι το υπουργείο Εργασίας. Η Ταξική Πορεία, ανεξάρτητα απ’ την κριτική που κατέθεσε στη ΓΣ του ΣΜΤ σε σχέση με τα χαρακτηριστικά και τα όρια της συγκεκριμένης απεργίας, συμμετείχε με διακριτό τρόπο στην απεργιακή συγκέντρωση και διαδήλωση.

Την επόμενη μέρα (9/11) ήταν προγραμματισμένη και πραγματοποιήθηκε συνάντηση του ΔΣ του ΣΜΤ με τους εργοδοτικούς φορείς στα πλαίσια διαπραγμάτευσης ΣΣΕ του κλάδου. Στη συνάντηση παραβρέθηκαν ο ΣΤΕΑΤ (Σύνδεσμος Τεχνικών Εταιριών Ανωτέρας Τάξης), ο ΣΑΤΕ (Πανελλήνιος Σύνδεσμος Ανωτάτων Τεχνικών Εταιριών και ΕΠΕ) και η ΠΕΔΜΕΔΕ (Πανελλήνια Ένωση Διπλωματούχων Μηχανικών Εργοδηπών Δημοσίων Έργων), ενώ δεν προσήλθαν καθόλου ο ΣΕΓΜ (Σύνδεσμος Ελληνικών Γραφείων Μελετών), η ΠΕΣΕΔΕ (Πανελλήνια Ένωση Συνδέσμων Εργοδηπών Δημοσίων Έργων), ο ΣΕΓΕΚ (Σύνδεσμος Εταιριών Γεωπληροφορικής και Κτηματολογίου) και η ΕΚΚΕ (Ένωση Κατασκευαστικών Κτιρίων Ελλάδος). Στη

συνάντηση επίσης παραβρέθηκαν εκπρόσωποι του εργοδοτικού σωματείου ΣΤΥΕ/ΟΣΕΤΕΕ, οι οποίοι έχουν ήδη στείλει δική τους ξεχωριστή πρόταση ΣΣΕ προς τους αντίστοιχους εργοδοτικούς φορείς.

Η απολογιστική ανακοίνωση του ΔΣ του ΣΜΤ για την κλαδική απεργία και τη συνάντηση με την εργοδοσία του κλάδου αναφέρεται σε «ιδιαιτέρη μαζικότητα και παλμό στην απεργιακή συγκέντρωση», ενώ για τη διαπραγμάτευση αναφέρει πως «το πρώτο βήμα έγινε. Η συνάντηση αποτελεί θετικό βήμα για τη διεκδίκηση ΣΣΕ», ενώ καλεί σε ένταση των κινητοποιήσεων του κλάδου το επόμενο διάστημα.

Στα παραπάνω as συνοπολογίσουμε ότι η απόφαση για την κλαδική απεργία πάρθηκε μέσω ΔΣ, ενώ η ΓΣ την Κυριακή 5/11 διεξήχθη σε κλίμα «βουβό» και «άνευρο» όπου, παρά τα πολλά και σημαντικά επίδικα (σφαγή στη Παλαιστήνη, επίθεση-ακρίβεια, διεκδίκηση ΣΣΕ), στην πράξη η βάση του σωματείου κατέστηκε απλά να επικυρώσει μια ειλημένη απόφαση μόλις

3 μέρες πριν την απεργία, με ό,τι συνέπειες είχε αυτό στη δυνατότητα πραγματικής συμμετοχής.

Αποκωδικοποιώντας τα παραπάνω δεδομένα, είναι εμφανές ότι το ΣΜΤ, με ευθύνη των δυνάμεων του ΔΣ, μετά από μήνες υπολειτουργίας, χωρίς μαζικές διαδικασίες, χωρίς απολογισμό και αυτοκριτική, ενώ βρίσκεται μπροστά σε μια απαιτητική και παρατεταμένη μάχη, κινείται χωρίς προσανατολισμό αγώνα που να πατάει στην πραγματικότητα. Με εικονικούς όρους, αποφασίζει κλαδική απεργία την οποία στην πράξη δεν μπορούσε και δεν κατάφερε να στηρίξει με ουσιαστικούς όρους προετοιμασίας και συμμετοχής.

Την ίδια στιγμή, ο βαθμός και τα χαρακτηριστικά της συμμετοχής των εργοδοτικών φορέων στη συνάντηση στις 9/11 δείχνει ότι όχι μόνο απαιτείται μακρύς και δύσκολος δρόμος για την υπογραφή ΣΣΕ αλλά ακόμη μακρύτερος για την κήρυξη της ως υποχρεωτική και εν τέλει την εφαρμογή της στους χώρους δουλειάς. Επιπλέον, παρά το ότι θεωρούμε αδιαπραγμάτευτη προϋπόθεση για την υπογραφή ΣΣΕ με περιεχόμενο ευνοϊκό για τους εργαζόμενους του κλάδου τη δημιουργία όρων ουσιαστικής πίεσης στην εργοδοσία, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τα χαρακτηριστικά του αγώνα, δεν σημαίνει ότι είναι απίθανο να υπογραφεί «άλλη» ΣΣΕ, αποτέλεσμα συμβιβασμού με αρνητικές συνέπειες συνολικά για τον κλάδο. Η παρουσία του ΣΤΥΕ/ΟΣΕΤΕΕ με ξεχωριστή πρόταση ΣΣΕ, αν γίνεται με προϋποθέσεις, κινείται μόνο προς την παραπάνω κατεύθυνση, ενώ ταυτόχρονα δημιουργεί πιέσεις προς τη διοίκηση του ΣΜΤ για κινήσεις βιαστικές και μακριά απ’ τις πραγματικές ανάγκες μιας μάχης δύσκολης και με διάρκεια.

συνέχεια από τη σελ. 1

Βάση αυτής της κατάστασης αποτελεί η ολόπλευρη κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, που αλληλοτροφοδοτείται με τους ανταγωνισμούς, ενώ η επίλυση της διαρκώς όλο και περισσότερο δένεται με την επίλυση του ζητήματος της ηγεμονίας/κυριαρχίας στον πλανήτη. Δηλαδή, με την επίλυση του ερωτήματος «ποιος-ποιον», με τη διεξόδο της πολεμικής αναμέτρησης μεταξύ των διεκδικητών του πλανήτη.

Μέσα σε αυτό το χάος των αντιθέσεων και των ανταγωνισμών, μέσα στα μπλοκαρίσματα των παραγωγικών και εφοδιαστικών αλυσίδων, μέσα στην αμφισβήτηση ή/και τη γτε φάκτο κατάργηση ρυθμίσεων και (άτυπων και διακηρυγμένων) συμφωνιών που για δεκαετίες ίσχυαν σαν εκφράσεις ενός συσχετισμού που υπήρχε μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και ενώ η πρώτη δύναμη του πλανήτη (ΗΠΑ) μπροστά στο κρίσιμο όριο των εκλογών του Νοεμβρη του 2024 Βρίσκεται βαθύτατα δικασιμένη για τον δρόμο και τις επιλογές που μπορεί και χρειάζεται να ακολουθήσει στο παγκόσμιο ταμπλό και ενώ είναι σε πλήρη εξέλιξη το ζήτημα της διάταξης των δυνάμεων και... «αναμενόμενες» οι μεταπηδήσεις και οι μεταστροφές, **ένα βασικό ζήτημα είναι και οφείλει να είναι καθαρό:**

Η γραμμή όλων των δυνάμεων του συστήματος είναι δεδομένη και κοινή όσον αφορά τους εργάτες και τους λαούς. Είναι η γραμμή της αναπαραγωγής του («όλου») καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, του ξεπεράσματος της κρίσης και της επίλυσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, με «καύσιμα» και «πρώτη ύλη» τα δικαιώματα στη ζωή και στη δουλειά των εργατικών-λαϊκών μαζών και την ίδια τη ζωή τους. Αυτό είναι το σχεδόν μοναδικό και οπωσδήποτε απόλυτα κυρίαρχο «πολιτικό πρόταγμα» που υπάρχει στον πλανήτη. Ως προς αυτό, δεν υπάρχει καμία αναστολή, καμία ταλάντευση σε όλες τις πολιτικές δυνάμεις που υπηρετούν το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό και σε όλη την κλίμακα των δυνάμεων αυτών. Επιπλέον το πρόταγμα αυτό δεν είναι «απλώς» πολιτικό, αλλά στη βάση του δεδομένου αρνητικού συσχετισμού, έχει τη σφραγίδα της κυρίαρχης ιδεολογίας. Της ιδεολογίας, δηλαδή, που διακήρυξε το «τέλος της Ιστορίας», την «παντοτινή» κυριαρχία του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Ή όπως σήμερα εκφέρεται, εργάτες και λαοί, συνολικά η ανθρωπότητα, υπάρχουν για να υπηρετούν με κάθε κόστος την αναπαραγωγή του συστήματος της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και των πολέμων.

Αυτό το «πρόταγμα» είναι που «εξειδικεύεται» με μέτρα, νόμους και πολιτικές σε κάθε χώρα και περιοχή του πλανήτη, από τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις ως τις ενδιάμεσες και τις εξαρτημένες χώρες. Αυτές οι πολιτικές, χρόνο τον χρόνο γίνονται βαρύτερες ενάντια στο προλεταριάτο και τους λαούς, αλλά παράλληλα απλώνονται, θίγουν και χτυπούν και τα ενδιάμεσα κοινωνικά στρώματα.

Ανάλογα θα λέγαμε ισχύουν και για την Ελλάδα του εξαρτημένου καπιταλισμού. Το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης βρίσκεται σε συνθήκες κρίσης, διαμευδόνται παταγωδώς τα «αρηγήματα» της «ισχυρής Ελλάδας» που σε διάφορες μορφές χρησιμοποιήσαν όλα τα κόμματα που κυβερνήσαν στη χώρα, η λεγόμενη «μεσαία τάξη» συμπίεζεται-καταβαρθώνεται και το πολιτικό σύστημα παραβέρνει σε συνθήκες αστάθειας και απαξίωσης, ενώ η ίδια η χώρα (στη βάση της γεωπολιτικής χρήσης της από τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά) βρίσκεται εν μέσω των πιο σοβαρών κινδύνων. Ωστόσο, και στη χώρα μας είναι και οφείλει να είναι **καθαρό το ίδιο βασικό ζήτημα:**

Η γραμμή όλων των αστικών κομμά-

των και των δυνάμεων του συστήματος είναι η με κάθε κόστος για την εργατική τάξη, τον λαό και τη νεολαία, διάωση-αναπαραγωγή του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Με κάθε «καινουργιά» και όποια «έκτακτη» λύση απαιτηθεί και ενώ είναι ανοικτά μια σειρά κρίσιμα οικονομικά ζητήματα, ενώ τα γεωπολιτικά ζητήματα μπορούν να παράξουν τις πιο σοβαρές κρίσεις και τις πιο επικίνδυνες εξελίξεις, ενώ είναι χαινούσες οι κοινωνικές πληγές, ενώ «αναζητείται» η συγκρότηση ενός αξιόμαχου για το σύστημα πολιτικού σκηνικού, η γραμμή αυτή «εξειδικεύει» -με τις πλάτες των ιμπεριαλιστικών αφεντικών- στη χώρα μας το παγκόσμιο πρόταγμα: «Δεν υπάρχει» Ελλάδα έξω από το πλέγμα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της και από την υπό αυτό το πλέγμα εξουσία της μεγαλοαστικής τάξης!

Η γραμμή και το όραμα των εργατικών-λαϊκών μαζών

Αυτή η γραμμή του συστήματος, η βαρβαρότητα των πολιτικών της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης, της εξαθλίωσης των εργατικών λαϊκών μαζών, οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, οι σφαγές και οι πόλεμοι που ανακινούν προϋπάρχοντα και παράγουν νέα εθνικά ζητήματα, ζητήματα συνόρων-κυριαρχίας χωρών, ζητήματα ανεξαρτησίας και ξεριζωμού λαών, όλα αυτά δεν εξελίσσονται με τους εργάτες και τους λαούς «αδρανείς» και «υποταγμένους».

Στις μητροπόλεις και στην περιφέρεια του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού κόσμου εδώ και χρόνια ξεσπούν όλο και πιο πυκνά και επίμονα αντιστάσεις, αγώνες, εξεγέρσεις των μαζών. Ταυτόχρονα, αφενός εξαιτίας της οξυνόμενης αντίθεσης των εργατικών-λαϊκών μαζών, αφετέρου εξαιτίας των χτυπημάτων στα μικρά και μεσαία αστικά στρώματα, η πολιτική διαχείριση, οι κυβερνήσεις και τα πολιτικά συστήματα παρουσιάζουν τριγμούς, αστάθειες, καταφεύγουν συχνά σε «ασυνήθιστες» συνεργασίες και με ένα μόνιμο στην πραγματικότητα τρόπο σε μέτρα και απαγορεύσεις «έκτακτης ανάγκης».

Όλα αυτά δεν αφορούν πια μόνο τις «παράδοσιακά ασταθείς» περιοχές του πλανήτη, όπως π.χ. τη Λ. Αμερική, αλλά είναι η γενικευμένη εικόνα που περιλαμβάνει χώρες όπως η Γαλλία και η Γερμανία. Αν «τολμούσαμε» μια γενική ερμηνεία αυτής της πολιτικής εικόνας (παραλείποντας δηλαδή τις ειδικότερες και συγκεκριμένες συνθήκες κάθε χώρας που παίζουν οπωσδήποτε βαρύνοντα ρόλο...) θα λέγαμε το εξής: Η κρίση και οι ανταγωνισμοί θέτουν τουλάχιστον σε αμφισβήτηση -αν δεν αίρουν και δεν καταργούν κιόλας- τα «αρηγήματα», τις φιλοδοξίες, τις επιδιώξεις με τις οποίες βάδιζε η μεγαλοαστική τάξη της οποιας χώρας. Αυτό σε συνδυασμό με την κατάρρευση των περιθώτων «κοινωνικών συμβολαίων» στενεύει και την κοινωνική βάση στήριξης αυτών των αρχουσών τάξεων και την πολιτική εμβέλεια και ισχύ των πολιτικών ηγετών της. Έτσι παράγονται λόγω χάρη οι «μικροί-Μακρόν και Σολτς (που αναζητούν ο καθένας για λογαριασμό της δικής του τάξης «ποια είναι σήμερα η ΕΕ και πού πάει)», έτσι έχει χαθεί ο λογαριασμός των πρωθυπουργών που άλλαξαν-κάνκαν στη Μ. Βρετανία και που αναζητούν τον νέο ρόλο του βρετανικού λέοντα μετά το Βrexit...

Ανάλογα εξελίσσονται τα πράγματα και στις χώρες της περιφέρειας και στις εξαρτημένες χώρες, στις οποίες βέβαια το πλαίσιο και οι όροι της διεθνούς κατάστασης διαμορφώνουν πολύ πιο στενά περιθώρια και σοβαρά αδιέξοδα. Μια πολύ συγκεκριμένη εκδοχή αυτής της κατάστασης ζούμε στη χώρα μας, στην οποία έχουν στενεύει πάρα πολύ τα πραγματικά

περιθώρια της επιτρεπόμενης και αναγκαίας (για το σύστημα) πολιτικής. Γι' αυτό από τη μια ο (πολύ «μικρός») Μητσοτάκης στηρίζεται και παρουσιάζεται σαν «σπουδαίος ηγέτης» («μεταρρυθμιστής», «κεντρώος» και ό,τι άλλο απίθανο...) από όλα τα κέντρα του συστήματος μέσα και έξω από τη χώρα. Γι' αυτό από την άλλη ο ΣΥΡΙΖΑ, που όφειλε να παρουσιάζει μια «εναλλακτική» κυβερνητική εκδοχή, κατέρρευσε υπό το βάρος αυτής της (θα λέγαμε «αδύνατης» να υλοποιηθεί) απαίτησης, αλλά και η όλη «κεντροαριστερά» δεν καταφέρνει (κάτω από το ίδιο βάρος) να συγκροτηθεί ως «μια άλλη» εκδοχή διαχείρισης του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης.

Ωστόσο, οφείλουμε να επισημάνουμε ότι -διεθνώς και στη χώρα- με όλα αυτά τα προβλήματα, η «δουλειά» του συστήματος γίνεται! Με ασταθείς και ασυνήθιστες κυβερνητικές λύσεις (όπως λόγω χάρης στη Γερμανία), με «μικρούς» ηγέτες και «έκτακτες» καταστάσεις, με την «πολιτική επιστράτευση» των ακροδεξιών, φασίζουσων και φασιστικών δυνάμεων

Αυτή η «έλλειψη» εκφράζεται και πιεστικοποιείται στους στόχους πάλης, στα αιτήματα και στα συνθήματα των αγώνων των και των ξεσηκωμών. Αυτή η «έλλειψη» δίνει τα πιο μεγάλα περιθώρια για μαμούθρες κατασβεσής και διάλυσης της πάλης στις δυνάμεις του συμβιβασμού (π.χ. ο Μελανσόν εν μέσω του μεγάλου εργατικού-λαϊκού ξεσηκωμού ενάντια στην αντιασφαλιστική επιδότηση των Μακρόν-Μπορν πρότεινε «δημοψήφισμα!»). Αυτή η «έλλειψη» συνοδεύεται από πλεονάσμα συγκύσεων και αυταπατών που καλλιεργούνται και σερβίρονται από τις δυνάμεις του συμβιβασμού και της υποταγής. Για το ποια είναι τα πραγματικά χαρακτηριστικά του αντιπάλου. Για το αν «πρέπει» η μαζική πάλη να «πάρει υπόψη της» τα «αντικειμενικά όρια» και τις «ανυπέρβλητες ανάγκες» που το σύστημα παρουσιάζει απέναντι σε κάθε αγώνα, στη βάση βέβαια των δικών του συμφερόντων και επιδιώξεων. Για τους κοινοβουλευτικούς δρόμους, για τους δρόμους «συνεννόησης» με το σύστημα μέσω των οποίων τάχα μπορεί να επιτευχθούν αποτελέσματα.

Αντιστάσεων, εξεγέρσεων των εργατικών λαϊκών μαζών. Ένα κύμα που αναζητά απαντήσεις στην επίθεση του κεφαλαίου, απαντήσεις στην επέλαση του ιμπεριαλισμού και αντικειμενικά ανιχνεύει την εκ νέου συγκρότηση της επαναστατικής διεξόδο.

Το ζήτημα, συνεπώς, που τίθεται σήμερα είναι αν αυτό το νέο κύμα της μαζικής πάλης θα εξελιχθεί σε έναν νέο επαναστατικό κύκλο, σε μια νέα έφοδο των μαζών στην κυρίαρχη πολιτική κατάσταση των κρατών ουρανούς. Άρα αν θα «συναντήσει» και θα «μυλιαστεί» με τις επαναστατικές κομμουνιστικές ιδέες, με την επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση, με το πολιτικό υποκείμενο που θα αναδεικνύει αυτή την κατεύθυνση, παλεύοντας μέσα στις μάζες και στους αγώνες τους. Στη διαμόρφωση όρων για να γίνει η «συνάντηση» αυτή βρίσκεται οι ευθύνες των κομμουνιστών, κάθε κομμουνιστικής δύναμης και φυσικά εδώ βρίσκονται και οι δικές μας ευθύνες, τα δικά μας καθήκοντα.

Με το ζήτημα αυτό, με την ανάγκη «μολιάσματος» της πάλης των μαζών σήμερα με την επαναστατική κομμουνι-

Βαδίζοντας προς τη 10η Συνδιάσκεψη

(που προφανώς τροφοδοτούνται και αναδεικνύονται από τις πολιτικές του συστήματος), με όλα αυτά, προχωρούν και η επίθεση στο προλεταριάτο και τους λαούς και η διάταξη των χωρών στη βάση των πολεμικών εξελίξεων που παράγει ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός.

Ας σταθούμε σε αυτή τη διαπίστωση που παράγει ερωτήματα, πιέσεις, ακόμα και απογοητεύσεις και αποστρατεύσεις σε αγωνιστές, εργαζόμενους και νέους. Είναι ερωτήματα για το «ποια είναι» τα αποτελέσματα των αγώνων, που όπως ήδη αναφέραμε επίμονα και πυκνά ξεσπούν στον πλανήτη, αμφιβολίες και απογοητεύσεις για «αν μπορούν» οι αγώνες να φέρουν νίκες και τροποποιήσεις του αρνητικού συσχετισμού.

Ας σταθούμε, γιατί τα ερωτήματα αυτά αφορούν στο βασικό ζήτημα που αντιμετωπίζει σήμερα η μαζική πάλη. Θα μπορούσαμε να συνοψίσουμε το ζήτημα αυτό ως εξής: **Από τη μια** το σύστημα και οι δυνάμεις του στέκονται απέναντι (και με όσο αδιότακτο τρόπο απαιτείται) στους αγώνες και στις εξεγέρσεις των μαζών με ξεκάθαρη πολιτική γραμμή και με το δικό τους «όραμα», το οποίο το παρουσιάζουν μάλιστα σαν «νομοτέλεια», σαν τη μοναδική πραγματική εκδοχή της Ιστορίας. Σε αυτή ακριβώς τη βάση παρουσιάζουν τις πολιτικές εργασιακής και κοινωνικής βαρβαρότητας, τις πολιτικές προώθησης και υπηρέτησης του πολέμου, σαν τη «μοναδική επιλογή» που μπορεί να υπηρετήσει το (επίσης «μοναδικό») «όραμά» τους. **Από την άλλη** η πάλη των μαζών δεν έχει διαμορφώσει και κατακτήσει τη δική της αναγκαία γραμμή. Τη γραμμή που αντιστοιχεί στα εργατικά-λαϊκά δικαιώματα και συμφέροντα, στην υπεράσπισή τους και στη διεκδίκησή τους. Τη γραμμή που αντιστοιχεί στην επαναστατική προοπτική των μαζών και «υποδεικνύει» αυτή την προοπτική. Δεν την έχει διαμορφώσει και κατακτήσει όχι ως ηγεμονική εντός των γραμμών της μαζικής πάλης, αλλά ούτε ως μια διακριτή συνιστώσα μέσα στις γραμμές αυτής της πάλης.

Για την παραπομπή της δικαίωσης των μαζών σε ένα άλλο κυβερνητικό σχέδιο και πρόγραμμα, σε μια άλλη επιλογή ψήφου στις επόμενες εκλογές.

Αυτή η έλλειψη έχει τελικά ένα διπλό αρνητικό αποτέλεσμα.

Πρώτον -και με όλα τα προηγούμενα- αποδυναμώνει, αποπροσανατολίζει, «τιθασεύει» την οργή των μαζών, αναίρει το δικίο της πάλης τους και **άρα αναίρει τη δυνατότητα της πάλης** να κερδίσει, να κατακτήσει έστω και μέρος των στόχων, των ζητημάτων που την υποκίνησαν και την προκάλεσαν.

Δεύτερον -και ίσως το κυριότερο- η έλλειψη της απαιτούμενης γραμμής σε μια διακριτή κλίμακα λειτουργεί αποτρεπτικά για το **μόνιμα αναγκαίο**. Για τη συγκρότηση-οργάνωση μαζών στη βάση αυτής της γραμμής, για τη συγκρότηση των οργάνων και των δυνάμεων πάλης που χρειάζεται η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία. Δηλαδή για τη διαμόρφωση καλύτερων όρων που απαιτούνται για την επόμενη μάχη, για τον επόμενο αγώνα και ξεσηκωμό.

Δεν λέμε κάτι «καινούριο» με όλα αυτά! Όλα αυτά αποτελούν εκφράσεις και συνέπειες της ήττας του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος. Συνέπειες αρνητικές -και με το πέρασμα των χρόνων και των δεκαετιών, οδυνηρές- για τους εργάτες και τους λαούς του κόσμου.

Αυτό που είναι «καινούριο» είναι το πώς τίθεται αυτό το ζήτημα σήμερα. Σήμερα που με τον πιο φανερό τρόπο οξύνονται σε πολύ μεγάλο βαθμό και η (κύρια) αντίθεση ιμπεριαλισμού-λαών και η (βασική) αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας. Σήμερα που εξαιτίας της έντασης της επίθεσης του κεφαλαίου στην εργατική τάξη, της γενικευμένης εκστρατείας του ιμπεριαλισμού ενάντια στους λαούς, και με δοσμένη τη γιγάντωση των αδιεξόδων του συστήματος, απειλούνται, διακυβεύονται τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα των μαζών και η ίδια τους η ζωή. Σήμερα που βρισκόμαστε σε μια περίοδο στην οποία εξελίσσεται ήδη ένα νέο κύμα αγώ-

στική κατεύθυνση, με την ανάγκη να συγκροτηθεί, να συγκροτηθεί, το επαναστατικό κομμουνιστικό πολιτικό υποκείμενο συνδένονται δύο βασικά ζητήματα: η συγκρότηση της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της και η απάντηση στο ζήτημα των αιτιών της καπιταλιστικής παλινόρθωσης. Τη σύνδεση αυτή οφείλουμε να την αντιλαμβανόμαστε διαλεκτικά και εξελισσόμενη στο πεδίο της ταξικής και πολιτικής πάλης και όχι «στη σειρά». **Δεν** θα γίνει δηλαδή «**πρώτα**» η συγκρότηση της εργατικής τάξης και η πιο ολοκληρωμένη απάντηση στο ζήτημα της παλινόρθωσης και **μετά** θα μπορεί να υπάρξει η κομμουνιστική κατεύθυνση και να συγκροτηθεί το επαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα. Η ίδια η συγκρότηση της εργατικής τάξης έχει πολιτικές και ιδεολογικές προϋποθέσεις, δεν την παράγει από «μόνη της» η ταξική πάλη. Συνεπώς και για να εξελιχθεί αυτή η συγκρότηση είναι απολύτως αναγκαία η παρέμβαση του -διαμορφωμένου και αναπτυσσόμενου- πολιτικού υποκειμένου. Ανάλογα τα αναγκαία παραπέρα βήματα απάντησης των αιτιών της παλινόρθωσης και της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος θα γίνονται και θα κατακτούνται από το κίνημα, στον βαθμό που το πολιτικό υποκείμενο υπάρχει, αναπτύσσεται και «αναγυρίζεται» ως τέτοιο στη βάση της σύνδεσής του με τις μάζες και του ρόλου του στην ταξική και πολιτική πάλη.

Όλα αυτά σήμερα θα μπορούσαμε να τα αποδώσουμε και με έναν πολύ απλό τρόπο: Ο ρόλος σήμερα των κομμουνιστικών επαναστατικών δυνάμεων γενικά είναι πολύ πιο «πίσω» από αυτά που αντικειμενικά ανιχνεύει και αναζητά η πάλη των εργατικών-λαϊκών μαζών.

Εδώ βρίσκεται και το ζήτημα -δηλαδή το ζητούμενο- του «νέου κύκλου», της νέας εφόδου των μαζών, που «ουστά» διακηρύσσουμε ως αναγκαία. Αλλά αυτή η διακήρυξη δεν είναι μόνο διακήρυξη. Παρά, αλλά ούτε ως μια διακριτή συνιστώσα μέσα στις γραμμές αυτής της πάλης.

Ένα σημερινό παράδειγμα της «αναντιστοιχίας»

Αυτά τα ερωτήματα, αυτό το «σημερινό» ζήτημα, αυτή η αναγκαιότητα, εκδηλώνονται με έντονο τρόπο και στη χώρα μας και θα λέγαμε ότι αποτελούν το «αντικειμενικό φόντο» της 10ης Συνδιάσκεψης. Εκδηλώνονται βέβαια στη βάση των συγκεκριμένων όρων της χώρας και της κοινωνίας που ζούμε και της περιοχής που βρίσκεται η χώρα. Εκδηλώνονται στη βάση μιας δοσμένης πολιτικής κατάστασης των κυρίαρχων δυνάμεων αλλά και των δυνάμεων που αναφέρονται και εμπλέκονται στο κίνημα.

Λόγου χάρη και σε σχέση με το τελευταίο (τον ρόλο των δυνάμεων που αναφέρονται στο κίνημα) βλέπουμε εδώ και βδομάδες την «ανισομετρία», την αναντιστοιχία, που εκδηλώνεται με το Παλαιστινιακό ζήτημα. Από τη μια οι έτοιμες «απαντήσεις» («δύο κράτη») των δυνάμεων του συμβιβασμού αλλά και οι (αφανείς ή εμφανείς) διαθέσεις «προσπεράματος» του ζη-

τήματος, αφού δεν συνάδει με τις αναλύσεις και ιεραρχήσεις που επικρατούν. Από την άλλη, ωστόσο, βρίσκεται η ανάγκη και οι διαθέσεις λαού και νεολαίας να εκδηλώσουν την αλληλεγγύη τους απέναντι στη σφαγή, να διαμορφώσουν και να πάρουν θέση για τον παλαιστινιακό αγώνα. Αυτή η ανάγκη και αυτές οι διαθέσεις «δεν χωρούν» στις έτοιμες «απαντήσεις» που αναμένονται και μπλοκάρονται από αυτές τις «απαντήσεις».

Την ανάγλυφη εκδήλωση αυτής της «αναντιστοιχίας» (για το παλαιστινιακό αλλά και για όλα τα βασικά ζητήματα του κινήματος) τη ζήσαμε στις διαδηλώσεις του Πολυτεχνείου. Εκεί πολλές χιλιάδες διαδηλωτές (σε μπλοκ δυνάμεων που ήδη ζουν με την αγωνία και την «κρισιμότητα» της ευρωκάλπτης...) φώναζαν συνθήματα «ενάντια στους ιμπεριαλιστές που τη γη εθναμοιράζουν», υπέρ «της αντίστασης και πάλης που είναι ο μόνος δρόμος του λαού», υπέρ «του ένοπλου εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα των Παλαιστίνιων». Δηλαδή συνθήματα που δεν είναι απέναντι απλώς σε κάποιες εκτιμήσεις, αλλά απέναντι στον πυρήνα της πολιτικής των δυνάμεων αυτών. Πρόκειται για μια βροντώδη παραδοχή πως στη δοσμένη πραγματικότητα οι διαθέσεις και οι αναζητήσεις των μαζών «δεν χωρούν» και δεν βολεύονται στα σχέδια, στις πολιτικές και στις κατευθύνσεις των δυνάμεων του συμβιβασμού και ρεφορμισμού. Αλλά βέβαια αυτές οι πολιτικές δεν αλλάζουν! Απλώς οι ηγεσίες (και με το παραπάνω) ορπορουνιστικές, ώστε να ανεχθούν ή και να τσιμπολογήσουν «ό,τι χρειάζεται» από «αλλού» και μετά να επιστρέψουν στα δικά τους.

Απαιτητική και κρίσιμη η 10η Συνδιάσκεψη

Η εικόνα που μόλις περιγράψαμε είναι απολύτως ενδεικτική των «μεγεθών» των απαιτήσεων και των δυνατοτήτων που αντιμετωπίζουμε ως πολιτική Οργάνωση. Εκφράζει μια μόνιμη κατάσταση που υπάρχει διαρκώς κάτω από την κρούστα του αρνητικού πολιτικού συσχετισμού και πίσω από τα σύννεφα ορπορουνισμού, των «ελιγμών», των κόλπων, του ρεφορμισμού-συμβιβασμού. Η ανάνγωση-κατανόηση αυτής της πραγματικής κατάστασης είναι το βασικό καθήκον που καλείται να υπηρετήσει η 10η Συνδιάσκεψη μέσα από τις πολιτικές θέσεις και εκτιμήσεις για την κατάσταση στη χώρα, στην περιοχή και στον πλανήτη. Δίπλα σε αυτό το βασικό καθήκον, η 10η Συνδιάσκεψη καλείται να υπηρετήσει και το κύριο καθήκον της. Αυτό που αφορά στην αντιμετώπιση της διαχρονικής αναντιστοιχίας μεταξύ του ιδεολογικοπολιτικού φορτίου και των θέσεων της Οργάνωσης από τη μια και των δυνάμεων της, των σχέσεων και των δεσμών της με τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία, του ρόλου που έχει κατακτήσει στο κίνημα και στην ταξική πάλη από την άλλη. Για την υπέρθεση αυτού που ονομάσαμε κύριο καθήκον, καλούμαστε να ανατρέξουμε πολιτικά και αυτοκριτικά στη διαδρομή μας από την ανασυγκρότηση του 1982, να «αναμετρηθούμε» με τις καθυστερήσεις μας και ταυτόχρονα να προσδιορίσουμε στις σημερινές συνθήκες και απαιτήσεις του «τι είναι και τι θέλει το ΚΚΕ(μ-λ)».

Απολογισμός και ο αυτοπροσδιορισμός μας έχει σαφή και διακηρυγμένο στόχο και προσανατολισμό. Την αναβάθμιση από κάθε άποψη της συγκρότησής μας ως επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση σε διαλεκτική σχέση με την ένταση της πάλης μας για την ενίσχυση της κομμουνιστικής κατεύθυνσης στο κίνημα.

Αυτός ο στόχος και ο προσανατολισμός είναι η απάντηση στην αναντιστοιχία που αναφέραμε και στη βάση των απαιτήσεων που βάζει η πραγματικότητα, η ταξική πάλη σήμερα. Είναι η απάντηση γιατί μας βάζει μπροστά στο πραγματικό ζήτημα που αντιμετωπίζουμε και χρειάζεται να αντιμετωπίσουμε. Είναι η απάντηση που αφορά στην κατάκτηση-ενίσχυση της αναγκαίας αντίληψης και κατεύθυνσης στο ερώτημα «γιατί υπάρχουν-ποιος είναι ο ρόλος που διεκδικούμε» συνολικά για την Οργάνωση, για κάθε τομέα της, για κάθε μέλος και στέλεχος της. Είναι απάντηση «αυτονομία» και «δεδομένο» για μας, αλλά ωστόσο διαρκώς βάλλεται ευθέως από τον κυρίαρχο πολιτικό συσχετισμό, από τις δυνάμεις του συστήματος. Επιπλέον το «τι είναι» πολιτικά και ιδεολογικά μια επαναστατική κομμουνιστική Οργάνωση, πώς λειτουργεί στο εσωτερικό της, πώς και ποιες σχέσεις διαμορφώνει με τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία, βάλλεται και υπονομεύεται από την κατάσταση, τις αντιλήψεις και τις πρακτικές που επικρατούν στις δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά!

Χρειαζόμαστε συνεπώς όλοι -το παλαιότερο και νεότερο δυναμικό μας- να «κατακτήσουμε» εκ νέου» ότι η πολιτική επαναστατική κομμουνιστική Οργάνωση είναι το πολιτικό υποκείμενο που «κάθε στιγμή» αναδεικνύει τα δίκια των μαζών, υπηρετεί το άνοιγμα των μετώπων πάλης που απαιτούνται και πρωτοστατεί στα μέτωπα αυτά και ταυτόχρονα όλα αυτά τα εντάσσει και «αναφέρει» στη συνολική-στρατηγική κατεύθυνση που προβάλλει ως διεξόδο των εργατικών λαϊκών μαζών. Την κατεύθυνση της αναμέτρησης με το σύστημα και της επαναστατικής ανατροπής του, για να πάρουν η εργατική τάξη και ο λαός τις τύχες τους στα χέρια τους. Αυτή τη στρατηγική κατεύθυνση και τα καθήκοντα που μπαίνουν ως προϋποθέσεις για την υλοποίησή της, υπηρετούν, οφείλουν να υπηρετούν, όλες οι πολιτικές τακτικές επιλο-

γές της Οργάνωσης. Αυτή η κατεύθυνση βρίσκεται «πίσω» από την πάγια επιδίωξή μας δημιουργίας ξεσηκωμών και ρημάων στην πολιτική του συστήματος και την επιδίωξη του συντονισμού και της κοινής δράσης που θα συμβάλλουν στη διαμόρφωση όρων για αυτούς τους ξεσηκωμούς. Αυτή η κατεύθυνση αποτελεί σταθερό κριτήριο στη διαμόρφωση αιτημάτων και στόχων πάλης σε όλα τα ζητήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι και η νεολαία. Αιτήματα και στόχοι πάλης που αποτελούν την πολιτική βάση των δεσμών μας με τον λαό και τη νεολαία και ταυτόχρονα συγκροτούν και αναδεικνύουν πλατιά τη φυσιογνωμία μας, το «πού το πάμε», για ποια διεξόδο παλεύουμε!

Συνεπώς, με τη 10η Συνδιάσκεψη καλούμαστε να κάνουμε σημαντικά βήματα στην οικοδόμηση της Οργάνωσης, να συγκροτήσουμε μαζικά και αξιόμαχα μετωπικά σχήματα εργαζόμενων, νεολαίας και γειτονιάς, και σε αυτή τη βάση να διεκδικήσουμε και να αναλάβουμε αυξημένο ρόλο και ευθύνες στην ταξική πάλη! Αυτή την πραγματική δυνατότητα -και όχι μόνο αναγκαιότητα- μας δείχνουν οι απαιτήσεις και τα δεδομένα της ταξικής πάλης. Ταυτόχρονα και μέσα σε αυτό το πλαίσιο και όχι ως κάτι «έξωχωρο» από αυτό, χρειάζεται να αντιμετωπίσουμε την ανάγκη διαμόρφωσης σχέσεων, δεσμών και πρωτοβουλιών με δυνάμεις αγωνιστικές, αντιιμπεριαλιστικές, αριστερές και επαναστατικές στις χώρες της περιοχής. Η ανάγκη αυτή δεν είναι ένα «γενικό διεθνιστικό καθήκον», είναι στις δοσμένες συνθήκες ένα επιτακτικό πολιτικό ζήτημα.

Η προώθηση και υλοποίηση αυτών των στόχων και καθηκόντων είναι απαιτητική υπόθεση. Χρειάζεται τη στρατεύση κάθε μέλους. Χρειάζεται την πολιτική αναβάθμιση όλων των στελεχών της Οργάνωσης, τη σημαντική διεύρυνση του στελεχικού δυναμικού της, ιδιαίτερα στις νεότερες ηλικίες. Απαιτεί τα όργανα καθοδήγησης το μέων, πόλεων, περιοχών να αναβαθμίσουν τα πολιτικά χαρακτηριστικά τους και να κατακτούν όσο πιο ολοκληρωμένη εικόνα και γνώση του χώρου και του πεδίου ευθύνης τους. Ταυτόχρονα απαιτεί να επιμείνουν στην κατεύθυνση της συλλογικής καθοδήγησης της Οργάνωσης και στην ανάδειξη νεότερων στελεχών στο καθοδηγητικό επίπεδο.

Με βάση όλα αυτά μπορούμε να πούμε πως η 10η Συνδιάσκεψη είναι «μεταβατική». Πρόκειται για μια μετάβαση που δεν καθορίζεται κυρίως από την απώλεια ιστορικών καθοδηγητικών στελεχών, από το γεγονός πως κλείνει ο κύκλος των καθοδηγητών της Οργάνωσης που ανέλαβαν και σφράγισαν την ανασυγκρότηση της από το 1982 και μετά. Η κρισιμότητα και η αναγκαιότητα αυτής της μετάβασης καθορίζεται πάνω από όλα από τις σημερινές συνθήκες, από τις σημερινές απαιτήσεις της ταξικής πάλης. Βήμα στην κατεύθυνση ανάγνωσης και απάντησης αυτών των συνθηκών και απαιτήσεων χρειάζεται να είναι η 10η Συνδιάσκεψη.

Δεν έχουμε τίποτε «να περιμένουμε» για να προχωρήσουμε στα επόμενα βήματά μας. Έχουμε τις παρακαταθήκες που διαμόρφωσε όλη η διαδρομή μας από την ανασυγκρότηση του 1982. Έχουμε την ανάγκη να αντιμετωπίσουμε τις καθυστερήσεις μας. Έχουμε την ανάγκη να αναμετρηθούμε με τις απαιτήσεις και τις δυνατότητες της ταξικής πάλης. Με αυτά και για αυτά οφείλουμε να αγωνιστούμε. Για να τιμήσουμε τη μέχρι τώρα διαδρομή μας. Για να υπηρετήσουμε την υπόθεση της εργατικής τάξης, τον λαό και τη νεολαία.

Νοέμβρης 2023

Η γραμματεία του Κ.Ο. του ΚΚΕ(μ-λ)

Μαζικές εκδηλώσεις και διαδηλώσεις για τα 50 χρόνια από το Πολυτεχνείο

Μαζικός, αγωνιστικός, ελπιδοφόρος. Αυτά τα χαρακτηριστικά είχε ο φετινός γιορτασμός των 50 χρόνων από την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Ο λαός τίμησε τη στρογγυλή επέτειο, όχι επειδή ήταν στρογγυλή, αλλά επειδή είδε στην εξέγερση έναν δρόμο που ίσως να είναι διέξοδος και στα δικά του, σημερινά προβλήματα.

Σε όλη τη χώρα οι διαδηλώσεις ήταν αρκετά πιο μαζικές από όλα τα τελευταία χρόνια. Όλες οι διαδηλώσεις βάφτηκαν με τα χρώματα της Παλαιστινιακής σημαίας, εκφράζοντας την αλληλεγγύη του ελληνικού λαού και της νεολαίας στον Παλαιστινιακό λαό που σφάζεται από το σιωνιστικό κράτος-τρομοκρατία, με τη στήριξη των φονιάδων των λαών, του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Αλλά και σε όλες τις διαδηλώσεις ο λαός φώναζε ενάντια στην ακρίβεια και τη λιτότητα που εξαθλιώνει με ταχύτητα όλο και περισσότερο κόσμο. Ενάντια στην κρατική τρομοκρατία και καταστολή, που έκανε αισθητή την παρουσία της, αλλού λιγότερο και αλλού περισσότερο.

Κι έτσι, οι διαδηλώσεις έδωσαν την καλύτερη απάντηση, τη μόνη πραγματική απάντηση στις δυνάμεις του συστήματος που με χίλιους δυο τρόπους επιχειρούν 50 χρόνια τώρα να ξεριζώσουν το Πολυτεχνείο από τις συνειδήσεις του λαού.

Το ΚΚΕ(μ-λ), εκτιμώντας την πολιτική συγκυρία με την οποία συνέπεσε η 50η επέτειος, έδωσε όλες του τις δυνάμεις στην προβολή της και την αξιοποίησή της για την ανάδειξη των κρίσιμων επίδικων της περιόδου και των αναγκαιοτήτων που προκύπτουν για το λαό και τη νεολαία. Οργάνωσε εκδηλώσεις σε μια σειρά πόλεις, στις οποίες κατέθεσε την άποψή του τόσο για το τότε, όσο και για το σήμερα, προώθησε το νέο βιβλίο των εκδόσεων «Εκτός των Τειχών», «Η εξέγερση αναζητά τη συνέχειά της», και συμμετείχε με μαζικά μπλοκ στις διαδηλώσεις του Πολυτεχνείου.

Θεσσαλονίκη

Ξάνθη

Ηράκλειο

Χανιά

Γιάννινα

Βόλος

Κέρκυρα

Στην Αθήνα η εκδήλωση στο ιστορικό κτήριο του ΕΜΠ ήταν μαζική και κράτησε αμείωτο το ενδιαφέρον όσων ήρθαν. Στο τρίημερο του γιορτασμού, η μαζική προσέλευση του κόσμου στο Πολυτεχνείο επισκίασε την αντιπαράθεση με καθρόνια των αυτοαποκαλούμενων αριστερών του φοιτητικού κινήματος. Στη διαδήλωση η συμμετοχή έφτασε τις 40.000 κόσμου και σημαντικό κομμάτι (όχι το ΚΚΕ) συνέχισε μετά την αμερικάνικη προς την ισραηλινή πρεσβεία.

Στη Θεσσαλονίκη η εκδήλωση ήταν επίσης επιτυχημένη, ενώ είχε προηγηθεί παρουσίαση του νέου βιβλίου τρεις μέρες νωρίτερα. Στη μεγάλη διαδήλωση μαζικά ήταν τα μπλοκ των Αγωνιστικών Κινήσεων, της Μαθητικής Αντίστασης και του ΚΚΕ(μ-λ). Μπροστά τους πορεύτηκαν δεκάδες Παλαιστίνιοι που φώναζαν ασταμάτητα συνθήματα αλληλεγγύης στον δοκιμαζόμενο λαό.

Στην Ξάνθη πραγματοποιήθηκε κοινή εκδήλωση αριστερών συλλογικοτήτων -Αναμέτρηση, Αριστερή Αγωνιστική Κίνηση Εκπαιδευτικών Α' Βάθμιας και ΚΚΕ(μ-λ)- στην οποία η συζήτηση επικεντρώθηκε στο πολιτικό περιεχόμενο της εξέγερσης, αλλά και στο σήμερα, τονίζοντας την αναγκαιότητα να βαδίσουμε στο δρόμο του Νοέμβρη. Στην πορεία συμμετείχαν πολλές εκατοντάδες κόσμου. Στην Αλεξανδρούπολη πετυχημένη ήταν η εκδήλωση των Αγωνιστικών Κινήσεων, ενώ την ημέρα του Πολυτεχνείου έγιναν δυο συγκεντρώσεις.

Στην Πάτρα και τα Γιάννενα οι μαζικές πορείες χτυπήθηκαν από τα ΜΑΤ, με αποτέλεσμα τραυματισμούς -ανάμεσά τους και μέλους του ΚΚΕ(μ-λ)- και συλλήψεις. Στην εκδήλωση στην Ηγουμενίτσα αναπτύχθηκε το ζήτημα της πάλης γραμμών στο Πολυτεχνείο και μεταφέρθηκαν εικόνες από την κατάληψη από αγωνιστή που συμμετείχε. Στην Κέρκυρα, η Επιτροπή Φίλων της Παλαιστίνης τέθηκε επικεφαλής της πορείας, ενώ στη μέση περίπου της διαδρομής τα ΚΚΕ, ΠΑΜΕ και άλλα σωματεία αποχώρησαν.

Στα Τρίκαλα η εκδήλωση έγινε την παραμονή του Πολυτεχνείου και συνδυάστηκε με την παρουσίαση του βιβλίου. Η πορεία της επόμενης μέρας ήταν μαζική. Στην κεντρική πλατεία της Καρδίτσας έγιναν δύο συγκεντρώσεις. Στον Βόλο ο κόσμος ήταν λιγότερος από άλλες χρονιές στην πορεία, η οποία επιπλέον έσπασε στα τρία από ένα σημείο και μετά.

Στο Ηράκλειο έγινε εκδήλωση που συνδυάστηκε με βιβλιοπαρουσίαση, με ικανοποιητική συμμετοχή και πλούσια συζήτηση η οποία ζωντάνεψε με τις μαρτυρίες συντρόφων και συναγωνιστών που βρέθηκαν τις ημέρες εκείνες στη Θεσσαλονίκη και την Ιταλία. Χιλιάδες λαού και νεολαίας συμμετείχαν στην πορεία. Στα Χανιά πραγματοποιήθηκε εκδήλωση στο Εργατικό Κέντρο, ενώ στην πορεία συμμετείχαν περίπου 800 άτομα, με σημαντική παρουσία μελών Αραβικής κοινότητας. Στον Άγιο Νικόλαο έγινε επίσης εκδήλωση-βιβλιοπαρουσίαση, ενώ ιδιαίτερα θετικό είναι ότι έγινε συγκέντρωση και πορεία μετά από χρόνια που δεν γίνονταν. Στο Καρλόβασι της Σάμου, το ΚΚΕ(μ-λ) και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έκαναν κοινή εκδήλωση, ενώ στη διαδήλωση συμμετείχαν πάνω από 200 άτομα.

6η Δεκέμβρη - Μια σφαίρα που δεν έπεσε τυχαία...

15 χρόνια συμπληρώνονται φέτος από τη δολοφονία του 15χρονου τότε μαθητή Αλέξη Γρηγορόπουλου από τον ειδικό φρουρό Επαμεινώνδα Κορκονέα. Μία εν ψυχρώ εκτέλεση που πυροδότησε την εξέγερση του '08, που μέχρι σήμερα αποτελεί ορόσημο αλλά και μάθημα για τους αγώνες της νεολαίας.

Σαν σταγόνα που ξεχείλιζε το ποτήρι παρομοιάζεται η δολοφονία του Αλέξη στο κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο που συντελέστηκε. Όχι για να υποτιμηθεί το γεγονός, αλλά για να υπογραμμιστούν οι συνθήκες που οδήγησαν τον Δεκέμβρη του 2008 τη νεολαία να καταγγέλλει μαζικά στον δρόμο το σύστημα που τη δολοφονεί, δίνοντας στις διαδηλώσεις της χαρακτηριστικά εξέγερσης. Τόση οργή και αγανάκτηση είχε συσσωρεύσει ο λαός, βυθισμένος στη φτώχεια, την ανεργία και την ανασφάλεια, που είχε κουραστεί να μετράει και τους νεκρούς του. Βρήκε τη διέξοδο στον δρόμο, στην ανάδειξη των εγκληματικών πολιτικών, στην εναντίωση σε ένα συνολικότερο σύστημα που τρομοκρατεί, καταστέλλει και δολοφονεί.

Η σπίθα, όμως, του Δεκέμβρη βρήκε προετοιμασμένο έδαφος. Βρήκε τον λαό και τη νεολαία βγαλμένους και σμιλευμένους από τους αγώνες του '06-'07. Και ήρθε και κούμπωσε με τις φοιτητικές κινητοποιήσεις που χαρακτήρισαν την περίοδο, ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16 του συντάγματος για τα ΑΕΙ καθώς και ενάντια στον νόμο-πλαίσιο της Γιαννάκου. Αυτή η επίθεση στα δικαιώματα της νεολαίας βρήκε απέναντί της το οργανωμένο φοιτητικό κίνημα, με αποτέλεσμα να παίρνει η κυβέρνηση πίσω την αναθεώρηση του άρθρου 16 αλλά και να διστάζει να ξεδιπλώσει την επίθεση σε μία σειρά τομείς που είχε προαναγγείλει (βλέπε ασφαλιστικό). Με τα πολιτικά εφόδια αυτών των ημερών, η νεολαία που παραμένει ένα καζάνι που βράζει, μπροστά στην άγρια δολοφονία ξεσπά σε διαδηλώσεις.

Βασικό στοιχείο που χαρακτήρισε τις διαδηλώσεις του Δεκέμβρη ήταν αναμφίβολα το νεολαιίστικο. Συγκεκριμένα, η μαζική συμμετοχή της νεολαίας, η οποία στο μέλλον που της τάξει αυτό το σύστημα, αδυνατεί να δει τον εαυτό της. Που

αντικρίζει μόνο αδιέξοδα στον «καπιταλιστικό μονόδρομο» και που ταυτίζεται όλο και πιο πολύ με τον δολοφονημένο Αλέξη. Αυτή η νεολαία, που της στερούν το μέλλον, της κουρελιάζουν τα δημοκρατικά δικαιώματα, την δολοφονούν εν ψυχρώ, καταφέρνει να αποτελέσει καταλύτη κινηματικών διεργασιών και να φέρει το σύστημα σε πολύ δύσκολη θέση. Καταλήγει, όμως, να κατευθύνει την οργή της, ελλείψει επαναστατικής αριστερής κατεύθυνσης, στον κάθε λογής «Κορκονέα». Υπερτερει το γενικότερο «αντιμπατσικό» αίσθημα και μπαίνουν σε δεύτερη μοίρα αυτοί που του όπλισαν το χέρι. Παρατηρείται για μία ακόμα φορά αδυναμία σύνδεσης μιας δολοφονίας - που κάθε άλλο παρά η κακιά στιγμή ήταν - με την πολιτική ενός συστήματος αδηφάγου που τρέφεται εκμεταλλευόμενο την αναλώσιμη για αυτό νεολαία. Στο όνομα κάποιων «ένθερμων» ειδικών φρουρών, αποδίδεται μια ματωμένη λίστα ονομάτων: Τεμπονέρας, Καλτεζάς, Κουμής, Κανελλοπούλου, Γρηγορόπουλος. Η λίστα των δολοφονημένων από το σύστημα.

15 χρόνια μετά, η λίστα αυτή έχει μεγαλώσει επικίνδυνα. 15 χρόνια μετά, οι αυτουργοί, τους οποίους το σύστημα φρόντισε να ρίξει στα μαλακά, έχουν αποφυλακιστεί. Οι αποφυλακιστές των δολοφόνων στοχεύουν στο να αναδειχθεί η πυγμή και η παντοδυναμία που θέλει να επιδείξει το σύστημα. Πως είναι άτρωτο, το ίδιο οι όποιοι δρα για λογαριασμό του. Η επίθεση του συστήματος στα λαϊκά δικαιώματα και ελευθερίες έχει επεκταθεί σε κάθε τομέα, με τη δουλειά, την παιδεία, την υγεία να παραμένουν στο στόχαστρο. Οι ανταγωνισμοί στο παγκόσμιο ταμπλό οξύνονται και οι λαοί βρίσκονται στριμωγμένοι στον τοίχο. Η φασιστικοποίηση της δημόσιας και της πολιτικής ζωής είναι πρώτης τάξης ζήτημα για να διασφαλίσει το σύστημα την κυριαρχία του και να κρατήσει τον λαό στον γύφο. Η εντεινόμενη βία και καταστολή χρησιμοποιείται για να λυγίσει κάθε λαϊκό ξέσπασμα, να τρομοκρατήσει και να αφοπλίσει τον λαό. Η εξαθλίωση και η φτωχοποίηση, το τσάκισμα του λαϊκού εισοδήματος, φέρνουν τον λαό και την εργατική τάξη στα όριά τους. Για τη νεολαία, ξεπηδούν μόνο

αδιέξοδα. Μετανάστευση, εργασιακός μεσαίωνας, παιδεία ταξικών φραγμών. Για ακόμα μια φορά, το μέλλον διαγράφεται δυσώδυνο. Η νεολαία συνεχίζει να πετιέται με βία από την εκπαίδευση, βγαίνει σε όλο και πιο τρυφερή ηλικία στην εργασιακή γαλέρα, να ζει με τον κίνδυνο να αξιοποιηθεί σαν κρέας για τα κανόνια των ιμπεριαλιστών-«προστατών» της στα διάφορα πολεμικά μέτωπα.

Ακόμα, η νεολαία δολοφονείται. Δεν πάει πολύς καιρός από την δολοφονία του 17χρονου Ρομά από την ΕΛΑΣ στη Βοιωτία, τρίτος στη σειρά μετά τον Σαμπάνη και τον Φραγκούλη, θύματα ενός συστήματος που ξερνάει εκμετάλλευση και ρατσισμό. Δεν ξεχνάμε την δολοφονία του Αντώνη Καρυώτη στο Λιμάνι του Πειραιά, του Μιχάλη Κατσούρη από ντόπιους και Κροάτες φασίστες. Όλες, δολοφονίες με τη σφραγίδα του σάπιου εκμεταλλευτικού συστήματος και των αξιών που αναπαράγει, στο οποίο η ανθρώπινη ζωή δεν πιάνει μία.

Μπροστά στον φόβο του ξεσηκωμού της νεολαίας και της πυροδότησης ευρύτερων λαϊκών κινημάτων, το σύστημα εξοπλίζεται από την κορυφή ως τα νύχια. Ιδιαίτερα την περίοδο της πανδημίας, η στοχοποίηση και οι κατηγορίες σε βάρος της νεολαίας οργίασαν. Το ξύλο στις πλατείες, ο ατελείωτος εγκλεισμός, η ελεγχόμενη είσοδος στα πανεπιστήμια, είχαν στόχο τη νεολαία. Τη διαμόρφωσαν και την τρομοκράτησαν, αφήνοντάς την χωρίς συλλογικό χώρο, χωρίς την κοινωνική επαφή, αποκομμένη και φοβισμένη. Έγινε καθεστώς η αστυνομοκρατία και οι διαρκείς έλεγχοι. Η φασιστικοποίηση χτύπησε κόκκινο και βασικός αποδέκτης της ήταν η νεολαία.

Ακόμα, το σύστημα τη διαπλάθει και τη γαλουχεί με το κυρίαρχο ιδεολόγημα. Την ποτίζει ρατσιστικό και εθνικιστικό μίσος, της διδάσκει τη θεωρία των δύο άκρων, της μαθαίνει ότι κάποιες ζωές μετράνε παραπάνω από κάποιες άλλες. Την προσηλυτίζει στον οπαδισμό, την σπρώχνει σε μαύρες, σκοταδιστικές απόψεις. Χρησιμοποιεί όλους τους μηχανισμούς του (εκπαίδευση, στρατός) για να αναπαράγει την αστική προπαγάνδα και να απομακρύνει τη νεολαία από την οργανωμένη συλλογική πάλη.

Όμως η νεολαία δεν του κάνει τη χά-

ρη. Και στην πανδημία, κόντρα στο κλίμα τρομοκρατίας δεν έμεινε αδρανής. Ήταν η 6η Δεκέμβρη του '20 που παρά τις απαγορεύσεις η νεολαία βγήκε και διαδήλωσε τιμώντας για άλλη μια χρονιά τους νεκρούς της. Κόντρα σε αυτό το σύστημα που θέλει να βγάλει τους αγώνες στην παρανομία. Που είναι το ίδιο φορέας της φασιστικοποίησης και δεν μπορεί παρά να ιδωθεί σαν την μήτρα του φασισμού, σαν το φίδι που τον γεννά. Κάθε άλλη άποψη που τον βλέπει ξεκομμένο από το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, όπως απέδειξε με παραστατικό τρόπο ο ίδιος ο Δεκέμβρης, έχει κοντά ποδάρια. Οδηγεί σε λογικές αδιέξοδες, ξεσπάσματα και κατευθύνει την οργή σε πρόσωπα αντί για πολιτικές. Αποσυνδέει τον αντιφασιστικό αγώνα από τον συνολικότερο αγώνα ενάντια στο σύστημα της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Και αν κάτι μας δίδαξε ο Δεκέμβρης του '08, πέρα από το ότι η νεολαία όταν βγει στο προσκήνιο μπορεί να ταραξεί ολόκληρο το πολιτικό σύστημα και να τα βάλλει με θεούς και δαίμονες, παρασέρνοντας ευρύτερα λαϊκά κομμάτια στον αγώνα, ήταν πως για να πάρει ένα ξέσπασμα χαρακτηριστικά συνεπούς αγώνα, χρειάζεται οργάνωση και στόχους πάλης. Χρειάζεται κατευθύνσεις που θα βάζουν στο στόχαστρο το σύστημα συνολικά, θα αντιστέκονται και θα διεκδικούν στο σήμερα. Χωρίς αυταπάτες για ειρηνικούς δρόμους (ΚΚΕ: στη δική μας εξέγερση δεν θα σπάσει ούτε τζαμί), προτάσεις διαχείρισης του ρεφορμισμού ή ανυπομονησία και ανειπιστοσύνη στις λαϊκές δυνάμεις (αναρχία).

Αυτή τη σημερινή αναγκαιότητα μας θυμίζει η 6η Δεκέμβρη. Της πάλης ενάντια στη φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής, ενάντια στην υποβάθμιση της ανθρώπινης ύπαρξης, ενάντια σε ένα σύστημα που μας δολοφονεί στα Τέμπη, στις πλημμύρες, στις φωτιές, στα ναυάγια. Ενάντια στη λήθη που προσπαθεί να επιβάλλει το σύστημα, ώστε ο λαός να μην τιμά πια τους νεκρούς του, γιατί τυχαία δολοφονήθηκαν, βρέθηκαν στο λάθος σημείο, τη λάθος στιγμή. Κόντρα σε αυτή τη διαστρέβλωση, να βροντοφωνάσουμε πως καμία σφαίρα δεν έπεσε τυχαία, κάτω τα χέρια από τη νεολαία!

Καισαριανή

Έκοψαν σχολική γιορτή του Πολυτεχνείου επειδή οι μαθητές θα εξέφραζαν την αλληλεγγύη τους στην Παλαιστίνη!

Στο 1ο Ενιαίο Λύκειο Καισαριανής η διευθύντρια λογόκρινε τη σχολική γιορτή του Πολυτεχνείου μέχρι που την έκοψε! Ο λόγος ήταν ότι μέσα από αυτή οι μαθητές θα επιχειρούσαν να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους στον λαό της Παλαιστίνης. Συγκεκριμένα απαίτησε να αφαιρεθεί από τη γιορτή το τραγούδι των «Υπεραστικών» με τίτλο «Η Παλαιστίνη αιμορραγεί» και όταν οι καθηγητές αντιστάθηκαν σε αυτή την απόφαση, τότε η διευθύντρια έκοψε τη σχολική γιορτή.

Η προσπάθεια λογοκρισίας της σχολικής εορτής του Πολυτεχνείου δεν είναι μεμονωμένη κίνηση της συγκεκριμένης διευθύντριας, αλλά ευθυγραμμίζεται πλήρως με τις στοχεύσεις του Υπουργείου και του συστήματος, που θέλουν να αλλοιώσουν τη συλλογική μνήμη της εξέγερσης του Πολυτεχνείου στα μάτια της νεολαίας. Κάθε χρόνο παρουσιάζουν την επέτειο του Πολυτεχνείου ως μια ακόμη σχολική γιορτή, προσπα-

θώντας να θάψουν τον χαρακτήρα του Πολυτεχνείου ως μια λαϊκή εξέγερση απέναντι στον φασισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πενήντα χρόνια μετά, ο αγώνας του λαού απέναντι στους ιμπεριαλιστές δυνάστες παραμένει αδικαιώτος, πόσο μάλλον όταν η εξαρτημένη από τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές αστική τάξη υποστηρίζει ενεργά το μαντρόσκυλό τους, το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ και εμπλέκει τη χώρα μας σε μια ακόμα σφαγή του ιμπεριαλισμού. Αυτό το περιστατικό λογοκρισίας από τη διεύθυνση του σχολείου ευθυγραμμίζεται με την προσπάθεια της κυβέρνησης και του ντόπιου αστικού συστήματος να λασπολογήσουν την αντίσταση του Παλαιστινιακού λαού σε όλα τα πεδία της κοινωνικής και πολιτικής ζωής και να συγκαλύψουν τη γενοκτονία που διαπράττει το κράτος του Ισραήλ απέναντι στον λαό της Παλαιστίνης.

Θέλουν να σβήσουν τη μνήμη των αγώνων του λα-

ού μας από τα μυαλά και τις συνειδήσεις της νεολαίας, γιατί εμπνέουν τους σημερινούς και μελλοντικούς της αγώνες. Στην ίδια κατεύθυνση επιδιώκουν να θάψουν και να συκοφαντήσουν την ηρωική αντίσταση των λαών όπως της Παλαιστίνης. Γι' αυτό δε μας εκπλήσσει η στάση της διευθύντριας, που πιστά ακολουθεί τις κατευθύνσεις του Υπουργείου. Είναι ανάγκη, όμως, η νεολαία να μην υποκύψει στη φήμιση, στην προπαγάνδα του συστήματος και στη λογοκρισία και να εκφράσει την αλληλεγγύη της στον παλαιστινιακό λαό. Να δείξει ότι δεν αποδέχεται το μέλλον των πολέμων και του μακελέματος λαών που της ετοιμάζει το σύστημα. Γι' αυτό και είναι ανάγκη να ακουστούν τα αντιιμπεριαλιστικά, αντιπολεμικά συνθήματα στα σχολεία και οι μαθητές να βροντοφωνάξουν «Λευτεριά στην Παλαιστίνη».

Λωρίδα της Γάζας

Μαζικά εγκλήματα εις βάρος Παλαιστίνιων αμάχων

Με μεγαλύτερη ένταση και σφοδρότητα μαινεται η βάρβαρη εισβολή στη Γάζα. Οι σιωνιστές αποδεικνύουν ότι μπορούν να κάνουν ακόμα χειρότερες, ακόμα πιο σοκαριστικές επιθέσεις ενάντια στον λαό της Παλαιστίνης. Στο στόχαστρό τους και χωρίς προσχήματα έχουν βάλει σχολεία, νοσοκομεία, προσφυγικούς καταυλισμούς.

Από τα 35 νοσοκομεία της Λωρίδας της Γάζας έχουν αναστείλει τη λειτουργία τους τα 25, καθώς δεν υπάρχουν προμήθειες, ηλεκτρικό ρεύμα και νερό. Ο ισραηλινός στρατός έχει χτυπήσει τα νοσοκομεία Αλ Κουντς και Αλ Σίφα και συνεχίζει τις επιθέσεις του στο Ινδονησιακό νοσοκομείο. Πολύ πιθανό μέχρι την έκδοση της εφημερίδας να έχει «ξεμπερδέψει» και με αυτό. Ήδη πρώτες ειδήσεις μεταφέρουν ότι αλληπάλληλοι βομβαρδισμοί προκάλεσαν ζημιές στον δεύτερο όροφο του κτηρίου, δεν μπορούν να γίνουν χειρουργεία, ενώ υπάρχουν και αρκετοί νεκροί.

Το νοσοκομείο Αλ Κουντς σταμάτησε να λειτουργεί. Η Ερυθρά Ημισέληνος ανακοίνωσε ότι εκκένωσε το νοσοκομείο, το οποίο πολιορκείται από την αρχή του πολέμου. Εκεί έχουν αναζητήσει καταφύγιο έως και 14.000 άνθρωποι. Το ίδιο συνέβη και με τα νοσοκομεία Αλ Ραντίσι, Αλ Νάσερ και Αλ Σίφα, όπου είχαν καταφύγει 50-80 χιλιάδες άνθρωποι. Ειδικά για το τελευταίο, ο στρατός επιμένει ότι η Χαμάς το χρησιμοποιεί ως ορμητήριο και τους ασθενείς και αμάχους ως ασπίδα και καταπατά το «δικαίο» του πολέμου που ορίζει ότι τα νοσοκομεία δεν μπορούν να αποτελούν πεδίο μάχης. Αφού τα βομβάρδισε ακόμα και με όπλα λευκού φωσφόρου, τα περικύκλωσε με τανκ και τεθωρακισμένα και σκότωσε όσους επιχειρήσαν να τα εγκαταλείψουν. Ελεύθεροι σκοπευτές εκτελούν όποιον κινείται μέσα ή έξω από τα κτήρια, οι γύρω δρόμοι έχουν γεμίσει με πτώματα. Οι γιατροί

αδυνατούν να περιθάλψουν τους ασθενείς, καθώς δεν υπάρχουν φάρμακα, δεν μπορούν να κάνουν χειρουργεία. Νεογνά και πρόωρα βρέφη είναι καταδικασμένα να πεθάνουν. Εκατοντάδες ασθενείς, άμαχοι και γιατροί παραμένουν εγκλωβισμένοι στα νοσοκομεία.

Ο ισραηλινός στρατός εισέβαλε στο νοσοκομείο Αλ Σίφα, ανέκρινε, τρομοκράτησε, σκότωσε αλλά δεν κατάφερε να βρει αυτό που «έψαχνε» στα υπόγεια: το «στρατηγείο» ή τους στρατιώτες της Χαμάς. Τα βίντεο που διοχετεύει η ισραηλινή κυβέρνηση στα ΜΜΕ δεν αποδεικνύουν τίποτα άλλο παρά το μένος, τη βαρβαρότητα, τη λύσσα ενός στρατού κατοχής που προσπαθεί να σαρώσει κάθε αντίσταση. Ένας από τους στόχους των σιωνιστών είναι ο διωγμός των Παλαιστίνιων από τον τόπο τους.

Σχεδόν 1,7 εκατομμύρια Παλαιστίνιοι έχουν εκτοπιστεί και πολλοί προσπαθούν να καταφύγουν στο νότιο τμήμα της Γάζας. Ο ισραηλινός στρατός επιτρέπει μόνο στις γυναίκες αμάχους να διαφύγουν στη νότια Γάζα, αλλά όχι στους άνδρες. Μάλιστα, δημοσιογράφος ανέφερε ότι οι στρατιώτες ανάγκαζαν με προσβλητικό τρόπο τις γυναίκες να γυθούν πριν τις αφήσουν να φύγουν. Όσοι το καταφέρνουν, φτάνουν στους προσφυγικούς καταυλισμούς. Εκεί επικρατούν άθλιες συνθήκες υγιεινής, χωρίς καθαρό νερό. Από την έλλειψη καυσίμων δεν λειτουργούν τα εργοστάσια αφαλάτωσης αλλά και επεξεργασίας λυμάτων. Τα τρόφιμα σπανίζουν πλέον. Τα αρτοποιεία σε όλη τη Λωρίδα της Γάζας δεν μπορούν να λειτουργήσουν λόγω της έλλειψης αλευριού, καυσίμων και ηλεκτρικής ενέργειας. Άλλα έχουν καταστραφεί ολοσχερώς. Μόνο το 10% των αναγκών καλύπτονται, καθώς και τα φορτηγά που μεταφέρουν την ανθρωπιστική βοήθεια είναι καθηλωμένα από την έλλειψη καυσίμων. Ο συσσωρευμένος στους προσφυγικούς καταυλι-

σμούς στο νότιο τμήμα προκαλεί σημαντική εξάπλωση ασθενειών, κυρίως οξείας αναπνευστικής νόσου (70.000 κρούσματα) και διάρροιας (περίπου 33.000) με τα παιδιά να κινδυνεύουν περισσότερο.

Ακόμα όμως και οι προσφυγικοί καταυλισμοί βρίσκονται στο στόχαστρο των σιωνιστών. Τουλάχιστον 50 άμαχοι σκοτώθηκαν και πολλοί περισσότεροι τραυματίστηκαν όταν βομβαρδίστηκε σχολείο στον προσφυγικό καταυλισμό Τζαμπάλια στην πόλη της Γάζας. Παρόμοια τύχη είχαν πρόσφυγες και σε άλλους καταυλισμούς (Νουσεϊράτ, Τζαμπάλια), αλλά και στην πόλη Χαν Γιούνις, στην υποτιθέμενη ασφαλή νότια Λωρίδα της Γάζας. Ανυπολόγιστος αριθμός νεκρών είναι θαμμένοι κάτω από τα χαλάσματα, τηλεπικοινωνίες και διαδίκτυο δεν λειτουργούν, με συνέπεια ο αριθμός των νεκρών και των τραυματιών μόνο κατά προσέγγιση να μπορεί να υπολογιστεί. Μέχρι στιγμής έχει ξεπεράσει τους 13.000 νεκρούς, ανάμεσά τους περισσότερα από 5.000 παιδιά και 3.000 γυναίκες, ενώ οι τραυματίες είναι τουλάχιστον 28.000.

Ο ίδιος ο Νετανιάχου δηλώνει πως θα προσπαθήσει να ολοκληρώσει την επιχείρηση εξάλειψης της Χαμάς με τα λιγότερα δυνατά θύματα μεταξύ των αμάχων. «Αλλά, δυστυχώς, δεν το καταφέρνουμε», γιατί ο κόσμος αρνείται να υπακούσει στις «συμβουλές» του στρατού και παραμένει στη Γάζα. Έχοντας τη στήριξη του μεγάλου προστάτη (ΗΠΑ) επιχειρεί με αυτόν τον τρόπο να απαντήσει στη χλιαρή κριτική του Μακρόν, έχοντας βέβαια και το βλέμμα στραμμένο στο εσωτερικό μέτωπο. Κανείς από τους δύο (για να περιοριστούμε σ' αυτούς) βέβαια δεν πείθει για το «ενδιαφέρον» του για τον Παλαιστινιακό λαό. Αυτό που συμβαίνει στην Παλαιστίνη, όπως πολύ εύστοχα παρατήρησε ένας Νορβηγός γιατρός, κάνει την κόλαση να μοιάζει με σύναξη για τσάι.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Το φασιστικό-σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ επιδιώκει επί σαράντα έξι μερόνυχτα σε βομβαρδισμούς ναζιστικού τύπου, με στόχους νεογέννητα, παιδιά, γυναίκες, άντρες, ηλικιωμένους, σε νοσοκομεία, σχολεία του ΟΗΕ, καταυλισμούς προσφύγων και πυκνοκατοικημένα τετράγωνα, σε όλη τη Λωρίδα της Γάζας. Την ίδια στιγμή έχει αναγκάσει σε εσωτερικό εκτοπισμό πάνω από 1,5 εκατομμύρια κατοίκους της Βόρειας Γάζας και υποβάλλει σε «συλλογική τιμωρία» όλο τον παλαιστινιακό πληθυσμό της «μεγαλύτερης φυλακής του κόσμου», στερώντας του το νερό, το φαγητό, την ενέργεια, την πιο στοιχειώδη ιατρική και φαρμακευτική περίθαλψη, εξωθώντας τον τελικά στον θάνατο. Κλιμακώνει τα πογκρόμ και τις επιθέσεις, ακόμα και τους βομβαρδισμούς νοσοκομείων και καταυλισμών προσφύγων, με μεικτές δυνάμεις στρατιωτών και εποίκων, ενάντια στους Παλαιστίνιους της Δυτικής Όχθης. Αυτοί οι εγκληματίες πολέμου αναγκάστηκαν να αποδεχτούν μια συμφωνία με τη Χαμάς, που προβλέπει τετραήμερη κατάπαυση του πυρός και ανταλλαγή ομήρων. Πριν, ωστόσο, δούμε τη συμφωνία και αποτυπώσουμε κάποιες πρώτες σκέψεις και ερωτήματα για τις προοπτικές της κατάστασης που έχει διαμορφωθεί, πρέπει να εκτιμήσουμε το πώς φτάσαμε ως εδώ.

Γάζα

Οδυνηρές αναλογίες. Απροκάλυπτος κυνισμός

Του Βασίλη Σαμαρά

«**Ε**ισβολή θα γίνει ακόμα κι αν γεμίσουν οι δρόμοι (της Γάζας) με πτώματα». Αυτή την ανατριχιαστική δήλωση έκανε ο Yaron Finkelman, διοικητής της Νότιας Διοίκησης των Ισραηλινών δυνάμεων (IDF).

Το ότι ο ισραηλινός μακελάρης δεν έχει κανέναν δισταγμό να δημοσιοποιήσει τις εγκληματικές του προθέσεις δεν είναι κάτι που εκπλήσσει. Άλλωστε, ανάλογου τύπου δηλώσεις έχουν κάνει και άλλοι Ισραηλινοί αξιωματούχοι, ως και ο ίδιος ο πρωθυπουργός Νετανιάχου. Δηλώσεις που αποτελούν έκφραση και συνέχεια της πολιτικής που ασκεί το Ισραήλ δεκαετίες τώρα. Μιας πολιτικής που «σπέρνει» πτώματα Παλαιστίνιων με την κάθε ευκαιρία.

Άλλο τόσο δεν προκαλεί απορία το «προσπέραςμα» τέτοιων δηλώσεων από τους επιλεκτικά «ευαίσθητους» παράγοντες της Δύσης. Προς τι άλλωστε; Δεν είναι κανένα μυστικό το ότι αυτοί δημιούργησαν το κράτος του Ισραήλ για να κάνει τη βρόμικη δουλειά για λογαριασμό τους. Είναι οι ίδιοι που συνεχίζουν να το ενισχύουν με κάθε τρόπο, να το τροφοδοτούν με τα όπλα που στοχεύουν να γεμίσουν πτώματα τους δρόμους της Γάζας.

Και τι θα 'χαν να πουν μιας και γνω-

ρίζουν ότι το Ισραήλ ακολουθεί απλώς τα δικά τους βήματα; Την πολιτική της εξόντωσης εκατομμυρίων ανθρώπων και σε κάθε γωνιά της γης;

Οι διδάξαντες

Από πού να ξεκινήσει και πού να σταματήσει κανείς. Από τις ΗΠΑ που εξόντωσαν μαζικά τους γηγενείς για να σφετεριστούν τη γη τους; Που συνέχισαν την εγκληματική τους δράση στη Λ. Αμερική, το Βιετνάμ, το Ιράκ, το Αφγανιστάν; Που βαρύνονται με τον αποτρόπαιο βομβαρδισμό με ατομικές βόμβες της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι;

Από την Αγγλία που «εκκαθάρισε» την Αυστραλία από τους γηγενείς Αβορίγινες; Που ρήμαξε τις Ινδίες και σειρά περιοχών της γης;

Από τη Γαλλία που ματοκύλισε την Ινδοκίνα, την Αλγερία και άλλες αφρικανικές χώρες;

Την Ολλανδία που δολοφόνησε χιλιάδες ιθαγενείς στην Ινδονησία και τη Ν. Αφρική;

Το Βέλγιο που τα εγκλήματα του Βασιλιά Λεοπόλδου στο Κονγκό μνημονεύονται ανάμεσα στα πιο φρικαλέα;

Την Ιταλία που με τον πιο ανελέητο τρόπο αντιμετώπισε τους λαούς της Λιβύης και της Αβησσυνίας;

Ή μήπως να πάμε προς τη μεριά της Ιαπωνίας και τα αναρίθμητα εγκλήματα που διέπραξε ενάντια στους λαούς της Κορέας και της Κίνας;

Όσο για τη Γερμανία και τα φρικιαστικά εγκλήματα του ναζιστικού καθεστώτος, είναι αρκετή μια απλή υπενθύμισή τους. Μία και μόνο παρατήρηση σε σχέση με αυτή την τελευταία αναφορά.

Εκ των έσω παραδοχές

Οι Ισραηλινοί, που αποτελούν και ένα από τα μεγαλύτερα θύματα της ναζιστικής θηριωδίας, αγανακτούν και εξεγείρονται όταν κάποιος συγκρίνει την πολιτική τους απέναντι στους Παλαιστίνιους με εκείνη που άσκησαν οι Ναζί απέναντι στους Εβραίους. Εξηγήσιμο μιν με βάση τα τραύματα που κουβαλάν οι Εβραίοι, αλλά μάλλον χρειάζεται και να κοιταχτούν στον καθρέφτη.

Ας περάσω όμως σ' αυτά που αναφέρει ο Γιόζεφ Λεβί, διακεκριμένος ισραηλινός δημοσιογράφος και συγγραφέας. Σε παλιότερη συνέντευξή του ανάμεσα σε άλλα επισημαίνει ορισμένα πολύ σημαντικά πράγματα. Αναφέρει, λοιπόν, πως στα πλαίσια της ισραηλινής πολιτικής αλλά και της κοινωνίας κυριαρχούν σε σημαντικό βαθμό ορισμένες αντιλήψεις.

α) Πως οι Ισραηλινοί αποτελούν τον

«περιούσιο λαό» και άρα δικαιούνται να δρουν όπως θέλουν. β) Πως αποτελούν τα θύματα της Ιστορίας και άρα δεν μπορούν να χαρακτηρίζονται ως θύτες (των Παλαιστίνιων) όπως στην πραγματικότητα είναι. γ) Πως θεωρούν τους Παλαιστίνιους σαν κατώτερο είδος και άρα είναι «φυσιολογικό» να τους αντιμετωπίζουν με τον πιο απάνθρωπο τρόπο.

«Δυσάρεστα» ερωτήματα

Με βάση λοιπόν το σύνολο των δεδομένων που έχει σωρεύσει μια πορεία κοντά εβδομήντα χρόνων, μπορούν να τεθούν ορισμένα σοβαρά ερωτήματα.

α) Ποια η διαφορά ανάμεσα στο κιτ-λερικό «Deutschland über alles» και την πεποίθηση των Εβραίων ότι αποτελούν περιούσιο λαό;

β) Ποια η διαφορά ανάμεσα στη ναζιστική αντίληψη να θεωρούν τους Εβραίους σαν υπανθρώπους και τις απόψεις στο Ισραήλ που αντιμετωπίζουν τους Παλαιστίνιους σαν κατώτερο είδος ανθρώπων;

γ) Ποια η διαφορά ανάμεσα στις προθέσεις των Ναζί να επιβάλουν την «τελική λύση» του εβραϊκού ζητήματος, τη μαζική εξόντωση των Εβραίων και εκείνη την πολιτική που βλέπει σαν «τελική λύση» του παλαιστινιακού ζητήματος τη μαζική εξόντωση, εκδίωξη των Παλαιστίνιων και τη δημιουργία ενός αμιγώς ισραηλινού κράτους στο έδαφος της Παλαιστίνης;

Οι απαντήσεις στην κρίση του αναγνώστη.

Η σιωνιστική σφαγή: Έγκλημα κατά των λαών Η παλαιστινιακή αντίσταση ΑΝΤΕΧΕΙ!

Η αναστροφή του διεθνούς κλίματος

Οι συνεχείς και κλιμακούμενες εκατόμβες νεκρών που άφηνε πίσω της κάθε βάρβαρη και θρασύδειλη επιδρομή και βομβαρδισμός των ισραηλινών φονιάδων ανέτρεψαν πλήρως το αρχικό κλίμα, που η καταγιοστική σιωνιστική και ιμπεριαλιστική βιομηχανία ψεμάτων είχε προσπαθήσει να διαμορφώσει μέσα στους λαούς. Βλέπετε, οι Ισραηλινές Αμυντικές Δυνάμεις (IDF), ο δεύτερος πυλώνας ύπαρξης του σιωνιστικού κράτους (ο πρώτος είναι φυσικά ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός) αποδείχθηκαν για μια ακόμη φορά, άξιοι συνεχιστές της βασικής σιωνιστικής παραστρατιωτικής οργάνωσης Χαγκάνα και κάποιων μικρότερων (Ιργκούν και Λέχι), από τις οποίες δημιουργήθηκαν και που ευθύνονται για τις σφαγές χιλιάδων και τον εκτοπισμό εκατοντάδων χιλιάδων Παλαιστίνων στην «Καταστροφή» («Νάκμπα», 1948).

Με τα σοβαρά προβλήματα που αντιμετωπίζει παγκόσμια το εργατικό και λαϊκό κίνημα, χρειάστηκε, δυστυχώς, για μια ακόμη φορά ο ηρωικός και αδούλωτος λαός της Παλαιστίνης να ποτίσει με το αίμα του την αλήθεια και να συντρίψει τον οχετό λάσπης και συκοφάντησης της παλαιστινιακής αντίστασης και της δίκαιης αντίδρασής του με την επιχείρηση της 7ης του Οκτώβρη. Οι διαδηλώσεις εκατοντάδων χιλιάδων και εκατομμυρίων σε Λονδίνο και Νέα Υόρκη, οι μαζικές διαδηλώσεις στη Γαλλία και στη Γερμανία, που στην τελευταία έσπασαν και τις απαγορεύσεις, οι κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη σε όλο τον κόσμο είναι ένα χαρακτηριστικό δείγμα της συντριβής της επιχειρήσης καθήλωσης των λαών παγκόσμια ή και μετατροπής τους σε χειροκροτητές της σιωνιστικής και ιμπεριαλιστικής φρίκης.

Στηρίξεις και αντιθέσεις στο στρατόπεδο των φονιάδων

Η συνεχιζόμενη σιωνιστική βαρβαρότητα είχε και έχει την αμέριστη πολιτική και στρατιωτική στήριξη του μεγάλου αφεντικού στην Ουάσιγκτον, όχι μόνο με τα αεροπλανοφόρα και τα πάνω από εβδομήντα πολεμικά πλοία που έχουν μεταφερθεί στην περιοχή, αλλά και με την παροχή στο Ισραήλ κάθε είδους όπλων, ενώ πρόσφατο είναι ένα νέο μεγάλο εξοπλιστικό πρόγραμμα 320 εκατομμυρίων δολαρίων, που εξασφάλισε η κυβέρνηση Μπάιντεν για τον εξοπλισμό του σιωνιστικού κράτους. Ωστόσο, οι εξελίξεις αυτές ταυτόχρονα βάθυναν και πολλαπλασίαζαν μέρα με τη μέρα τα σοβαρά προβλήματα και αδιέξοδα της αμερικανικής πολιτικής στη Μέση Ανατολή. Είναι, όπως ομολογούν πολλοί δυτικοί αναλυτές, σαν να έχει περάσει ένας αιώνας από τον περασμένο Σεπτέμβρη, όταν με διαμεσολάβηση των ΗΠΑ και στο πλαίσιο της ενεργοποίησης των κακόφημων «Συμφωνιών του Αβραάμ», η Σαουδική Αραβία ήταν έτοιμη να αναγνωρίσει το Ισραήλ. Τώρα η προσέγγιση έχει «παγώσει» επί αόριστο, ενώ στην πορεία το ένα μετά το άλλο, τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα στη Μέση Ανατολή και στη Βόρεια Αφρική γυρνάνε την πλάτη ή έστω κρατούν πια εμφανείς αποστάσεις από το Ισραήλ, χρεώνοντας στις ΗΠΑ την ανεξέλεγκτη «συμπεριφορά» του μαντρόσκυλου τους. Επιπλέον, τα φρικιαστικά σχέδια «τελικών λύσεων» που έβγαιναν στο φως της δημοσιότητας και ενέπλεκαν την Αίγυπτο και την Ιορδανία, εξόργισαν παραπέρα τις μοναρχίες και τα στρατοκρατούμενα καθεστώτα της περιοχής. Διότι μαζί με την ήδη δύσκολη

διαχείριση του θυμού και της οργής των αραβικών μαζών, είχαν να αντιμετωπίσουν πια και την αυξανόμενη προκλητικότητα του Ισραήλ, που επιχειρούσε ανοιχτά όχι μόνο να τους κάνει φανερούς συνένοχους στο έγκλημα, αλλά ταυτόχρονα να τους παραδώσει και μια ωρολογιακή βόμβα μεγάλων διαστάσεων. Μπορεί, λοιπόν, τα αντιδραστικά αραβικά και ισλαμικά καθεστώτα να μην έχουν διάθεση να κουνήσουν ούτε το δαχτυλάκι τους για να στηρίξουν τον παλαιστινιακό λαό, και γι' αυτό δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία, ωστόσο κατέστησαν σαφές στην ηγεσία των ΗΠΑ ότι υπό αυτές τις συνθήκες και με τα ίδια να κινδυνεύουν να βρεθούν στη μέση μιας «θάλασσας» οργής και ανεξέλεγκτων καταστάσεων, η μεσανατολική πολιτική της Ουάσιγκτον είναι στον «αέρα».

Τα τέσσερα όχι και το ένα ναι των ΗΠΑ

Εξίσου υπονόμειαν τη μεσανατολική πολιτική των ΗΠΑ και γι' αυτό ενόχλησαν την αμερικανική διοίκηση οι επαναλαμβανόμενες δηλώσεις του Νετανιάχου και άλλων μελών της ισραηλινής κυβέρνησης, γύρω από ένα φάσμα μέτρων που περιελάμβανε από την επ' αόριστο κατοχή της Γάζας και το στρίμωγμα του πληθυσμού της στο μισό (στη Νότια Γάζα), έως την πιο πρόσφατη δήλωση της χιτλερικής... συγγνώμη ισραηλινής υπουργού για «εθελούσια μετεγκατάσταση του πληθυσμού της Γάζας» σε άλλο τόπο, επιβεβαιώνοντας πως η «τελική λύση» είναι το διαρκές σχέδιο του σιωνιστικού κράτους!

Έτσι ο Μπάιντεν αναγκάστηκε να επαναλάβει τα τέσσερα όχι και το ένα ναι, που είχε διατυπώσει ο αμερικανός ΥΠΕΞ, Άντονι Μπλίνκεν, στις αρχές του Νοέμβρη. Συγκεκριμένα, η αμερικανική διοίκηση απευθυνόμενη προς το μαντρόσκυλο της απαιτεί: όχι ανακατάληψη και διοίκηση της Γάζας από το Ισραήλ, όχι μείωση εδαφών, όχι εκτόπιση πληθυσμού, όχι νέος αποκλεισμός της Γάζας μετά τον πόλεμο. Και ταυτόχρονα, στην προσπάθειά της να παρουσιάσει τάχα ένα «συνεκτικό σχέδιο» προς τις αραβικές άρχουσες τάξεις της περιοχής αλλά και προς την υποταγμένη ηγεσία του Αμπάς, προτείνει, για την περίοδο μετά τον πόλεμο, ενιαία διοίκηση της Γάζας και της Δυτικής Όχθης από την Παλαιστινιακή Αρχή και επανένταξη της πολιτικής διαδικασίας για τη «λύση των δύο κρατών». Στην κατεύθυνση να μην δυναμιτιστεί κι άλλο η εύθραυστη κατάσταση στη Μέση Ανατολή, που θα μεγάλωνε την πιθανότητα μιας ανεξέλεγκτης έκρηξης, ήταν και η επανάληψη των αυστηρών συστάσεων τόσο των ΗΠΑ όσο και των Γαλλογερμανών στην αφηνιασμένη ισραηλινή ηγεσία, ώστε να βάλει φρένο στην κλιμακούμενη επίθεσή της στη Δυτική Όχθη.

Πάντως εξακολουθεί να αποτελεί ερωτηματικό εάν η ισραηλινή ηγεσία επιδίδεται στη γνωστή από δεκαετίες τακτική της να φέρει την αμερικανική υπερδύναμη προ τετελεσμένων, εκμεταλλευόμενη το, ας πούμε, αναντικατάστατο της στρατηγικής της θέσης. Ή εάν, μαζί και πίσω από αυτή την τακτική, όπως είναι επίσης γνωστό από πολύ καιρό, κρύβονται και δρουν τμήματα του αμερικανικού κατεστημένου, ώστε να προβάλλουν τη δική τους ιδιαίτερη προσέγγιση για την προώθηση των συμφερόντων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού σε μια βάση πρόκλησης μεγάλης έντασης και πλήρους αναμόχλευσης όλων των δεδομένων και σχέσεων στην περιοχή.

Στην ίδια αυτή μικροπερίοδο, η ηγεσία της Γαλλίας, αφήνοντας πίσω την πολιτική

ουράς προς τις ΗΠΑ και το Ισραήλ που επέλεξε θέλοντας και μη ο γερμανικός ιμπεριαλισμός, προσπάθησε να κωθεί στην περιοχή και δια μέσω της Διεθνούς Διάσκεψης που συγκάλεσε στο Παρίσι, να εκπονήσει μια κάποια τακτική για την ανάκτηση θέσεων, σχέσεων και επιρροής του γαλλικού ιμπεριαλισμού στην περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Οι κινήσεις των αντίπαλων ιμπεριαλιστών

Αλλά και οι ιμπεριαλιστές της Ανατολής ή της Ευρασίας αν προτιμάτε, η Ρωσία και η Κίνα, έχουν εντείνει τις προσπάθειες εκμετάλλευσης της μεγάλης αραβικής δυσσάρεσκειας προς τη Δύση και τις ΗΠΑ, κάτι που επιβεβαιώθηκε και από την τελευταία έκτακτη διαδικτυακή Σύνοδο Κορυφής των BRICS. Βέβαια, η ρωσική ηγεσία, αν εξαιρέσει κανείς τις συνομιλίες με τη Χαμάς στη Μόσχα, φαίνεται να επιλέγει γενικά μια τακτική που συνίσταται στο εξής: αποδομούμε το δυτικό αφήγημα, εκθέτουμε τη Δύση για τα «δύο μέτρα και δύο σταθμά» που χρησιμοποιεί στα διεθνή ζητήματα, αφήνουμε να διογκώνονται τα αδιέξοδα της αμερικανικής πολιτικής, πριμοδοτούμε φανερά και υπόγεια τις δυσσάρεσκεις των αραβικών καθεστώτων, στηρίζουμε υπόγεια την επαναφορά της Τουρκίας σε μια αντιδυτική και αντιισραηλινή ρητορική και τακτική. Η κινέζικη ηγεσία, σε πρόσφατη συνάντησή της με αξιωματούχους αραβικών και μουσουλμανικών χωρών, «συστήθηκε» ως «καλή φίλη και αδελφή» των χωρών αυτών και έθεσε ξανά την πρόταση για μια Διάσκεψη για το παλαιστινιακό, διεκδικώντας πάλι ρόλο διεθνούς διαμεσολαβητή.

Τα πεδία των μαχών και οι εσωτερικές έριδες στο Ισραήλ

Έχουμε πολύ λίγες -και με μικρή δυνατότητα επιβεβαίωσης- πηγές πληροφόρησης για το πώς εξελίσσεται στρατιωτικά η εισβολή του σιωνιστικού στρατού στη Λωρίδα της Γάζας. Ωστόσο, από αυτά που μελετάμε μπορούμε να επισημάνουμε τα εξής. Η ισραηλινή πολεμική μηχανή έχει σίγουρα πολύ μεγαλύτερη πείρα από την τελευταία της εισβολή στη Γάζα, ενώ η στρατιωτική ηγεσία των σιωνιστών -όπως έχει παραδεχτεί η ίδια- έχει αντλήσει σημαντικά διδάγματα από τον πόλεμο στην Ουκρανία, αλλά και από την αντιμετώπιση των ισλαμιστών από τη Ρωσία στην επικράτεια της Συρίας. Από εκεί κι πέρα, οι χάρτες, στον βαθμό που δείχνουν πλευρές της αλήθειας, εμφανίζουν τις ισραηλινές δυνάμεις να έχουν μεν περικυκλώσει και αποκόψει τη Βόρεια Γάζα, αλλά να μην έχουν εισχωρήσει και άρα να μην ελέγχουν τον πυκνό αστικό ιστό της Πόλης της Γάζας. Η πρόσβαση δε που έχουν δημιουργήσει προς τα δύο μεγάλα νοσοκομεία της πόλης αφορά άμεσες διείσδυσης και όχι έλεγχο των ενδιάμεσων περιοχών. Επιπλέον, από τα μέσα επικοινωνίας των οργανώσεων του παλαιστινιακού λαού, μαθαίνουμε πως μαχητές της αντίστασης συνεχίζουν να επιχειρούν, δημιουργώντας απώλειες στον εισβολέα ακόμα και στα προάστια, όπως το Μπέιτ Χανούμ που υποτίθεται είναι υπό τον πλήρη έλεγχο των σιωνιστών. Το πολυδαίδαλο και εντυπωσιακό εκτεταμένο δίκτυο τούνελ της παλαιστινιακής αντίστασης, αλλά και τα χαλάσματα που έχουν αφήσει οι βάρβαροι ισραηλινό βομβαρδισμοί φαίνεται πως έχουν δυσκολέψει πολύ τις επιχειρήσεις των σιωνι-

στών. Η ανακοίνωση των IDF, λίγες μέρες πριν τη συμφωνία κατάπαυσης του πυρός, για επέκταση των επιχειρήσεων στη Νότια Γάζα, είναι ζήτημα εάν όπως διατείνεται η ηγεσία τους, οφείλεται στο γεγονός πως έχουν κατά βάση «ξεμπερδέψει» με τη Βόρεια Γάζα ή αποτελεί μία ακόμη ένδειξη της αδυναμίας τους να την ελέγξουν πραγματικά. Φυσικά αυτή η ανακοίνωση συνοδεύτηκε από την τρομοκράτηση των κατοίκων των νότιων περιοχών και την προσπάθεια εκτοπισμού τους από την περιοχή, για να πάνε όμως πού;

Ταυτόχρονα, εμφανώς αυξάνονταν οι διαφοροποιήσεις παραγόντων του ισραηλινού κατεστημένου από την πολιτική της κυβέρνησης Νετανιάχου, στην οποία συνέχισαν να χρεώνουν τον πλήρη αιφνιδιασμό από τη στρατιωτική επιχείρηση της 7ης του Οκτώβρη. Επιπλέον, οι συγγενείς των ομήρων, σε ένα τέτοιο πολιτικό τοπίο κρίσης και επίρριψης ευθυνών, ασκούσαν μια αυξανόμενη πίεση προς την ισραηλινή ηγεσία για εκκευρία και μια συμφωνία ανταλλαγής ομήρων.

Έτσι, ο συνδυασμός όλων αυτών των παραμέτρων με προεξάρχουσα την ασφυκτική πίεση των ΗΠΑ προς το Ισραήλ, για τους λόγους που αναφέραμε, οδήγησε στη συμφωνία Ισραήλ και παλαιστινιακής αντίστασης (μιας και όπως ανακοινώθηκε η συμφωνία της Χαμάς είχε τη σύμφωνη γνώμη όλων των αντιστασιακών παλαιστινιακών οργανώσεων).

Πρώτες σκέψεις για τη συμφωνία

Η συμφωνία περιλαμβάνει τετραήμερη κατάπαυση του πυρός και ταυτόχρονα τη σταδιακή και ανά ομάδες ανταλλαγή 50 από τους ομήρους που έχει στα χέρια της η Χαμάς -σε αναλογία 1 προς 3- με Παλαιστίνιες γυναίκες και παιδιά που σπάζουν και βασανίζονται στις ισραηλινές φυλακές, πολλές φορές χωρίς να δική ή και απαγγελία κατηγοριών! Κατά δεύτερο, αλλά εξίσου, αν όχι περισσότερο, σημαντικό, η συμφωνία περιλαμβάνει το «άνοιγμα ανθρωπιστικών διαδρόμων» για να απομακρυνθούν οι βαριά τραυματίες, αλλά και για να περάσει στη Λωρίδα της Γάζας μια σημαντική βοήθεια σε τρόφιμα, καύσιμα, νερό, φάρμακα. Μάλιστα, με δηλώσεις των ίδιων των σιωνιστών, η συμφωνία μπορεί να παρατείνεται για επιπλέον μία μέρα για κάθε δέκα νέους ομήρους που θα απελευθερώνονται από τη Χαμάς. Βέβαια, ο Νετανιάχου και σε μια προσπάθεια να διασκεδάσει τις αντιρρήσεις των ακόμα πιο ακροδεξιών από αυτόν συνεταίρων του στην κυβέρνηση, αλλά και για να μιλήσει για την «επόμενη μέρα», δήλωσε πως «ο πόλεμος ενάντια στη Χαμάς» δεν θα τελειώσει.

Είναι σίγουρα πολύ ωρίς για να μπορέσουμε να πούμε με σιγουριά το τι ακριβώς θα γίνει. Υπάρχουν δυνάμεις εντός και εκτός Ισραήλ που θα ήθελαν να βάλουν τρικλοποδιές στην υλοποίηση της συμφωνίας και καθόλου δεν αποκλείεται να δούμε σύντομα τέτοιες προσπάθειες.

Στον βαθμό, όμως, που η συμφωνία προχωρήσει, είναι σίγουρο πως αυτό θα δώσει μια πολύτιμη -έστω και μικρή- ανάσα στον πολύπαθο λαό της Λωρίδας της Γάζας, που δολοφονείται μαζικά από τους σιωνιστές και τους ιμπεριαλιστές πάτρωνές τους, ενώ η απελευθέρωση ενός όχι ασήμαντου αριθμού πολιτικών κρατουμένων, όταν μάλιστα οι συνθήκες διαβίωσης στα ισραηλινά κάτεργα είχαν γίνει πολύ δυσχερείς ειδικά για τα παιδιά και τις γυναίκες, αποτελεί μια επιτυχία, έστω και μερική, της παλαιστινιακής αντίστασης. Από την άλλη, οι παλαιστινιακές οργανώσεις δεν φαίνεται -και σωστά- να εφησυχάζουν και δείχνουν πως είναι έτοιμες να συνεχίσουν τον ένοπλο αγώνα ενάντια στους σιωνιστές κατακτητές και εισβολείς στη γη τους!

Παλαιστίνη Μεγάλη διεθνής κινητοποίηση για τη Γάζα Οι λαοί στους δρόμους!

Είναι δύσκολο να βρει κάποιος λέξεις να περιγράψει τις φρικαλεότητες που συμβαίνουν στη Γάζα. Σχεδόν 40 μέρες, ο φασιστικός στρατός του Ισραήλ βομβαρδίζει από αέρα, γη και θάλασσα κατοικημένες περιοχές σκοτώνοντας αδιακρίτως. Έχει ήδη ισοπεδωθεί η μισή Γάζα. Ανάμεσα στα θύματα των βομβαρδισμών είναι γυναίκες, παιδιά, αλλά και νοσηλευτικό προσωπικό ή υπάλληλοι του ΟΗΕ και διεθνών ανθρωπιστικών οργανώσεων.

Χωρίς νερό, τρόφιμα, καύσιμα, ηλεκτρισμό και εφόδια, οι ασθενείς πεθαίνουν και οι ζωντανοί είναι σε αργό θάνατο. **Ποσό πόνο μπορεί να αντέξει ο άνθρωπος; Όπως ο Γιατρός στη Γάζα που αναγκάστηκε να ακρωτηριάσει το πόδι του παιδιού του χωρίς αναισθησία και ύστερα το είδε να πεθαίνει μέσα στους πόνους.** Το Ισραήλ δεν σκοτώνει απλώς τα παιδιά της Γάζας. Τα βασανίζει με τον πιο φρικτό τρόπο μέχρι να πεθάνουν.

Στις 21/11 στο νότιο Λίβανο, οι σιωνιστές δολοφόνησαν με πυραύλους ακρίβειας τους δημοσιογράφους Farah Omar και Rabih Al Maamari.

Με την πλήρη κάλυψη και στρατιωτική υποστήριξη των ΗΠΑ, οι σιωνιστές συνεχίζουν τα εγκλήματα. **Τις δύο τελευταίες εβδομάδες** συνεχίστηκαν οι μαζικές διαδηλώσεις αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό σε όλο τον κόσμο. Η οργή για τη σιωνιστική βαρβαρότητα και την υποκρισία των δυτικών ιμπεριαλιστών ξεχειλίζει και βγάζει τους λαούς στον δρόμο.

Ισραήλ

Μέσα στο ίδιο το Ισραήλ έγινε η πρώτη ανοικτή διαμαρτυρία κατά του πολέμου που επέτρεψαν οι αρχές. Στο Τελ Αβίβ διοργανώθηκε διαδήλωση Ισραηλινών και Παλαιστινίων κατά του πολέμου, απαιτώντας κατάπαυση του πυρός. Η συγκέντρωση έγινε **περιφραγμένη σε πάρκο με ισχυρή αστυνομική παρουσία**, ενώ ταυτόχρονα, στο ίδιο σημείο, οργανώθηκε συγκέντρωση Ισραηλινών ακροδεξιών! Οι **προηγούμενες** διαμαρτυρίες που επικυρώθηκαν (μετά την 7η Οκτωβρίου), είχαν αντιμετωπιστεί με μεγάλη αστυνομική καταστολή, ξυλοδαρμούς και συλλήψεις, πριν καν ξεκινήσουν.

ΗΠΑ

Πάνω από 300.000 άνθρωποι συγκεντρώθηκαν στην Πλατεία Ελευθερίας στην Ουάσιγκτον, το Σάββατο 4/11 για την **Εθνική Πορεία στην Ουάσιγκτον για την Παλαιστίνη**. Η πορεία ήταν η μεγαλύτερη για την υποστήριξη της Παλαιστίνης στην ιστορία των ΗΠΑ. Μεγάλο κομμάτι της αμερικάνικης κοινωνίας είναι εξοργισμένο με τη στάση του Μπάιντεν.

Χαρακτηριστικές οι δηλώσεις του Μπράιαν Μπέκερ του Συνασπισμού AN-SWER:

«Χωρίς την υποστήριξη της κυβέρνησης των ΗΠΑ, τα τρομερά εγκλήματα του Ισραήλ δεν θα ήταν δυνατά». Ένας άλλος διαδηλωτής αναρωτήθηκε: «Μόλις είδαμε τις Ηνωμένες Πολιτείες να εγκρίνουν επίπλεον 14,5 δισεκατομμύρια αυτή την εβδομάδα που θα σταλούν στο Ισραήλ, κάτι που δείχνει ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες ουσιαστικά ανταμείβουν το Ισραήλ για τη γενοκτονία του!»

Στο Σαν Φρανσίσκο, την πόλη όπου φιλοξενήθηκε το **Φόρουμ Οικονομικής Συνεργασίας Ασίας-Ειρηνικού (APEC)**, εκατοντάδες διαδηλωτές απέκλεισαν μια κεντρική γέφυρα. Πρόκειται για τη ζωτικής σημασίας γέφυρα Μπέι Μπριτζ, που οδηγεί στο Σαν Φρανσίσκο. Οι διαδηλωτές κρατούσαν πλακάτ με συνθήματα

«Σταματήστε τη γενοκτονία» και «Όχι αμερικανική στρατιωτική βοήθεια στο Ισραήλ». Ακολούθησε επέμβαση της αστυνομίας και δεκάδες συλλήψεις, ενώ η γέφυρα άνοιξε μετά από ώρες.

Συνεχίστηκαν οι αντιδράσεις στο Πανεπιστήμιο του Harvard. Θυμίζουμε την προσπάθεια τρομοκρατίας και διαπόμπευσης που υπέστησαν όσοι φοιτητές υπέγραψαν τη διακήρυξη αλληλεγγύης με τη **δημόσια προβολή των ονομάτων και φωτογραφιών τους** μέσα στον πανεπιστημιακό χώρο από φορτηγό με γιγαντοοθόνη!

Η Πρόεδρος του ιδρύματος επανήλθε και απέστειλε μήνυμα στο διδακτικό προσωπικό κατηγορώντας για «**αντισημιτισμό**»...όποιοι εκδήλωνε την υποστήριξη του στον αγώνα του παλαιστινιακού λαού! Το διδακτικό προσωπικό **δημοσίευσε επιστολή απάντησης**. Σε αυτή υπερασπίζεται σθεναρά την ακαδημαϊκή ελευθερία και την ελευθερία της έκφρασης και της κριτικής, αλλά και τους φοιτητές και τις φοιτήτριες του από την τρομοκρατία που υπέστησαν υπερασπιζόμενοι τους Παλαιστίνιους.

Διαδηλώσεις παγκόσμια

Όπως αναφέραμε και προηγούμενα, σε πολλές πόλεις ανά την υφήλιο έγιναν διαδηλώσεις αλληλεγγύης στον λαό της Παλαιστίνης. Το χαρακτηριστικό στις πιο πολλές κινητοποιήσεις είναι η αυξημένη συμμετοχή.

Στην Ευρώπη ξεχωρίζει η εντυπωσιακή διαδήλωση στο κέντρο του Λονδίνου, που ξεπέρασε τις 300.000 κόσμοι. Πορείες έγιναν και σε άλλες πόλεις της Αγγλίας, όπως στο Μάντσεστερ, στο Λέστερ κ.α.

Αναφέρουμε ενδεικτικά:

Χιλιάδες άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους σε ένδειξη αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό εν μέσω της ισραηλινής γενοκτονίας που συνεχίζεται στη Γάζα στη Δανία (Κοπεγχάγη), στη Λεμεσό της Κύπρου, στην πόλη Κενίτρα του Μαρόκου, στην ολλανδική πόλη του Ρότερνταμ, στις Βρυξέλλες στο Βέλγιο, στην Ιταλία, σε μεγαλουπόλεις όπως η Μπολόνια, στην Αυστραλία στους δρόμους της Μελβούρνης, στο Καράκας της Βενεζουέλας κ.α.

Στη Γαλλία πραγματοποιήθηκαν πολύ μαζικές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις υπέρ του Παλαιστινιακού λαού, στο Παρίσι και σε άλλες πόλεις. Θορυβημένη, η κυβέρνηση Μακρόν έσπευσε να επιβάλει καθολική απαγόρευση τους! Συγκεκριμένα, ο Γάλλος υπουργός Εσωτερικών Ζ. Νταρμανέν έδωσε εντολή απαγόρευσης των «**φιλοπαλαιστινιακών διαδηλώσεων**», επειδή «είναι πιθανό να προκαλέσουν διατάραξη της δημόσιας τάξης»... Αμέσως μετά, αστυνομικές δυνάμεις και δυνάμεις της στρατοχωροφυλακής άρχισαν να εφαρμόζουν την απαγόρευση, σπεύδοντας να επιτεθούν με χημικά και γκλομπ στις κινητοποιήσεις που βρίσκονταν σε εξέλιξη.

Σε απαγορεύσεις κινητοποιήσεων υπέρ του Παλαιστινιακού λαού έχουν προχωρήσει και οι κρατικές και αστυνομικές αρχές της Γερμανίας. Παρόλη την τρομοκρατία, στο Βερολίνο και σε άλλες πόλεις έγιναν μαζικές διαδηλώσεις αλληλεγγύης.

Αυτό το συνεχιζόμενο κύμα -παγκόσμια- αλληλεγγύης και διαμαρτυρίας για τις σφαγές και τη γενοκτονία από το σιωνιστικό μαντρόσκυλο είναι πραγματικά η ελπίδα για όλους τους Παλαιστίνιους και για κάθε λαό που αγωνίζεται!

Μπανού Μπουγιούκαβτζι Η αλληλεγγύη και ο αγώνας συνεχίζονται!

Η Δρ Μπανού Μπουγιούκαβτζι, μία από τους κατηγορούμενους στη δίκη για την υπόθεση του TKP/ML στο Μόναχο, αποφάσισε να εγκαταλείψει τη Γερμανία, ύστερα από τις συνεχείς πιέσεις από τις κρατικές αρχές.

Οι συλληφθέντες το 2015 σε ταυτόχρονες αστυνομικές επιχειρήσεις σε όλη την Ευρώπη φυλακίστηκαν σε διάφορες γερμανικές φυλακές για 2,5 έως 5 χρόνια. Στη δίκη του TKP/ML, που έγινε γνωστή ως η δίκη των κομμουνιστών του Μονάχου και ολοκληρώθηκε στις 28 Ιουλίου 2020, καταδικάστηκαν σε ποινές φυλάκισης που κυμαίνονταν από 2,9 έως 6,5 χρόνια και κάποιοι σε απέλαση.

Μετά την οριστικοποίηση των ποινών, η εισαγγελία δήλωσε ότι οι κρατούμενοι θα πρέπει να εκτίσουν το υπόλοιπο των ποινών τους, ενώ το Ανώτατο Δικαστήριο εξέφρασε την άποψη του ότι πρέπει να αφεθούν ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους.

Σε αυτή τη δίκη η μοναδική γυναίκα κατηγορούμενη ήταν η Μπανού Μπουγιούκαβτζι. Το τμήμα αλλοδαπών του Δήμου Νυρεμβέργης δεν κατάφερε να εφαρμόσει την απόφαση του υπουργείου Εσωτερικών για απέλαση της Μπανού, λόγω του ισχυρού κινήματος συμπαράστασης επί δυο χρόνια. Το κρατικό δικαστήριο της Βαυαρίας επανεξέτασε πρόσφατα την απόφαση απέλασης και η

αστυνομία ξεκίνησε τις συχνές κλήσεις στο αστυνομικό τμήμα με αποκορύφωμα την κατάσχεση του διαβατηρίου της.

Η Μπανού έχει την εκτίμηση ενός πλατιού κινήματος αλληλεγγύης, έχει την αμέριστη συμπαράσταση του συνδικάτου Ver.di, έχει στο πλευρό της δημοκρατικές οργανώσεις, τους συναδέλφους γιατρούς και συγγραφείς της Γερμανίας, στον αγώνα της ενάντια στην καταπίεση, την καταπάτηση των δικαιωμάτων της και τον περιορισμό της ελευθερίας της.

Αποφάσισε να ζήσει και να δραστηριοποιηθεί σε άλλη χώρα, σε πιο ελεύθερες συνθήκες και στην αποχαιρετιστήρια εκδήλωση ανακοίνωσε ότι θα εγκαταλείψει τη Γερμανία τις επόμενες μέρες.

Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε στις Νοέμβρη, όπου μίλησε η Μπανού, εκπρόσωπος του σωματίου Ver.di και του σωματίου των γιατρών, δικηγόροι και άλλοι. Προβλήθηκε βίντεο από τις δράσεις αλληλεγγύης στην Μπανού και εικόνας από τη δίκη.

Η εκδήλωση ολοκληρώθηκε με τα συνθήματα «Ο επαναστατικός αγώνας είναι δικαίος παντού», «Αγώνας ενάντια στην καταπίεση, την εκμετάλλευση και τους άδικους πολέμους», «Ζήτω η Διεθνιστική Αλληλεγγύη», «Λευτεριά στους πολιτικούς κρατούμενους».

Αργεντινή Ψήφος απελπισίας ενός βασανισμένου λαού

Ο δεύτερος γύρος των προεδρικών εκλογών στην Αργεντινή ανέδειξε στην προεδρία τον Χαβιέρ Μιλέι, έναν «αλεξιπτωτιστή» ακροδεξιό, που νίκησε με το 55,69% των ψήφων. Από πρώτης άποψης, φαίνεται παράδοξο να κερδίζει ένας υπερφιλελεύθερος οικονομολόγος σε μια συγκυρία όπου η χώρα και οι λαϊκές μάζες δοκιμάζονται σκληρά ακριβώς λόγω της προώθησης νεοφιλελεύθερων πολιτικών που υπαγορεύονται από το ΔΝΤ και τις μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες. Όμως, αν ανατρέξουμε στην πρόσφατη ιστορία, θα μπορούσαμε να κατανοήσουμε την εξέλιξη της διάθεσης ενός πολυβασανισμένου λαού, που δεν έπαψε ωστόσο να αγωνίζεται ενάντια στην απογείωση των κοινωνικών ανισοτήτων και στην επιδείνωση των βιοτικών του συνθηκών.

Στις εκλογές του Οκτώβρη 2019, ο κεντροδεξιός Μαουρίσιο Μάκρι ηττήθηκε από τον επικεφαλής του κεντροαριστερού συνασπισμού «Ενωμένο Μέτωπο», Αλμπέρτο Φερνάντες, που παρουσιαζόταν σαν συνεχιστής της περονιστικής παράδοσης (του φιλελευθερισμού με εθνικιστική χροιά), με υποσχέσεις για άμβλυση των ανισοτήτων και ανόρθωση της οικονομίας. Σύντομα, όμως, οι υποσχέσεις έπεσαν στο κενό κάτω από την πίεση των διεθνών χρηματοδοτικών οργανισμών και μερίδων της μεγαλοαστικής τάξης της χώρας. Ο πληθωρισμός εκτινάχθηκε σε πάνω από 200% και το 50% του πληθυσμού ζούσε κάτω από το όριο της φτώχειας. Αυτή η κατάσταση επιδεινώθηκε με τις επιπτώσεις της πανδημίας. Στις ενδιάμεσες βουλευτικές εκλογές, ο συνασπισμός

του προέδρου έχασε την πλειοψηφία στην Κάτω Βουλή και, συγχρόνως, ξέσπασαν μαζικές λαϊκές κινητοποιήσεις ενάντια στη φτώχεια και την οικονομική εξάρτηση από το ΔΝΤ.

Και φτάνουμε στον Οκτώβρη του 2023, όπου ο πρόεδρος Φερνάντες και η αντιπρόεδρος Κριστίνα Φερνάντες Κίρχερ δεν κατεβαίνουν ως υποψήφιοι, κατόπιν καταγγελιών για σοβαρά οικονομικά σκάνδαλα. Στη θέση τους κατεβαίνει ο Σέρχιο Μάσα, κεντρώος υποψήφιος που αντιπροσωπεύει την «αριστερή» πτέρυγα του περονισμού και πρώην υπουργός Οικονομίας και Αγροτικής Ανάπτυξης. Με το 36,8% των ψήφων, βρίσκεται σε πλεονεκτική θέση έναντι του αντιπάλου του, Χαβιέρ Μιλέι, που έλαβε το 30%. Την τρίτη θέση κατέλαβε η Πατρίσια Μπουρλίχ, πολιτική απόγονος του Μάκρι, με το 24% των ψήφων.

Με φανφαρονισμούς περί «κάθαρσης της διεφθαρμένης πολιτικής ζωής», κατάργηση της εθνικής τράπεζας και «δολαριοποίηση» της οικονομίας, ο Μιλέι εμφάνισε τον εαυτό του ως «αναρχοκαπιταλιστή», με πρόγραμμα για ολοκληρωτική κατάργηση του κοινωνικού κράτους και παγιοποίηση των ταξικών διαφορών στην κοινωνία. Πρόκειται για μια ακραία εκδοχή της φιλοσοφίας της Σχολής του Σικάγου, που ακολούθησε ο Πινοσέτ στη Χιλή. Πετυχαίνοντας την υποστήριξη της Πατρίσια Μπουρλίχ, κατάφερε να επικρατήσει στον δεύτερο γύρο των εκλογών, στις 19 του Νοέμβρη.

Το γεγονός ότι η νίκη του χαιρετίστηκε από τις ΗΠΑ και άλλες ιμπεριαλιστικές χώρες που δεσπόζουν στα οικονομικά ►

Συνάντηση Μπάιντεν-Σι Αμοιβαίες καχυποψίες

Η συνάντηση Μπάιντεν-Σι στο Σαν Φρανσίσκο, στις 15 του Νοέμβρη, στο περιθώριο της διάσκεψης για την Οικονομική Συνεργασία Ασίας-Ειρηνικού (APEC), επιβεβαίωσε το πόσο περίπλοκη και δύσκολη θα είναι η συνέχεια. Από το περασμένο καλοκαίρι, οι επισκέψεις Αμερικανών αξιωματούχων και υπουργών, μεταξύ αυτών ο ΥΠΕΞ Μπλίνκεν και η ΥΠΟΙΚ Γέλεν, προετοίμασαν αυτή τη συνάντηση, κάνοντας φανερό ποιος την επιζητούσε περισσότερο. Τα πολλά καυτά μέτωπα για τον Μπάιντεν απαιτούν αποτροπή της παραπέρα όξυνσης των σχέσεων με το Πεκίνο, τουλάχιστον μέχρι να ξεκινήσουν οι διαφιλοδοξίες της προεκλογικής εκστρατείας την ερχόμενη χρονιά.

Ωστόσο, πίσω από τα χαμόγελα και τα ωραία λόγια, εκείνο που αναδείχθηκε είναι η αμοιβαία καχυποψία. Άλλωστε, ο εύθραυστος χαρακτήρας του «θερμού κλίματος» μεταξύ των δύο ηγετών υπογραμμίστηκε από σχόλιο του Μπάιντεν. Απαντώντας σε ερώτηση δημοσιογράφου, αν επιμένει σε παλαιότερη δήλωσή ότι ο Σι είναι δικτάτορας, είπε: «Αφού αυτό είναι!»

Σύμφωνα με τον Λ. Οίκο, εξασφαλίστηκαν δύο σημαντικά αιτήματα του Μπάιντεν: η αποκατάσταση επικοινωνίας μεταξύ των ανώτατων στρατιωτικών επιτελείων των δύο κρατών (που διακόπηκε μετά την επίσκεψη της τότε προέδρου της Βουλής, Πελόζι, στην Ταϊβάν) και η δέσμευση του Πεκίνου να καταπολεμήσει την παράνομη εξαγωγή του ισχυρού συνθετικού οπιοειδούς φεντανίλ. Σύμφωνα με την κινεζική Κεντρική Τηλεόραση, ο Σι εστίασε περισσότερο στην Ταϊβάν και τις αμερικανικές κυρώσεις ενάντια στις κινεζικές επιχειρήσεις και προϊόντα, αλλά δεν φαίνεται να εξασφάλισε κάποια αμερικανική υποχώρηση.

Η αλήθεια είναι ότι οι υπάρχουσες σήμερα σινοαμερικανικές εντάσεις και η αμοιβαία δυσπιστία δεν μπορούν να περιοριστούν σε κάποιο συγκεκριμένο σημείο ανάφλεξης, όπως η Ταϊβάν ή οι κυρώσεις. Η πρόκληση της Κίνας για τις ΗΠΑ είναι πολύπλευρη και έχει στρατηγικό βάθος. Αυτό που ξεκίνησε ως «πόλεμος του εμπορίου», την περίοδο Τραμπ, επεκτάθηκε γρήγορα και σε άλλους τομείς και μάλιστα εντάθηκε από τη διοίκηση Μπάιντεν. Την επίσκεψη της Πελόζι στην Ταϊβάν τον Αύγουστο του 2022 ακολούθησε η κατάρριψη κινεζικού αερόστατου στον εναέριο χώρο των ΗΠΑ, τον Φεβρουάριο του 2023, εκτροχιάζοντας τον σινοαμερικανικό διάλογο.

Η σταθερή προσέγγιση των κυβερνήσεων των ΗΠΑ απέναντι στην Κίνα βασίζεται στην ιδέα του «ελεγχόμενου στρατηγικού ανταγωνισμού» για... μεγάλο χρονικό διάστημα. Το Πεκίνο το βλέπει ως «παγίδα», εκτιμώντας ότι οδηγεί προς «αντιπαράθεση και σύγκρουση», με τους όρους των ΗΠΑ. Με τη σειρά του απαιτεί ρητή δήλωση αποδοχής του καθεστώτος της Κίνας.

Είναι βέβαιο πως οι δύο χώρες δεν διαθέτουν ένα αμοιβαία αποδεκτό πλαίσιο για να καθορίσουν τη σχέση τους. Ούτε η Κίνα ούτε οι ΗΠΑ μπορούν εύκολα να αποδεχθούν την πρόταση της άλλης πλευράς για το πώς θα προσεγγίσουν τη σχέση τους. Αυτό δημιουργεί ένα ανώτατο όριο στο τι μπορούν να επιτύχουν οι διπλωματικοί διάλογοι και οι προσπάθειες σταθεροποίησης.

Οι Αμερικανοί πολιτικοί, τις τελευταίες δεκαετίες, έχουν δώσει άφθονη τροφή, ενισχύοντας την «ασάφεια» στις σχέσεις με την Κίνα. Ιδιαίτερα επί Τραμπ. Θυμίζουμε ότι ο τότε υπουργός Εξωτερικών, Πομπέο, δήλωσε ότι οι ΗΠΑ πρέπει «... να εμπλακούν και να ενδυναμώσουν τον κινεζικό λαό... για να πραγματοποιήσουν αλλαγή καθεστώτος». Ο Μπάιντεν έχει αποφύγει τέτοιου είδους αιχμηρές εκκλήσεις δημοσία. Πάντως μιλά συχνά, όσο και γενικά, για μια συνεχιζόμενη παγκόσμια «μάχη μεταξύ δημοκρατίας και απολυταρχίας». Τελευταία έχει «αναγάγει» τον Σι σε δικτάτορα.

Την επόμενη χρονιά έχουμε εκλογές στις ΗΠΑ, αλλά και στην Ταϊβάν. Λέγεται ότι ο Μπάιντεν ζήτησε από τον Σι να μην παρέμβει η Κίνα με οποιονδήποτε τρόπο! Σίγουρα οι σχέσεις ΗΠΑ-Κίνας, όπως και άλλα ζητήματα της εξωτερικής πολιτικής της Ουάσινγκτον, θα συμπεριληφθούν στην προεκλογική ατζέντα των, όποιων, μονομάχων. Όπως σημειώνει το CNN, «το να είσαι σκληρός πια απέναντι στην Κίνα αποτελεί ένα σημείο σύγκλισης στην ολοένα και πιο πολωμένη πολιτική σκηνή των ΗΠΑ».

Το πιθανότερο είναι ότι οι ΗΠΑ και η Κίνα θα παραμείνουν, για το προβλέψιμο μέλλον, σε τροχιά έντασης του ανταγωνισμού τους, αλλά και η αμοιβαία επιθυμία να μην καταστεί ο «θερμός πόλεμος» το τελευταίο εναπομείναν πεδίο για τις σχέσεις τους.

XB

► πράγματα της Αργεντινής υποδεικνύει ότι η κατάσταση για τις λαϊκές μάζες θα είναι ίδια και χειρότερη. Το ότι τον υπερψηφίσαν δείχνει απλώς τον βαθμό απελπισίας και απογοήτευσης σε σχέση με το «παλιό» πολιτικό προσωπικό και την αναζήτηση του «καινούριου». Κάτι παρεμφερές με αυτό που συνέβη με τον Μπολσονάρου στη Βραζιλία και τον Τραμπ στις Ηνωμένες Πολιτείες. Με βάση τις δυσόιωνες προοπτικές που ανατέλλουν για τον λαό της Αργεντινής, αναμένονται σύντομα λαϊκές αντιδράσεις, μόλις κοπάσει ο ενθουσιασμός για τους θεατρικούς του Μιλί. Αυτό εύχονται όλοι οι προοδευτικοί άνθρωποι, στη Λατινική Αμερική και αλλού.

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

ΗΠΑ

Σιωνιστικός νεο-μακαρθισμός στα πανεπιστήμια

Το Χάρβαρντ μισεί τους Εβραίους! Την Τετάρτη 11 Οκτωβρίου, μια ασυνήθιστη σκηνή διαδραματίστηκε μπροστά στην κύρια είσοδο του αμερικανικού πανεπιστημίου, στην ιστορική πύλη Τζόνστον. Ένα φορτηγάκι έκοβε βόλτες με φωτισμένες οθόνες στις οποίες προβάλλονταν, σαν διαφήμιση, τα πρόσωπα εκατοντάδων φοιτητών με την προειδοποίηση πως είναι οι κορυφαίοι αντισημίτες του Χάρβαρντ! Ακολούθησε πανδαιμόνιο, διαμαρτυρίες και μερικοί πιο τολμηροί έριξαν πέτρες στα πάνελ. Μια οργάνωση, η Accuracy in Media και ένας ακροδεξιός πάμπλουτος δημοσιογράφος, τρόφιμος του δημοσιογραφικού δικτύου Fox, ξεκίνησαν με αυτόν τον τρόπο μια εκστρατεία, «truck doxing». Έτσι ονομάζεται η δημοσιοποίηση μέσω πινακίδων πάνω σε τροχοφόρα, προσωπικών στοιχείων ακτιβιστών οι οποίοι είναι δραστήριοι στο κίνημα αλληλεγγύης στον λαό της Παλαιστίνης. Αφορμή ήταν η κοινή ανακοίνωση 34 φοιτητικών συλλογικοτήτων του πανεπιστημίου, στην οποία καταδικάζαν την ισραηλινή κατοχή και τα δεινά των Παλαιστίνων, εξηγώντας έτσι την επίθεση της 7ης Οκτωβρίου. Στη διαδικτυακή διεύθυνση της συκοφαντικής καμπάνιας με τίτλο «Το Χάρβαρντ μισεί τους Εβραίους» γράφτηκε: «*Ισλαμιστές τρομοκράτες μόλις σκότωσαν εκατοντάδες άνδρες, γυναίκες και παιδιά στο Ισραήλ. Μεταξύ των νεκρών ήταν Εβραίοι, Χριστιανοί, Ισραηλινοί, Ευρωπαίοι και Αμερικανοί. Αυτό δεν ήταν απλώς ένα χτύπημα κατά του Ισραήλ, αυτό ήταν ένα χτύπημα κατά του δυτικού πολιτισμού... Ριζοσπάστες στο Χάρβαρντ ως απάντηση εξέδωσαν μια δήλωση για την υποστήριξη των τρομοκρατών κατηγορώντας τα θύματα. Χρησιμοποιήστε το πλαίσιο σε αυτήν την οθόνη για να στείλετε ένα μήνυμα για το διοικητικό συμβούλιο του Χάρβαρντ. Πείτε τους να αναλάβουν δράση εναντίον αυτών των απεχθών, μισητών σπουδαστών!*»

Columbia Untisemity! Οι στοχευμένες επιθέσεις και οι κατηγορίες για αντισημιτισμό, η απαίτηση για αποπομπή των διοικήσεων και απόλυση καθηγητών καθώς και οι απειλές για διακοπή της χρηματοδότησης επεκτάθηκαν σε πολλά αμερικανικά πανεπιστήμια και κολέγια. Στο Κολούμπια, στο πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης και της Πενσυλβάνια, στο Στάνφορντ, στα κολέγια Μπάρναντ και Κούπερ Γιούνιον και αλλού. Ένα κύμα απειλών που θύμιζε τις εποχές του Μακαρθισμού ξέσπασε σχεδόν ακαριαία, μετά την επίθεση των Παλαιστίνων στα κατεχόμενα εδάφη γύρω από τη Γάζα, ενώ ξεκινούσαν τα αντίποινα και η προετοιμασία της ισραηλινής εισβολής. Ιδιώτες χρηματοδότες, επικεφαλής ισχυρών εταιριών διαχείρισης κεφαλαίων και κληροδοτημάτων ανακοίνωσαν διακοπή των χορηγιών. Ο ομοσπονδιακός υπουργός Παιδείας Μιγκέλ Καρντόνα έφτασε στο σημείο να απειλήσει πως θα κόψει την κρατική επιχορήγηση σε όσα πανεπιστήμια δεν πάρουν μέτρα για την καταπολέμηση του αντισημιτισμού (αργότερα πρόσθεσε και την ισλαμοφοβία για να κρατήσει τα προσχήματα). Οι δημόσιες επιθέσεις σε διάφορες πρωτοβουλίες που πήραν καθηγητές και φοιτητές για την υπεράσπιση των Παλαιστίνων σε αρκετές περιπτώσεις πέτυχαν να προκαλέσουν διώξεις και αντισυμπεριώσεις. Πολλοί καθηγητές, για να αποδείξουν τη νομιμοφροσύνη τους, υπέγραψαν κείμενα καταδίκης του κινήματος αλληλεγγύης και τέσσερις από τις φοιτητικές ενώσεις στο Χάρβαρντ απέσυραν την υπογραφή τους από την αρχική ανακοίνωση.

«Οι εχθροί του Ισραήλ δεν κοιμούνται. Ούτε εμείς!». Μια φιλοϊσραηλινή διαδικτυακή πλατφόρμα με την χαρακτηριστική επωνυμία «Αίθουσα Πολέμου» κυκλοφόρησε στο διαδίκτυο ηχογραφημέ-

να αποσπάσματα από παράδοση μαθημάτων που έγιναν στο πανεπιστήμιο της Αριζόνα. Δύο καθηγήτριες, η επίκουρη Ρεβέκα Λόπεζ και η Ρεβέκα Ζαπιέν σχεδόν αμέσως τέθηκαν σε διαθεσιμότητα και ανεστάλη η μισθοδοσία τους, γιατί θεωρήθηκε πως με αυτά που έλεγαν υποστήριζαν τη Χαμάς! «Οι καθηγητές σας εκφοβίζουν Εβραίους φοιτητές, υποστηρίζουν την τρομοκρατία και διαδίδουν ψευδείς πληροφορίες», έλεγε το μήνυμα που διακινήθηκε μέσω της πλατφόρμας και συμπλήρωνε απευθυνόμενο στη διοίκηση του πανεπιστημίου. «Απαιτούμε να κάνετε κάτι γι' αυτό». Σε μια ανάλογη περίπτωση στο Πανεπιστήμιο της νότιας Καλιφόρνια, καθηγητής αναγκάστηκε να διδάσκει εξ αποστάσεως στο διάστημα που η σχολή ερευνά τις κατηγορίες σε βάρος του για αντισημιτισμό, ενώ η πρόεδρος του MIT αποφάσισε να τιμωρήσει μια ομάδα φοιτητών, επειδή συμμετείχαν σε ένα φιλοπαλαιστινιακό «die-in», μια δράση καταγγελίας των μαζικών σφαγών στην Γάζα κάνοντας συμβολική κατάληψη. Η διοίκηση του Κολούμπια ανέστειλε τη λειτουργία φοιτητικών ενώσεων, μεταξύ αυτών και της εβραϊκής Jewish Voice for Peace και το πανεπιστήμιο Μπράντινς κοντά στη Βοστώνη απαγόρευσε τη δράση της οργάνωσης «Σπουδαστές για τη Δικαιοσύνη στην Παλαιστίνη» (Students for Justice in Palestine, SJP) με την κατηγορία πως υποστηρίζει τη Χαμάς. Η SJP, η οποία ιδρύθηκε το 2001 στο Μπέρκλεϊ και έχει δεκάδες παραρτήματα σε πολλά πανεπιστήμια και πόλεις στις ΗΠΑ και τον Καναδά, έγινε ιδιαίτερος στόχος όταν κάλεσε για μια «Ημέρα Αντίστασης» στις 12 Οκτωβρίου, υποστηρίζοντας τον αγώνα των Παλαιστίνων. Ο κατάλογος τέτοιων εκφοβιστικών επιθέσεων και διώξεων επεκτείνεται κάθε ημέρα που περνά.

Όλα αυτά δεν ξεκίνησαν ξαφνικά, ύστερα από την επίθεση της 7ης Οκτωβρίου. Το κυνηγητό ενάντια σε διανοούμενους, ακτιβιστές και ομάδες αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη είναι πολύχρονη και συστηματική υπόθεση. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός πως μόλις τον περασμένο Σεπτέμβριο (δηλαδή πριν τα τελευταία γεγονότα) με επίκεντρο φεστιβάλ για την παλαιστινιακή λογοτεχνία, η διοίκηση του πανεπιστημίου της Πενσυλβάνια δέχθηκε σφοδρή επίθεση. Επιφανείς δωρητές του, όπως ο Marc Rowan και ο Ron Lauder της γνωστής αλυσίδας καλλυντικών, απαίτησαν τη ματαίωσή του, επικαλούμενοι τον αντισημιτισμό καλλιτεχνών που θα έπαιρναν μέρος! Σε αυτόν τον ιδιότυπο αλλά σκληρό πόλεμο πρωταγωνιστούν οργανώσεις και επιτροπές οι οποίες είναι άμεσα συνδεδεμένες με τις κυβερνητικές αρχές του Ισραήλ. Από την εξέχουσα AIPAC έως οργανώσεις όπως η Anti-Defamation League (ADL), μοιράζουν με κάθε αφορμή τη ρετινιά του αντισημιτισμού σε οποιονδήποτε ασκήσει κριτική στις πολιτικές που ασκεί το Ισραήλ. Αλλά δεν είναι μόνο αυτές. Πριν λίγες ημέρες, στο γνωστό περιοδικό The Nation, ο δημοσιογράφος James Bamford αποκάλυψε σε άρθρο του με τίτλο «Ο πόλεμος του Ισραήλ στους Αμερικανούς ακτιβιστές φοιτητές» πως έχει δημιουργηθεί ένα δίκτυο κατασκοπείας, το οποίο στοχοποιεί όσους μέσα στα πανεπιστημιακά campus εκφράζουν απόψεις και οργανώνουν δράσεις υπέρ της ελευθερίας της Παλαιστίνης. Το σιωνιστικό καθεστώς γνωρίζει καλά πως δεν φτάνει να τα έχει καλά με τις κορυφές του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, με τις πλάτες, τα όπλα και τα δολάρια του οποίου πολεμά συστηματικά τους Παλαιστίνους. Χρειάζεται να μεταφέρει αυτόν τον πόλεμο και μέσα στον αμερικανικό λαό και τη νεολαία, για να εμποδίσει το ογκούμενο ρεύμα καταδίκης της αιματοβαμμένης πολιτικής του, όχι μόνο από μουσουλμάνους, μαύρους και αριστερούς, αλλά και από ένα μεγάλο τμήμα έντιμων και δίκαιων Εβραίων!

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ τις κοινές δηλώσεις οργανώσεων αλληλεγγύης και καθηγητών από το Κολούμπια, docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSe-He5p0in9g4h9xURoTx6NpN-v2rb-m7k6ZIm4YNG-qOPRVsFQ/viewform και docs.google.com/document/u/0/d/1cVLg6RTnqd2BTzouWbfa-CnFEex7GQelmdZJnMIURem/mobilebasic?pli=1 **ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ** την ιστοσελίδα της Accuracy in Media και πάρτε μια ιδέα της δράσης της aim.org/

atheatoskosmosps.blogspot.com

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονοκόσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

«Βουλιάζουν» οι υπεράκτιες ανεμογεννήτριες

Ο ι ιαπωνικές εταιρείες εγκαταλείπουν τα υπεράκτια αιολικά έργα στην Ταϊβάν, μια από τις ταχύτερα αναπτυσσόμενες αγορές για αυτή την τεχνολογία ΑΠΕ, καθώς το αυξανόμενο επενδυτικό κόστος και η επιδείνωση των καθυστερήσεων βυθίζουν τον κλάδο παγκοσμίως.

Ο πετρελαϊκός όμιλος Eneos Holdings Inc. δήλωσε την περασμένη εβδομάδα ότι ενδέχεται να αποχωρήσει από το Yunlin Offshore Wind Project στα στενά της Ταϊβάν, αφού η περιφερειακή εταιρεία κοινής ωφέλειας Shikoku Electric Power Co. αποφάσισε να αποσυρθεί από το ίδιο έργο λόγω καθυστερήσεων που απειλούν την κερδοφορία της. Η εταιρεία παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας Jera Co. ανακοίνωσε επίσης ότι ολοκλήρωσε την πώληση του μεριδίου της στο Formosa 3, ένα άλλο υπεράκτιο αιολικό έργο της Ταϊβάν.

«Η απόσυρση των εταιρειών δείχνει ότι η ελκυστικότητα της υπεράκτιας αιολικής ενέργειας στην Ταϊβάν μειώνεται, γεγονός που μπορεί να επηρεάσει την εμπιστοσύνη των επενδυτών στον κλάδο» δήλωσε ο Chenyuan Diao, σύμβουλος στην Wood Mackenzie Ltd.

Όπως αναφέρει το Bloomberg, «τα υπεράκτια αιολικά πάρκα της Ταϊβάν αποτελούν μέρος ενός σχεδίου για την αύξηση του ποσοστού της ηλεκτρικής ενέργειας που προέρχεται από ΑΠΕ σε 20% έως το 2025, από 8% πέρυσι. Στόχος του είναι τα 5,7 GW εγκατεστημένης υπεράκτιας αιολικής ισχύος μέχρι τότε, σε σύγκριση με 2,1 GW τώρα. Το νησί επιδιώκει επίσης να αυξήσει τη χρήση του φυσικού αερίου, να μειώσει τον άνθρακα και να εξαλείψει την πυρηνική ενέργεια, αλλά υστερεί στο χρονοδιάγραμμα υλοποίησης».

Αυτά γράφει η οικονομική ιστοσελίδα New Money αναπαράγοντας τη διεθνή οικονομική ειδησεογραφία. Όμως το «κακό» δεν περιορίζεται στην Ασία, αντίθετα...

Στην οικονομική επιφυλλίδα της «Καθημερινής» βρίσκουμε παρόμοιες αναφορές για Ευρώπη και ΗΠΑ: «Σε κρίση βρί-

σκεται μια σειρά από μεγάλα πρότζεκτ υπεράκτιων ανεμογεννητριών, σε μια περίοδο κατά την οποία ο πλανήτης χρειάζεται περισσότερο από ποτέ καθαρές μορφές ενέργειας. Ειδικότερα, μια μονάδα της ισπανικής Iberdrola ακύρωσε τη συμφωνία για παροχή αιολικής ενέργειας από ένα προγραμματισμένο πάρκο ανεμογεννητριών στις ακτές της Μασαχουσέτης. Επίσης, η Orsted της Δανίας δεν κατάφερε να υποβάλει ελκυστική προσφορά για παροχή ενέργειας στο Rhode Island, όπου η βασική υπηρεσία κοινής ωφέλειας δήλωσε ότι το αυξανόμενο κόστος καθιστά την προσφορά ακριβή. Τέλος, η κρατική Vattenfall της Σουηδίας ακύρωσε τα πλάνα της για δημιουργία πάρκου ανεμογεννητριών στις ακτές της Βρετανίας, επικαλούμενη τον υψηλό πληθωρισμό.

Τα τρία πρότζεκτ που ακυρώθηκαν θα παρείχαν 3,5 GW ενέργειας, τουλάχιστον 11% της συνολικής παραγωγής, από τα υφιστάμενα πάρκα ανεμογεννητριών στις ακτές των ΗΠΑ και της Ευρώπης. Μάλιστα, η ισχύς τους είναι πιθανό να αυξανόταν περαιτέρω σε βάθος χρόνου.

Εταιρείες που διαχειρίζονται αιολικά πάρκα με ισχύ τουλάχιστον 9,7 GW, στις ΗΠΑ, θέλουν να επαναδιαπραγματευθούν ή να ακυρώσουν τα συμβόλαια. Ταυτόχρονα, υπό απειλή βρίσκονται και υφιστάμενα πρότζεκτ στις Ηνωμένες Πολιτείες με συνολική ισχύ τουλάχιστον 9,7 GW: οι εταιρείες που τα διαχειρίζονται θέλουν να επαναδιαπραγματευθούν ή να ακυρώσουν τα συμβόλαια διότι, όπως υποστηρίζουν, οι τιμές είναι πλέον πολύ χαμηλές, ώστε να δικαιολογήσουν τις επενδύσεις τους.

Υπάρχουν βέβαια πρότζεκτ που προχωρούν κανονικά στις ΗΠΑ, στη Βρετανία και τη Βόρεια Ευρώπη. Ωστόσο, όσα ακυρώθηκαν ή καθυστερούν καταδεικνύουν ότι οι κυβερνήσεις που έχουν δεσμευθεί στα έργα offshore ανεμογεννητριών θα πρέπει πλέον να πληρώσουν αδρά για να τα υλοποιήσουν».

Ο «Οικονομικός Ταχυδρόμος» (ηλεκτρονική έκδοση) επισημαίνει ότι «Τον Ιούνιο, έργο που αναπτύχθηκε από τη

Shell, την EDP Renewables και την Engie υπέβαλε αίτηση για τερματισμό συμφωνιών αγοράς ενέργειας που κάλυπταν ένα άλλο προγραμματισμένο έργο 1,2 GW στη Μασαχουσέτη, επικαλούμενο «απρόβλεπτο κόστος αλυσίδας εφοδιασμού και χρηματοδότησης που επηρεάζει ολόκληρη την υπεράκτια αιολική βιομηχανία».

Η Σαμάνθα Γούντγουορθ, ανώτερη ερευνητική αναλύτρια που καλύπτει την αμερικανική αιολική βιομηχανία στο Wood Mackenzie, είπε ότι πολλοί ιδιοκτήτες έργων προσπαθούσαν να επαναδιαπραγματευτούν τις συμφωνίες αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας. «Αυτή δεν είναι πραγματικά η ρόδινη εικόνα που έβγαζαν όλοι πριν από λίγους μήνες», είπε.

Τι συμβαίνει ακριβώς το εξηγεί η «Καθημερινή» με απλά λόγια: «Πράγματι, τον τελευταίο χρόνο έχει αυξηθεί το κόστος στα υλικά κατασκευής των ίδιων των τουρμπινών, ιδίως του χάλυβα, υποχρεώνοντας τους κατασκευαστές τους να ανεβάσουν τις τιμές. Επίσης, έχει αυξηθεί το κόστος για βασικές υπηρεσίες, όπως για τα ειδικά σκάφη που εγκαθιστούν τις ανεμογεννήτριες. Τέλος, τα υψηλά επιτόκια ανεβάζουν το κόστος εξυπηρέτησης των δανείων».

Όταν ξεκινούσε η εφόρμηση στη νέα πηγή κερδοφορίας τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά: Υπήρχαν στην αγορά αρχικά πολλοί περισσότεροι ενδιαφερόμενοι, τα επιτόκια ήταν χαμηλά και λάβαινε χώρα μία επανεκκίνηση της οικονομίας μετά τους εγκλεισμούς.

Κανείς δεν είχε προβλέψει όμως ότι αυτή η επανεκκίνηση θα έφερνε μαζί της τη διάλυση των αλυσίδων παραγωγής και διακίνησης των εμπορευμάτων, την πληθωριστική έκρηξη και τη συνέπειά της στην αύξηση του κόστους του χρήματος και του δανεισμού των εταιρειών.

Σε γενικές γραμμές η χρηματοδότηση αυτού του επενδυτικού πεδίου για το κεφάλαιο περνούσε μέσα από έναν δρόμο, αυτόν της κρατικής επιδότησης συνακόλουθα και του κλεισίματος συμβολαίων που εξασφάλιζαν ότι στην πορεία της

επένδυσης οι παραγωγοί θα αποπλήρωναν την επιδότηση ανάλογα με τα κέρδη που θα έβγαζαν.

Τώρα διαπιστώνουν πως τα κέρδη τους δεν είναι ικανοποιητικά, πολύ περισσότερο όταν προστίθεται στην εξίσωση και ο παράγοντας «πάρκοι ηλεκτρικής ενέργειας» οι οποίοι, αγοράζοντας από τους πρώτους την ηλεκτρική ενέργεια των αιολικών πάρκων, θέλουν να προσθέσουν και τη δική τους «προμήθεια».

Εδώ αποδεικνύονται δύο πράγματα: Πόσο το κεφάλαιο πραγματικά (δεν) κόπτεται για την πράσινη οικονομία και την οικολογία παρά μόνο αν αποφέρει κέρδος και πόσο η λεγόμενη πράσινη «μετάβαση» υπάγεται στην αναρχία της παραγωγής και στην έλλειψη ολοκληρωμένου οικονομικού σχεδιασμού, πρόβλημα σύμφυτο με την ύπαρξη και λειτουργία του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής.

Ο Μαντς Νιπερ, διευθύνων σύμβουλος της Orsted, της μεγαλύτερης εταιρείας υπεράκτιας αιολικής ενέργειας στον κόσμο, δήλωσε ξεκάθαρα πως «Για εμάς αυτό σημαίνει ότι αν δεν μπορούμε να φτάσουμε σε μια ικανοποιητική δημιουργία αξίας, είμαστε έτοιμοι να αποχωρήσουμε». Αυτό επίσης σημαίνει το τέλος των υποσχέσεων για φτηνή αιολική ενέργεια όσον αφορά τους καταναλωτές-εργαζόμενους.

Σύμφωνα με σχετική ανακοίνωση της βρετανικής κυβέρνησης, το ταβάνι για τις προσφορές αυξάνεται κατά 66% στη δημοπρασία που θα λάβει χώρα το 2024, από τις 44 στις 73 λίρες ανά μεγαβατώρα. ...Περίπου διπλασιασμός της τιμής!

ΥΓ.: Αυτά τα διλήμματα δεν απασχολούν τους ξένους και ντόπιους (Καπελούζος) κεφαλαιοκράτες που ήδη προγραμματίζουν έργα υπεράκτιων αιολικών πάρκων στην Κρήτη και στα ανοιχτά της Αλεξανδρόπολης. Έχουν προϋπολογίσει ότι τα σταθερά υποζύγια θα πληρώσουν το μάρμαρο. Αυτό λέγεται «οικονομική σταθερότητα»...

Ανεμογεννήτριες παντού!

Εκίνησε η εκπόνηση του Ειδικού Χωροταξικού Πλαισίου για τις ΑΠΕ, με τις σχετικές «εργασίες» να βρίσκονται στο Β' Στάδιο της Μελέτης. Σύμφωνα με τις τελευταίες κατευθύνσεις που εξέδωσε η Γενική Γραμματεία Χωρικού Σχεδιασμού του ΥΠΕΝ και αναρτήθηκαν στη Διαύγεια, ο προσδιορισμός των περιοχών θα γίνει σε συνεργασία με το Κέντρο Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας και τη Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας, προκειμένου να επαναπροσδιοριστεί το εκμεταλλεύσιμο αιολικό δυναμικό σε Περιοχές Αιολικής Προτεραιότητας (ΠΑΠ) και σε Περιοχές Αιολικής Καταλληλότητας (ΠΑΚ), καθώς αυτό αποτελεί τον καθοριστικό παράγοντα για τον σχεδιασμό των αιολικών εγκαταστάσεων.

Με το κόστος της ενέργειας να καλπάζει και να είναι μία από τις βασικές αιτίες οι οποίες γιγαντώνουν την οικονομική αφαιμάξη που βιώνει ο λαός μας τα

τελευταία χρόνια, η επένδυση στις ΑΠΕ ως αντίδοτο στην ακρίβεια των λογαριασμών ηλεκτρικού ρεύματος φαντάζει τουλάχιστον κωμικοτραγικό. Το κόστος των «επενδύσεων» συστηματικά μετακυλιέται στα λαϊκά στρώματα. Πάγιος στόχος όχι μόνο να μην επιβαρύνονται οι μεγάλες επιχειρήσεις, αλλά να τους δίνεται η δυνατότητα να αυξάνουν όσο περισσότερο γίνεται την κερδοφορία τους. Το βάρος και το ρίσκο της επέκτασης του τμήματος του κεφαλαίου που ασχολείται με τις ΑΠΕ, σταθερά φορτώνεται στην πλάτη των λαϊκών μαζών.

Μέσα στις κατευθυντήριες οδηγίες που εξέδωσε η Γενική Γραμματεία, διαφαίνεται μία υποχώρηση ως προς την εγκατάσταση ΑΠΕ σε τοποθεσίες όπου προκαλείται υποβάθμιση του φυσικού περιβάλλοντος. Σε μία πρώτη ανάγνωση φαίνεται ότι οι αντιδράσεις για τα αιολικά στα βουνά έφεραν κάποια αποτελέσματα

και συγχρόνως πρέπει να συνεχιστούν ακόμη πιο δυναμικά, αφού υπάρχει μια σχετική υποχώρηση της κυβέρνησης σε αυτό το θέμα. Αυτό που είναι σίγουρο είναι ότι τέτοιες ευαισθησίες από το σύστημα δεν κρατάνε για πολύ καιρό και με την πρώτη ευκαιρία θα πάρει πίσω ό,τι ενοχλεί την αύξηση της κερδοφορίας των «πράσινων» επενδύσεων. Εξάλλου, στόχευση είναι η όσο το δυνατόν μεγαλύτερη αύξηση των υπό εκμετάλλευση εκτάσεων και όχι ο περιορισμός αυτών. Συγκεκριμένα:

- Περιλαμβάνει για πρώτη φορά δημοτικές ενότητες και από την Κρήτη: 13 από το Ηράκλειο, 2 από το Λασιθί, 3 από το Ρέθυμνο και 4 από τα Χανιά. Το προηγούμενο δεν είχε καμία ΠΑΠ σε νησί, πλην της Εύβοιας.
- Επίσης προσθέτει για πρώτη φορά ΠΑΠ σε 11 δημοτικές ενότητες στις Σέρρες, σε 5 στο Κιλκίς και σε 2 στα Ιωάννινα.

• Αυξάνει τις ΠΑΠ στην Εύβοια από 9 σε 11 (αφαιρώντας την υπερφορτωμένη Καρυστία) και στη Ροδόπη από 2 σε 5.

Ακόμα και οι περιοχές που αφαιρέθηκαν δεν είναι λόγω των αρνητικών επιπτώσεων από την συσσώρευση των ΑΠΕ, αλλά γιατί στις συγκεκριμένες περιοχές δεν υπήρξε επενδυτικό ενδιαφέρον. Αυτό δεν αποτελεί εκτίμηση, αφού ξεκάθαρα αναφέρεται στις κατευθύνσεις που δόθηκαν στη δημοσιότητα. Στη συγκεκριμένη χρονική συγκυρία και ιδιαίτερα μετά τον κορωνοϊό, τα περιθώρια κερδοφορίας, σε παγκόσμιο επίπεδο, των εταιρειών που έχουν επενδύσει σε υπεράκτιες ανεμογεννήτριες ασφυκτικά μετά τη διάλυση των αλυσίδων παραγωγής και διακίνησης των εμπορευμάτων, την έκρηξη στον πληθωρισμό, την αύξηση του κόστους του χρήματος και του δανεισμού των εταιρειών.

Το Νέο Χωροταξικό Πλαίσιο αυτό που θέλει να διασφαλίσει είναι ότι στη χώρα θα υπάρχει χώρος να αυξηθεί η επίθεση

Θεσσαλία – Πλημμυροπαθείς

Πρόσφυγες στον τόπο τους

από την πολιτική που ρημάζει τη χώρα και λεηλατεί το παρόν και το μέλλον του λαού

Στην πλημμυρισμένη Θεσσαλία, κάθε μέρα που περνάει αποκαλύπτονται όλο και περισσότερα προβλήματα που άφησε πίσω του ο Daniel. Στα πλημμυρισμένα χωριά επικρατεί ερημιά και εγκατάλειψη. Και απόγνωση. Μιλάμε για ολόκληρα χωριά που οι κάτοικοί τους τα εγκατέλειψαν, που ακόμα και σήμερα, δυόμιση μήνες μετά τις πλημμύρες, είναι χωρίς ρεύμα και χωρίς νερό. 23 χωριά στη Μαγνησία, 15 στη Καρδίτσα, 13 στα Τρίκαλα και 6 στη Λάρισα ακόμα και σήμερα δεν έχουν πόσιμο νερό ούτε νερό για οικιακή χρήση (μαγειρέμα, πλύσιμο, ατομική υγιεινή κ.λπ.).

Στον Βλοκό Καρδίτσας, από τα περίπου 149 σπίτια μόνο τα 9 δεν πλημμύρισαν. Σήμερα, χωρίς ρεύμα, χωρίς νερό, με λάσπη και υγρασία παντού, με κατεστραμμένα έπιπλα, ρούχα, κλινοσκεπάσματα, ηλεκτρικές συσκευές κ.λπ., η πλειοψηφία των κατοίκων εγκατέλειψε το χωριό και ζει στο νοίκι ή σε συγγενείς στην Καρδίτσα και αλλού. Κλειστά και τα 4 καφενεία του χωριού. Το ίδιο και στη Μαραθέα Καρδίτσας, όπου από τα περίπου 300 σπίτια σήμερα κατοικείται μόνο το 10%. Το ίδιο στον Κοσκινά, στον Παλαμά, στη Μεταμόρφωση και αλλού, όπου εκατοντάδες οικογένειες ξεσπιτώθηκαν και κατάντησαν πρόσφυγες στον τόπο τους. Σε Καρδίτσα, Τρίκαλα κ.α. τα ενοίκια έχουν εκτοξευτεί και τα σπίτια είναι δυσεύρετα. Στα πλημμυρισμένα χωριά, οι επιτροπές του υπουργείου που κάνουν αυτοψίες για να ψαλιδίσουν τις αποζημιώσεις χαρακτηρίζουν τα περισσότερα σπίτια «πράσινα» (κατοικήσιμα) ή «κίτρινα» (επισκευάσιμα και κατοικήσι-

μα), κάτι που εξοργίζει τους πλημμυροπαθείς, όπως έγινε στη Μαραθέα που οι κάτοικοι αγανακτισμένοι έδωξαν την επιτροπή που πήγε για αυτοψία.

Η οδική επικοινωνία ακόμα δεν έχει αποκατασταθεί. Δεκάδες χωριά της Θεσσαλίας είναι αποκομμένα και η όποια πρόσβαση γίνεται από παράδρομους. Δυόμιση μήνες μετά και ακόμα παραμένει κλειστός ο δρόμος Καρδίτσας-Λάρισας (για 40 μέτρα δρόμου που «έφαγε» το νερό!). Κλειστός παραμένει και ο δρόμος Φάρσαλα-Βόλος. Ταλαιπωρία, παραπάνω χιλιόμετρα και παραπάνω έξοδα για εκατοντάδες εργαζόμενους, εκπαιδευτικούς, δημόσιους υπάλληλους, φοιτητές κ.λπ., τόσο από Καρδίτσα όσο και από Λαμία, που πηγαίνουν σε Λάρισα και Βόλο. Εκτός λειτουργίας είναι και το σιδηροδρομικό δίκτυο, με την κυβέρνηση να ομολογεί ότι η αποκατάσταση θα πάρει μήνες. Προβλήματα άφησαν οι πλημμύρες και σε δεκάδες σχολεία (ο υπουργός Υποδομών Σταϊκούρας μίλησε για 25 σχολεία), τα οποία κρίθηκαν ακατάλληλα και θέλουν άμεση επισκευή ή ανακατασκευή.

Από την άλλη, τεράστιες είναι οι ζημιές και στην αγροτική παραγωγή. Χιλιάδες αγροτικές οικογένειες έμειναν χωρίς σοδειά και χωρίς εισόδημα. Για παράδειγμα το βαμβάκι, όπου η μέση παραγωγή για το νομό Καρδίτσας φέτος είναι στα 127 κιλά ανά στρέμμα, όταν τις προηγούμενες χρονιές ξεπερνούσε τα 350 κιλά ανά στρέμμα. Η κυβέρνηση μέχρι σήμερα ακόμα δεν ξεκαθάρισε τι αποζημίωση θα πάρουν οι αγρότες για τη χαμένη σοδειά (θα 'ναι

στο 100%;) και «κλείνει στόματα» μοιράζοντας προκαταβολές. Παράλληλα, υπάρχει κίνδυνος και για απώλεια επιδοτήσεων (73-75 €/στρέμμα από τη «συνδεδεμένη ενίσχυση» στο βαμβάκι), αφού η παραγωγή ανά στρέμμα δεν καλύπτει το ελάχιστο όριο που βάζει η ΚΑΠ. Τεράστιες επίσης είναι οι καταστροφές και στην κτηνοτροφία, με εκατοντάδες χιλιάδες πνιγμένα ζώα: 85 χιλ. αιγοπρόβατα, 8 χιλ. βοοειδή, 23 χιλ. χοίροι, 260 χιλ. ορνιθοειδή κ.λπ., απώλειες που για να αναπληρωθούν απαιτούνται μήνες και χρήματα.

Χωρίς σπίτι, χωρίς νερό, χωρίς ρεύμα, χωρίς συγκοινωνία, χωρίς σοδειά, χωρίς εισόδημα, είναι πολλές οι οικογένειες που δεν βλέπουν μέλλον στα χωριά τους. Στον Βλοκό και στη Μεταμόρφωση της Καρδίτσας οι κάτοικοι με συνελεύσεις, με μάζεμα υπογραφών, με παραστάσεις στα Δημοτικά Συμβούλια κ.α. βάζουν ζήτημα μετεγκατάστασης των χωριών τους. Η κυβέρνηση, αντί για άμεσα μέτρα αποκατάστασης που θα δίνουν λύση στα προβλήματα των κατοίκων, παραπέμπει σε μακροχρόνιους προγραμματισμούς, master plan και χρονοβόρες διαδικασίες. Ο υφυπουργός Υποδομών Ν.Ταχιάος παραπέμπει τα όποια έργα για μετά την Άνοιξη («τον χειμώνα δεν γίνονται έργα!»). Με άλλοθι τις «ολοκληρωμένες» μελέτες και τον «μακροπρόθεσμο» σχεδιασμό η κυβέρνηση έχει «παγώσει» και τα όποια έργα άμεσης αποκατάστασης που θα κρατήσουν τον κόσμο στα χωριά.

Για άλλη μια φορά η κυβέρνηση βάζει τα όποια έργα στο ζύγι του κό-

στους-οφέλους. Έτσι, τα έργα αντιπλημμυρικής θωράκισης, τα φράγματα, τα έργα ορεινής υδρονομίας κ.λπ., που θα προστατεύουν τη ζωή και το βίος του λαού, κρίνονται «μη επιλέξιμα» ως δαπανηρά και ασύμφορα. «Δεν χρειαζόμαστε πανάκριβα έργα, ούτε περισσότερα φράγματα, αλλά να φτιάχνουμε σωστά τα αναχώματα και να καθαρίζουμε τα ποτάμια μας», όπως είπε ο Μητσοτάκης στη συζήτηση στη Βουλή στις 22/11. Αντί λοιπόν για «πανάκριβα» φράγματα, «φθηνό» καθαρισμό ποταμών (!) και το νερό να φτάνει ανεμπόδιστα στη θάλασσα, την ίδια στιγμή που η Θεσσαλία έχει πρόβλημα λειψυδρίας και ταπείνωσης του υδροφόρου ορίζοντα! Και από την άλλη, η κυβέρνηση να μιλά για κατάργηση υδροβόρων καλλιεργειών όπως το βαμβάκι, το καλαμπόκι κ.λπ. όταν στη Θεσσαλία κάθε χειμώνα έχουμε πλημμυρικά φαινόμενα!

Τα χωριά που σήμερα εγκαταλείπονται και οι οικογένειες που ξεσπιτώνονται δεν είναι «περιβαλλοντικοί πρόσφυγες», όπως θέλουν να τους παρουσιάζουν τα συστημικά ΜΜΕ. Είναι θύματα μιας αντιλαϊκής πολιτικής που αδιαφορεί για την προστασία του λαού, που χρόνια τώρα έχει εγκαταλείψει τα όποια αντιπλημμυρικά έργα, έργα πυροπροστασίας κ.α., και πότε στα Τέμπη, πότε στον Έβρο, πότε στη Θεσσαλία, ρημάζει τη χώρα και λεηλατεί το παρόν και το μέλλον του λαού. Η διέξοδος για τον λαό βρίσκεται στη πάλη για την ανατροπή αυτής της πολιτικής και όχι στη μετεγκατάσταση και το ξεριζώμα.

Κυβερνητική επιχείρηση συγκάλυψης για το έγκλημα στα Τέμπη

Ένοχο το σύστημα και οι διαχειριστές του!

Το έγκλημα στα Τέμπη και ο χαμός 57 ανθρώπων συντάραξε τον λαό και τη νεολαία, αποκαλύπτοντας για άλλη μια φορά, με σκληρό και δολοφονικό τρόπο, το εγκληματικό πρόσωπο του συστήματος και των διαχειριστών του. Η αλαζονεία της κυβέρνησης, του Κ. Μητσοτάκη και όλων των πρωτοκλασάτων υπουργών του και στελεχών της ΝΔ έχει ξεπεράσει κάθε όριο, ήδη από τις πρώτες ημέρες του εγκλήματος. Ήταν κι αυτό ένα όπλο τους, μαζί με όλα εκείνα που επιστράτευσαν προκειμένου να αντιμετωπίσουν έναν λαό που πλημμύριζε για μέρες τους δρόμους των πόλεων. Έναν λαό και μια νεολαία που όχι μόνο δεν φαίνεται να ξεχνούν το έγκλημα των Τεμπών, αλλά αντίθετα εξακολουθούν να ξυπνάνε τον μεγαλύτερο φόβο για το σύστημα και την κυβέρνηση.

Ξαναβγήκαν, λοιπόν, μπροστά τα πιο

κινικά στελέχη της κυβέρνησης, στη συνέχεια της επιχείρησης αποτίναξης των εγκληματικών τους ευθυνών. «[...] σήμερα στην Ελλάδα πόσοι πιστεύετε από τους 100 συμπολίτες μας, άμα τους ρωτήσουμε, ενδιαφέρονται για Εξεταστική ή για Προκαταρκτική επιτροπή για τα Τέμπη; [...]», δήλωσε ο Α. Γεωργιάδης, χωρίς να υπολογίζει ούτε τους συγγενείς των παιδιών που χάθηκαν. Κι όταν ήρθε η ώρα για την ψήφιση της προκαταρκτικής επιτροπής για τα Τέμπη, ο έτερος πολύς του κυβερνώντος κόμματος, Μ. Βορίδης, έσπευσε να προδικάσει το αποτέλεσμα: «[...] σας λέω από τώρα θα την απορρίψουμε γιατί δεν συντρέχουν ποινικές ευθύνες».

Το σύστημα, δια μέσου του Μ. Βορίδη, σπεύδει να αθωώσει τα στελέχη του, πριν καν ξεκινήσουν να λειτουργούν οι δικές τους επιτροπές και τα δικά τους θεσμικά

όργανα! Σπεύδει να αποφανθεί ότι δεν υπάρχουν ευθύνες υπουργών και ότι όλα ήταν καλώς καμωμένα. Έχουν, όμως, ήδη ομολογήσει ότι κοροϊδεύουν τον λαό, αφού και πάλι ο Γεωργιάδης ήταν που αναρωτιόταν πώς ήταν δυνατόν «να βγει ο υπουργός Μεταφορών και να πει ότι έχουν πρόβλημα ασφάλειας τα τρένα;»...

Η επιχείρηση συγκάλυψης προχωράει χωρίς δισταγμούς. Αυτό που δεν θα μπορέσουν ποτέ να συγκάλυψουν, όμως, είναι οι πραγματικές και ουσιαστικές ευθύνες που βαρύνουν ένα ολόκληρο εκμεταλλευτικό σύστημα. Γιατί είναι δομικό του στοιχείο η αδιαφορία για τις ανθρώπινες ζωές, μπροστά στην πολιτική, οικονομική και ιδεολογική του κυριαρχία. Κι αυτό είναι το μόνο γεγονός που δεν χρειάζεται καμιά εξεταστική για να τεκμηριωθεί, αφού οι ίδιοι το ομολογούν αυτάρεσκα με κάθε ευκαιρία...

του κεφαλαίου που δραστηριοποιείται στις ΑΠΕ. Οι κανόνες που θέλει να θέσει το Νέο Χωροταξικό πιο πολύ έχουν ως στόχο να καθορίσουν το πεδίο ανταγωνισμού μεταξύ των μνηστήρων, παρά να προστατεύσουν το περιβάλλον, πόσο μάλλον να μειώσουν την οικονομική επιβάρυνση του λαού. Το αντίθετο μάλιστα, η μεταφορά του επενδυτικού ρίσκου και του αυξημένου κόστους των ανεμογεννητριών και άλλων ΑΠΕ στον απλό λαό, είναι για το σύστημα ζήτημα ζωτικό. Η αύξηση των επενδύσεων σε ΑΠΕ καταλήγει στην αύξηση των λογαριασμών του ρεύματος και στην ακόμη μεγαλύτερη οικονομική αφαίμαξη του. Και είναι ζωτικό ζήτημα για τον λαό να αντισταθεί με τους αγώνες του στην κυρίαρχη πολιτική. Να ζητήσει πραγματικές αυξήσεις που θα καλύπτουν το κόστος ζωής, για να βάλει φρένο με τις δυνάμεις του στη φτωχοποίηση που το σύστημα προωθεί όλο και πιο αδίστακτα.

Μετρό Εξάρχεια

Ο νέος δήμαρχος «μεταφυτεύει», ενώ η κυβέρνηση ξεριζώνει δέντρα

Οι κάτοικοι του κέντρου της Αθήνας, μετά τη φοβερή αποτυχία του «Μεγάλου Περίπατου», συνεχίζουν να βιώνουν την ανάπλαση της πόλης, με το κόψιμο δεκάδων δέντρων και το ξερίζωμα πάρκων και πλατειών.

«Ιδεοληψίες! Αναρχικές και ακροαριστικές αντιδράσεις! Άβατο! Μειοψηφίες!». Η γκεμπελικού τύπου προπαγάνδα της κυβέρνησης και των Μέσων Μαζικής Εξαπάτησης προσπαθεί να διαστρέψει την πραγματικότητα που βιώνουν οι κάτοικοι τόσο των Εξαρχείων, όσο και του ευρύτερου κέντρου της Αθήνας.

«Τι είναι 70 δέντρα, μπροστά σε ένα μετρό;», αναρωτιούνται με ύφος οι αρθρογράφοι, παραλείποντας να αναφέρουν πως η πλατεία Εξαρχείων ήταν η μόνη πλατεία σε όλη την ευρύτερη περιοχή των δεκάδων χιλιάδων κατοίκων. Παραλείπουν τα έργα «ανάπλασης» (τσιμεντώματος δηλαδή) που ξεκίνησαν ταυτόχρονα στον γειτονικό λόφο του Στρέφου, μετά τη συμφωνία της δημοτικής αρχής με την εταιρεία Prodea για τη διαχείρισή του. Ξεχνάνε να αναφέρουν πως το μοναδικό

πάρκο-παιδική χαρά (Ναβαρίνου) που υπάρχει σε όλη τη γειτονιά, έγινε μετά από αγώνες των κατοίκων ενάντια στο να γίνει πάρκινγκ το συγκεκριμένο σημείο και συντηρείται από τους ίδιους τους κατοίκους.

Προσπαθούν να αντιστρέψουν την κατάσταση, παρουσιάζοντας την κυβέρνηση και τη δημοτική αρχή σαν «ελευθερωτές» μιας περιοχής που ζει στο σκοτάδι. Αυτή η κυβέρνηση απέναντι στις αντιδράσεις των κατοίκων για τα έργα (ακόμη και στις δικαστικές προσφυγές) απαντάει με ΜΑΤ, ξύλο και άρνηση ακόμα και να παρουσιάσει τις σχετικές άδειες για τα έργα. Θα προχωρήσει ακριβώς όπως σχεδιάστηκε το μετρό, αναφέρει ο υφυπουργός Μεταφορών Ταχιάος σε πρόσφατες δηλώσεις. Βέβαια, έργα με λαμαρίνες και ΜΑΤ δεν ξεκίνησαν να γίνονται στον σταθμό Ευαγγελισμός, στο πάρκο Ριζάρη, οπου αναμένεται πρώτα η δικαστική απόφαση (σε αντίθεση με την πλατεία Εξαρχείων) μετά από προσφυγή του εφοπλιστή Ν. Πατέρα για τη διαφωνία του να κοπούν τα εκεί δέντρα (δικής του κορηγίας). Σε αυτή την

προσφυγή, η απερχόμενη δημοτική αρχή όπως και μέλη της κυβέρνησης (Δένδιας) συντάσσονται με τη διαφωνία και καλούν από κοινού την εταιρεία να βρει εναλλακτική λύση.

Μάλλον κάποια δέντρα έχουν μεγαλύτερη αξία από κάποια άλλα. Κάποια μπορούν να μεταφυτεύουν και κάποια όχι. Κάποιες γειτονιές αξίζουν το πράσινο και κάποιες όχι. Δεν εξηγείται αλλιώς αυτή η επιλεκτική ευαισθησία δημάρχων (πρώην και νυν), κυβέρνησης, εταιρείας, δικαιοσύνης.

Γιατί αν δεν ισχύει κάτι τέτοιο, θα έλεγαν ότι όλη αυτή η «ανάπλαση» και η αντίστοιχη προπαγάνδα και καταστολή που τη συνοδεύουν, κρύβει από πίσω της πολιτικές και ιδεολογικές επιδιώξεις. Από μεριάς κυβέρνησης, όμως, αυτή τη φορά. Αυτές οι επιδιώξεις θέλουν το κέντρο της πόλης τουριστικό θέρετρο όλο τον χρόνο και τους κατοίκους εκτοπισμένους σε ημιυπόγεια των 500 ευρώ. Αυτές οι επιδιώξεις αποστρέφονται τις πολιτικές ζυμώσεις που γίνονταν και συνεχίζουν να γίνονται στην ευρύτερη περιοχή των Εξαρχείων, ανάμεσα στη νεολαία που συ-

χνάζει, τις πολιτικές οργανώσεις που έχουν τα γραφεία και τα στέκια τους εκεί, στα διάφορα βιβλιοπωλεία μικρών εκδόσεων και κυρίως στους κατοίκους που έχουν επιλέξει να ζουν σε μια γειτονιά και να έχουν λόγο για αυτή. Και έχουν κάθε λόγο να μη θέλουν οι αναπλάσεις που γίνονται στη γειτονιά τους να είναι με γνώμονα τη μεγαλύτερη εξυπηρέτηση των συμφερόντων του κεφαλαίου και των τουριστών, αλλά με βάση τις δικές τους καθημερινές ανάγκες, των οικογενειών και των παιδιών τους.

Όσο για τις ίσες αποστάσεις του νεοεκλεγέντα δημάρχου (και με τα δέντρα και με το μετρό) έχουν κοντά ποδάρια, όταν πρόκειται για μια ανοικτή σύγκρουση πάνω σε ένα ζήτημα που τρέχει. Φάνηκε από τα δέντρα που ήδη πετσόκοψαν στην πλατεία. Και αν κρίνουμε από τις μέχρι τώρα δηλώσεις του, σίγουρα και με το μετρό και με την αστυνομία και με τις κάμερες τάσσεται. Καθόλου χώρο για αυταπάτες ηπιότερης διαχείρισης της αντιλαϊκής πολιτικής δεν έχει αφήσει. Αρκεί να θέλει κάποιος να το δει.

Η Θεσσαλονίκη σε ασφυξία

Άμεση λαϊκή ανάγκη να ακυρωθούν οι εργασίες κατασκευής του Flyover

Από την πρώτη στιγμή, όπως είχαμε αναδείξει σε προηγούμενο φύλλο (φ. 946), η εξαγγελία του πρωθυπουργού από τη Θεσσαλονίκη ενόψει της ΔΕΘ για την κατασκευή της υπερυψωμένης ταχείας λεωφόρου (Flyover), μήκους 13 χιλιομέτρων στο ανατολικό τμήμα της περιφερειακής οδού προκάλεσε τρόμο στους Θεσσαλονικείς. Και δικαίως. Για μια πόλη που πνίγεται από την κυκλοφοριακή συμφόρηση, την έλλειψη χώρων στάθμευσης και συγκοινωνιών, ο αποκλεισμός τμήματος της περιφερειακής οδού ισοδυναμεί με κυκλοφοριακό έμφραγμα σε ολόκληρη τη Θεσσαλονίκη.

Και αυτό ακριβώς συμβαίνει στους δρόμους της Θεσσαλονίκης από τις 6 του Νοέμβρη, όταν ξεκίνησαν οι εργασίες κατασκευής του Flyover. Τεράστιες ουρές κινούνται σημειωτόν για χιλιόμετρα τις ώρες αιχμής. Οι κυκλοφοριακές επιπτώσεις χτυπάνε πρώτα και πάνω από όλα τους εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους της πόλης σε καθημερινή βάση και σε όλα τα επίπεδα. Αυξάνεται αφόρητα ο χρόνος μετακίνησης από και προς τη δουλειά, με το 8ωρο να μετατρέπεται σε 10ωρο ως και 12ωρο μέχρι να φτάσει κανείς στη δουλειά του ή να επιστρέψει στο σπίτι του. Εκτοξεύεται το κόστος μετακίνησης, ο μισθός φεύγει σε καύσιμα και σε πληρωμή πάρκινγκ, την ώρα που οι ήδη πενιχροί μισθοί δε φτάνουν να καλύψουν ούτε τα στοιχειώδη (ενοίκια, λογαριασμοί) και η ακρίβεια καλπάζει. Μεγαλώνει ο κίνδυνος για τροχαία ατυχήματα, τόσο για τους εργαζόμενους στις διανομές και τις μεταφορές, όσο και για το σύνολο των κατοίκων της πόλης. Ήδη, όπως καταγγέλλουν οι εργαζόμενοι, ζητείται επέκταση ωραρίων των καταστημάτων, που σημαίνει επέκταση στο ωράριο των εργαζομένων.

Στην πόλη η ζωή έχει γίνει ανυπόφορη. Τα μέτρα του δήμου απέναντι στο κυκλοφοριακό κομφούζιο είναι η απαγόρευση στάθμευσης σε κεντρικούς δρόμους σε μήκος πολλών χιλιομέτρων, με τη δημοτική αστυνομία και τους γερανούς να κινούνται πυρετωδώς. Την ίδια στιγμή, δεν υπάρχουν χώροι πάρκινγκ, δεν υπάρχουν λεωφορεία και η πολυδιαφημισμένη ολοκλήρωση του Μετρό πάει από αναβολή σε αναβολή. Οι εργασίες κατασκευής του Flyover απειλούν να μπλοκάρουν τη ζωή της πόλης, για άγνωστο χρονικό διάστημα και με ανυπολόγιστες επιπτώσεις στην καθημερινότητα των εργαζομένων και των μικροεπαγγελματιών.

Για αυτή την άθλια κατάσταση έχουν ευθύνη όλες οι κυβερνήσεις και οι δημοτικές αρχές μέχρι σήμερα. Οδηγός τους είναι τα μοντέλα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τα συμφέροντα του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου. Αποτελεί διαχρονική πολιτική όλων αυτών, καθώς και της σημερινής κυβέρνησης και της δημοτικής αρχής, η απαξίωση των εργαζομένων και των αναγκών τους προς όφελος της κερδοφορίας των μεγάλων κατασκευαστικών εταιρειών, που λυμαινούνται τα διάφορα πακέτα που αφειδώς τους προσφέρουν. Συγκεκριμένα, με απόφαση του υπουργείου Υποδομών και Μεταφορών, το Flyover εντάχθηκε στο ΤΠΑ 2021-2025 με τη μέθοδο ΣΔΙΤ με χρηματοδότηση 478 εκατ. ευρώ. Την κατασκευή ανέλαβε το σχήμα ΑΒΑΞ-ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ. Σύμφωνα με τις πρώτες προβλέψεις, θα χρειαστούν το λιγότερο 4 χρόνια για την ολοκλήρωση του έργου. Ο απερχόμενος γαλάζιος δήμαρχος Θεσσαλονίκης κ. Ζέρβας, προτού παραδώσει τα σκήπτρα στον νυν δήμαρχο -και στηριζόμενο από τον όμιλο «Μυτιληναίο»- κ. Αγγελούδη, θυμήθηκε να προειδοποιήσει σχετικά με το Flyover: «Δεν έχει γίνει καμία προετοιμασία. Θα είναι εφιαλτικό, εάν δεν γίνουν σωστές ενέργειες».

Το έργο παρουσιάζεται από την κυβέρνηση ως αστικός εκσυγχρονισμός «για τις ανάγκες των πολιτών». Φυσικά, η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική. Για πάνω από 4 χρόνια σκοπεύει να μετατρέψει τη ζωή των εργαζομένων και των κατοίκων της Θεσσαλονίκης σε κόλαση, προκειμένου να εξυπηρετήσει τον άξονα Αεροδρόμιο-Χαλκιδική, για τις ανάγκες του τουρισμού. Κι όλα αυτά τα περί «εξυπηρέτησης των πολιτών» λέγονται από μία αστική τάξη που δεν διαθέτει ούτε λειτουργικό σιδηρόδρομο ικανό να συνδέσει την πρωτεύουσα με τα υπόλοιπα μεγάλα αστικά κέντρα και τις χώρες της Βαλκανικής. Η υποκρισία στο μεγαλείο της.

Είναι άμεση ανάγκη να κινητοποιηθεί ο κόσμος της πόλης πλατιά και μαζικά και να ενώσει τη φωνή του για την ακύρωση των εργασιών του Flyover. Για να μην υπάρξει καμία επέκταση ωραρίου σε εργαζομένους και καταστήματα. Για φθηνές και ασφαλείς συγκοινωνίες, νέα λεωφορεία, άμεση ολοκλήρωση του Μετρό. Για να δοθούν μαζικοί και δωρεάν χώροι στάθμευσης για τον λαό της πόλης. Αυτή η ασφυκτική κατάσταση δεν μπορεί και δεν πρέπει να συνεχιστεί ούτε λεπτό παραπάνω.

Δίωξη της Αρουντάτι Ρόι για υπόθεση που εκκρεμεί σε βάρος της από το 2010

Για δηλώσεις κριτικής στην πολιτική της Ινδίας απέναντι στο Κασμίρ που έκανε πριν από 13 χρόνια διώκεται ξανά η Ινδή συγγραφέας Αρουντάτι Ρόι. Η υπόθεση αυτή, που ξεκίνησε το 2010 μετά τις δηλώσεις της αγωνίστριας των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, είχε πάρει έκταση ήδη από τότε, αφού στη βάση της κριτικής της στο ινδικό σύστημα για την καταπίεση που ασκεί στο Κασμίρ, δέχτηκε απειλές μέχρι και για τη ζωή της. Το θέμα του Κασμίρ αποτελεί ευαίσθητο ζήτημα για την Ινδία (και πώς να μην αποτελεί, όταν η ινδική άρχουσα τάξη υπερασπίζεται την επιβολή της στην περιοχή και την σκληρή καταπίεση απέναντι στους μουσουλμάνους της περιοχής).

Η δίωξη, βέβαια, της Ρόι δεν είναι και τυχαία. Σαφώς τώρα υλοποιείται με επίκεντρο τις απόψεις της που υπερασπίζονται το Κασμίρ και την αυτοδιάθεσή του. Ωστόσο, η ινδική κυβέρνηση, η τάξη που υπηρετεί και συνολικότερα το σύστημα της Ινδίας, έχουν πολλούς εκθρούς τον λαό του Κασμίρ, που έχει έντονο το μουσουλμανικό στοιχείο, τους νταλίτ και τις άλλες χαμηλές κάστες, τους ναζαλίτες αντάρτες στα δάση της κεντρικής Ινδίας. Όλους αυτούς με διάφορους τρόπους τους έχει προσεγγίσει ή υποστηρίξει ανοικτά η αγωνίστρια συγγραφέας, πράγμα που δείχνει και το πολιτικό της ποιόν, που βρίσκεται δίπλα στους κατατρεγμένους και τους λαϊκούς, επαναστατικούς αγώνες.

Η Αρουντάτι Ρόι, άλλωστε, είχε γράψει και το βιβλίο «Πόλεμος στα δάση: περπατώντας με τους συντρόφους» (εκδ. Εκτός των Τειχών), που περιγράφει τη διαμονή της με αντάρτες του ΚΚΙ(μαοϊκού) και δίνει μια ματιά στις απόψεις και τη δράση του κόμματος και του αντάρτικου.

Αλλά δεν είναι και η μόνη περίπτωση. Βιομηχανία διώξεων στήνει εδώ και πολλά χρόνια η κυβέρνηση Μόντι, αφού εκτός από τη Ρόι, έχει βάλει στο στόχαστρο και άλλους επαναστάτες συγγραφείς, όπως ο Βαραβάρα Ράο και ο Σαϊμπάμπα, που έχουν φυλακιστεί και οι δύο για σχέσεις με τους ναζαλίτες (ο τελευταίος, παρά το ότι είναι τετραπληγικός και βαριά άρρωστος, εξακολουθεί να είναι φυλακισμένος).

Αυτή η κατάσταση σημαίνει ένα πράγμα. Ότι η ινδική κυβέρνηση δεν ανέχεται, σε μια περίοδο με ανοικτές γι' αυτήν πληγές, όπως το ναζαλίτικο αντάρτικο, να έχει αντιπολίτευση που αμφισβητεί τις επιλογές της τάξης που εξυπηρετεί. Το τμήμα αυτό το πληρώνουν όσοι τάσσονται με τους λαϊκούς αγώνες και τα δικαιώματα των μειονοτήτων και των χαμηλότερων καστών. Το τμήμα της αγωνιζόμενης πέννας είναι βαρύ. Ωστόσο, αυτοί που καλούνται να το σηκώσουν έχουν αποδείξει την αντοχή τους στις διώξεις.

25 Νοέμβρη 1952

Η Ασφάλεια συλλαμβάνει τον Νίκο Πλουμπίδη

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΚΟΔΡΑΝΗ

Ήταν 25 Νοέμβρη του 1952 όταν ο λαϊκός αγωνιστής, ο κομμουνιστής δάσκαλος Νίκος Πλουμπίδης συλλαμβάνεται από την Ασφάλεια και κατηγορείται για κατασκοπία. Η απειλή της εκτέλεσης ήταν πλέον ορατή, σχεδόν σίγουρη. Το γνώριζε και ο ίδιος. Αυτό, όμως, που εξέπληξε πολλούς ήταν η στάση της ηγεσίας του ΚΚΕ, που τον χαρακτήρισε χαφιέ και προδότη. Παρ' όλα αυτά, ο «Μπάρμπας» -όπως ήταν το ψευδώνυμό του στις παράνομες οργανώσεις- στάθηκε αλύγιστος μέχρι το τέλος.

Η ζωή του

Γεννήθηκε στα Λαγκάδια Αρκαδίας το 1902. Καταγόταν από αγροτική οικογένεια και παρά τις πολύ δύσκολες οικονομικές συνθήκες της εποχής, κατάφερε να σπουδάσει. Εργάστηκε ως δάσκαλος σε ένα χωριό της Ελασσόνας, ασχολήθηκε με τον συνδικαλισμό και το εργατικό κίνημα και το 1926 εντάχθηκε στις γραμμές του ΚΚΕ. Στην απαιτητική περίοδο του Μεσοπολέμου ανέπτυξε πλούσια αγωνιστική δράση, οργανώνοντας πολλές κινητοποιήσεις. Μάλιστα, σε μια διαδήλωση το 1929 θα συλληφθεί και θα υποστεί άγρια βασανιστήρια.

Η εύθραυστη υγεία του (ήταν φυματικός, η «εθνική» αρρώστια των κομμουνιστών, όπως έγραφε ο Γ. Χοντζέας) δεν τον εμπόδιζε να δώσει όλες του τις δυνάμεις για την ανάπτυξη του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος στη χώρα μας, ακόμα και από ηγετικές θέσεις. Εξελέγη μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής της Συνομοσπονδίας των Δημοσίων Υπαλλήλων και μέλος της Γραμματείας της Ενωτικής ΓΣΕΕ.

Το 1931 συλλαμβάνεται, με το Ιδιώνυμο, για τη συνδικαλιστική του δράση, καταδικάζεται σε τρεις μήνες φυλάκιση και απολύεται από δάσκαλος. Το 1935 συμμετείχε στο 7ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς και έγινε αναπληρωματικό μέλος της ΚΕ του ΚΚΕ στο 6ο Συνέδριο του Κόμματος. Το 1937 βρίσκεται στον Βόλο στη θέση καθοδηγητή του Γραφείου Θεσσαλίας. Το 1938 εκλέγεται μέλος του ΠΓ. Τα επόμενα χρόνια ήταν καθοδηγητής του Γραφείου Μακεδονίας-Θράκης. Το 1939 συνελήφθη για άλλη μια φορά από την Ασφάλεια στην Αθήνα και παρά την οριακή κατάσταση της υγείας του υπέστη φρικτά βασανιστήρια και κλείστηκε στο Σωτηρία, στον θάλαμο των κρατουμένων.

Αργότερα θα εξοριστεί στην Τρίπολη, απ' όπου θα καταφέρει να δραπέτευσει το 1942 και να πάρει μέρος στην Εθνική Αντίσταση, καθοδηγώντας την Κομματική Οργάνωση της Αθήνας και του Εργατικού ΕΑΜ. Την περίοδο αυτή οργάνωσε πολλές απεργίες και μεγάλες κινητοποιήσεις του λαού μας την περίοδο της Κα-

τοχής, όπως αυτή της μάχης ενάντια στην πολιτική επιστράτευση, τον Μάρτη του 1943 και ενάντια στην επέκταση της βουλγαρικής ζώνης κατοχής τον Ιούλη του 1943.

Μετά την απελευθέρωση από τους Γερμανούς, το 1945, εκλέχτηκε μέλος της ΚΕ του ΚΚΕ (11η Ολομέλεια), όμως στο 7ο Συνέδριο δεν εκλέχτηκε στο ΠΓ.

Στην περίοδο του εμφυλίου αλλά και μετά, εξακολουθεί να παραμένει στην Αθήνα και να ζει σε συνθήκες παρανομίας, συνεχίζοντας την κομματική δουλειά.

Όταν συνέλαβαν τον Μπελογιάννη, σε μια ύστατη προσπάθεια να σώσει τον πολύτιμο σύντροφό του, με επιστολή του, ζήτησε να μην εκτελεστεί, αναλαμβάνοντας ο ίδιος την ευθύνη για τη δημιουργία των παράνομων οργανώσεων και υποσχόμενος να παραδοθεί και να δικαστεί.

Σύλληψη, δίκη και εκτέλεση

Ο Πλουμπίδης συνελήφθη στις 25 Νοέμβρη του 1952 σε ένα σπίτι στον Κολωνό, λίγες μέρες μετά την ανάληψη της διακυβέρνησης από τον Ελληνικό Συναγερμό του Παπάγου. Πριν από λίγους μήνες (1/3/1952) εκτελέστηκε ο Μπελογιάννης μαζί με τους τρεις συντρόφους του, Νίκο Καλούμενο, Δημήτρη Μπάτση και Ηλία Αργυριάδη. Τότε στην κυβέρνηση ήταν ο «κεντρώος» Πλαστήρας. Στόχος όλων των αμερικανόδουλων μετεμφυλιακών κυβερνήσεων ήταν η εξόντωση των ηγετικών στελεχών του ΚΚΕ και η διάλυση των παράνομων οργανώσεών του. Η ήττα στον εμφύλιο, οι φυλακίσεις, τα βασανιστήρια και οι εξορίες δεν ήταν αρκετά. Όσο λειτουργούσαν οι παράνομες οργανώσεις, ο φόβος της ανασυγκρότησής του εργατικού-κομμουνιστικού κινήματος κυριεύει την ελληνική αστική τάξη και τα ξένα αφεντικά της.

Δυο μέρες μετά τη σύλληψη του Πλουμπίδη, ανακοινώθηκε από τον ραδιοφωνικό σταθμό του ΚΚΕ ότι ήταν χαφιές της Ασφάλειας και μάλιστα από πολλά χρόνια πριν! Η ανακοίνωση τον κατηγορούσε ως προβοκάτορα και εκθρόνου του λαού και μιλούσε για μία ακόμα εικονική σύλληψη. Ήταν φανερό πως η άποψη αυτή είχε διαμορφωθεί νωρίτερα στην ηγεσία του ΚΚΕ και ανακοινώθηκε αμέσως μετά τη σύλληψη. Η λανθασμένη αυτή απόφαση για τον Πλουμπίδη, που αναιρέθηκε -με έναν τρόπο- από το ΚΚΕ

τα επόμενα χρόνια, έχει τις αιτίες της στην πολύ δύσκολη συγκυρία μετά την ήττα στον εμφύλιο (διαφωνίες, σκληρές κριτικές, διαφορετικές απόψεις για το προχώρημα της δουλειάς κ.ά.), στην άγρια τρομοκρατία που είχε επιβληθεί από το κράτος, στη σύγχυση και τον αποπροσανατολισμό που κατάφερε να προκαλέσει η Ασφάλεια και οι αντικομμουνιστικοί της μηχανισμοί. Σε καμιά περίπτωση, όμως, δεν μπορεί να δικαιολογηθεί ακόμη και σ' εκείνες τις δύσκολες και περίπλοκες συνθήκες δράσης του κομμουνιστικού κινήματος, της παρανομίας και της αναγκαστικής προσφυγιάς. Η περίπτωση Πλουμπίδη είναι μια χαρακτηριστική περίπτωση λανθασμένης αντιμετώπισης των πολιτικών διαφωνιών με κατηγορίες για χαφιεδισμό.

Η Ασφάλεια πάντως προσπάθησε να εκμεταλλευτεί την απόφαση αυτή, να στρέψει τον Πλουμπίδη ενάντια στο Κόμμα του, να τον απομονώσει αλλά και να τον εκθέσει στους συντρόφους του. Ισχυριζόταν ότι ο Πλουμπίδης βρισκόταν σε σύγκρουση με την ηγεσία του ΚΚΕ και ότι ήταν έτοιμος να την καταδώσει. Μέχρι και ψεύτικη συνέντευξη του ίδιου δημοσιεύτηκε στην «Απογευματινή» της 9/7/1953. Ακλόνητος, όμως, ο μεγάλος λαϊκός αγωνιστής υπερασπίστηκε μέχρι τέλους τη θέση του, υποστήριξε ότι το Κόμμα του είχε λάθος εκτίμηση για τον ίδιο, έχοντας τη σιγουριά ότι το όνομά του σύντομα θα αποκατασταθεί.

Στη δίκη που ξεκίνησε στις 24 Ιούλη του 1954 δικαζόταν ερήμην και όλη η ηγεσία του ΚΚΕ, όλοι κατηγορούμενοι για κατασκοπία (μεταξικός ΑΝ 375). Ο Πλουμπίδης ανέλαβε την ευθύνη για την πολιτική του ΚΚΕ, το υπερασπίστηκε και κατήγγειλε τους δικαστές ότι στο πρόσωπό του δικάζουν το ίδιο το ΚΚΕ. «Τιμή μου είναι η τιμή του Κόμματός μου», δήλωσε περήφανος όταν οι δικαστές τον προκαλούσαν να αποποιηθεί το Κόμμα που τον αποκαλεί «χαφιέ».

Η απόφαση των δικαστών βγήκε στις 3 Αυγούστου και ήταν καταδικαστική. «Δις εις θάνατον» για τον μεγάλο κομμουνιστή, που ξεγέλασε πολλές φορές τον θάνατο, αφού λόγω της φυματίωσης οι γιατροί το 1929 δεν του έδιναν ούτε 6 μήνες ζωής.

Τα ξημερώματα της 14ης Αυγούστου 1954, στο δάσος του Δαφνιού, ο Νίκος Πλουμπίδης θα αφήσει την τελευταία του πνοή. Θα πέσει νεκρός από τις σφαίρες του εκτελεστικού αποσπάσματος. Δολο-

φονημένος από ένα καθεστώς μίσους το οποίο δεν μπορούσε να ανεχτεί ότι υπάρχουν άνθρωποι που παλεύουν όλη τους τη ζωή ενάντια στην αδικία, άνθρωποι που αγωνίζονται ανιδιοτελώς στην υπηρέσια του λαού και της εργατικής τάξης.

Όμως ο Πλουμπίδης είναι από εκείνες τις τραγικές μορφές που έμειναν στην ιστορία και για έναν ακόμα λόγο. Δεν κυνηγήθηκε μόνο από το μοναρχοφασιστικό καθεστώς που υπηρέτουσε πιστά τα ξένα αφεντικά του. Στιγματίστηκε έστω και προσωρινά από το ίδιο του το Κόμμα. Και σ' αυτό δεν έχει ευθύνες μόνο η ηγεσία στο εξωτερικό, αλλά και αυτοί που βρίσκονταν μέσα στην Ελλάδα και τον συκοφαντούσαν. Τέτοια ήταν και η περίπτωση του Στ. Κασιμάτη (Ορέστη), ο οποίος δημιούργησε μια άλλη οργάνωση -βασικά από δυνάμεις της ΕΠΟΝ- παράλληλα με τις οργανώσεις που καθοδηγούσε ο Πλουμπίδης. Η αλήθεια είναι ότι κάτι τέτοιο ίσως επιβαλλόταν λόγω των σκληρών συνθηκών της παρανομίας. Όμως αναπτύχθηκε ανταγωνισμός ανάμεσα στα δύο κέντρα, που κατέληξε να συκοφαντηθεί ο Πλουμπίδης ως χαφιές. (Γ. Χοντζέας, «60 χρόνια...»)

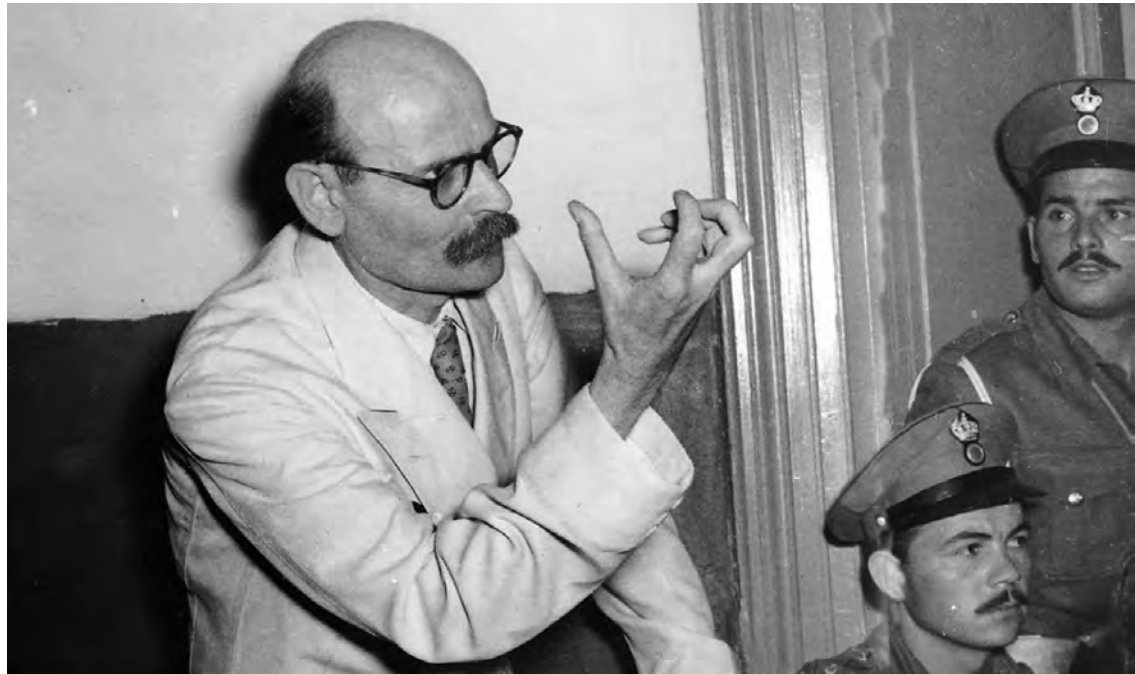
Ο Νίκος Πλουμπίδης πέθανε σαν ένας τίμιος αγωνιστής και ένας αταλάντευτος κομμουνιστής με τη λέξη «ΚΚΕ» στα χείλη του, πολύ πριν η ηγεσία του «αποκαταστήσει» το όνομά του. Θα ήταν δικαιολογημένη κάθε πικρία και απογοήτευση. Κι όμως, σε ένα από τα τελευταία γράμματά του δήλωνε: «Ήμουν πιστός στο Κόμμα τότε που με περιέβαλε με στοργή και με ανέβαζε στα ανώτερα αξιώματά του, είμαι πιστός και τώρα που -καλά ή κακά, δίκαια ή άδικα- με κατηγορεί και με στιγματίζει. Θα παραμείνω για πάντα πιστός και θα πεθάνω κομμουνιστής».

Πηγές

«60 χρόνια του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας», Γιάννης Χοντζέας.

«Νίκος Πλουμπίδης ντοκουμέντα. Γράμματα από τη φυλακή 1953-1954» Δημοσθένης Α. Παπαχρίστου, εκδ. Δελφίνι

«Νίκος Μπελογιάννης, Νίκος Πλουμπίδης», Κούλης Ζαμπαθάς, εκδ. Δωρικός
«Από τον εμφύλιο στη Χούντα, τ. Β, 1952-1955», Σπ. Λιναρδάτος, εκδ. Παπαζήση

σχολια

Δικαίωμα I

Οι Αρχές της Γερμανίας προσπάθησαν να υπογράψουν μια συμφωνία με τουλάχιστον 12 μεγάλες μουσουλμανικές οργανώσεις της Γερμανίας, όπου οι οργανώσεις θα καταδίκαιζαν την τρομοκρατική επίθεση της Χαμάς, θα αποδέχονταν το δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα και θα αναγνώριζαν ότι στη Γερμανία δεν υπάρχει χώρος για τρομοκρατία και αντισημιτισμό. Η Γερμανία σε αυτοάμυνα.

Παιδιά

«Αν η Ρωσία μας σκοτώσει όλους, θα επιτεθεί στις χώρες του NATO και θα στείλετε τους γιους και τις κόρες σας [να πολεμήσουν]», είπε ο Ζελένσκι σύμφωνα με απομαγνητοφώνηση μιας συνέντευξής του. Θέλω χαρτζιλίκι.

Βόμβα I

Ο Ισραηλινός υπουργός Υποθέσεων και Πολιτιστικής Κληρονομιάς της Ιερουσαλήμ, Αμικά Ελιγιάκου, κατά τη διάρκεια ραδιοφωνικής του συνέντευξης, υποστήριξε ότι ο στρατός της χώρας «έχει την επιλογή να ρίξει ατομική βόμβα» στη Λωρίδα της Γάζας. Σε άμαχους, όπως και οι δυο πρώτες.

Κατάπαυση

Κατά της κατάπαυσης πυρός για ανθρωπιστικούς λόγους τάχτηκε ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, Μπλίνκεν, καθώς αυτό θα ήταν «αντιπαραγωγικό». Στην παραγωγή νεκρών.

Δικαίωμα II

Για τρομοκρατία κατηγορούνται δυο γυναίκες που συμμετείχαν σε μια διαδήλωση στη Βρετανία, επειδή φορούσαν αυτοκόλλητα με εικόνες ανθρώπων που πετούν με αλεξίπτωτο πλαγιάς - μια συγκαλυμμένη αναφορά στη Χαμάς. Δικαίωμα της Βρετανίας στην τρομοκρατία.

Βόμβα II

Το Ισραήλ έχει ρίξει περισσότερους από 25.000 τόνους εκρηκτικών στη Λωρίδα της Γάζας από την έναρξη του πολέμου μεγάλης κλίμακας στις 7 Οκτωβρίου, ισοδύναμων με δύο πυρηνικές βόμβες, αναφέρει σε ανακοίνωσή του το Ευρωμεσογειακό Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Euro-Med Human Rights Monitor). Δεν τρέχει τίποτα για μια τρίτη.

Σημεία

Συνελήφθη ο 22χρονος Παλαιστίνιος που ύψωσε την παλαιστινιακή σημαία στο Σύνταγμα και κατηγορείται με βάση το άρθρο 141 του Ποινικού Κώδικα, που προβλέπει ότι: «Όποιος με πρόθεσή του και με οποιοδήποτε ενέργειες εκ-

θέτει το ελληνικό κράτος ή σύμμαχό του ή κατοίκους τους σε κίνδυνο αντιποίνων ή εκθέτει σε κίνδυνο διατάραξης τις φιλικές σχέσεις του ελληνικού κράτους ή συμμάχου του με ξένο κράτος, τιμωρείται με φυλάκιση τριών μηνών μέχρι τριών ετών». Γλιτώσαμε από πυρηνική βόμβα.

Βόμβες

Η κυβέρνηση Μπάιντεν ενημέρωσε το Κογκρέσο των ΗΠΑ ότι σχεδιάζει την παράδοση στο Ισραήλ «έξυπνων βομβών», εκτιμώμενης αξίας 320 εκατομμυρίων δολαρίων, όπως μεταδίδει η αμερικανική εφημερίδα Wall Street Journal (WSJ). Εκτός από ρωσικά, θα μιλάνε και αραβικά.

Συμφωνία

Ο Ισραηλινός πρωθυπουργός Μπενιαμίν Νετανιάχου δήλωσε αισιόδοξος ότι είναι ακόμα δυνατή μια συμφωνία για την αποκατάσταση των σχέσεων με τη Σαουδική Αραβία, παρά τις έντονες μάχες στη Λωρίδα της Γάζας. «Πιστεύω ότι οι συνθήκες θα είναι ώριμες. Στην πραγματικότητα, μετά από μια νίκη, νομίζω ότι θα είναι ακόμα πιο ώριμες», είπε ο Νετανιάχου κατά τη διάρκεια συνέντευξης. Θα μπορούσαν να συνδιοργανώσουν και το Μουντιάλ.

Shopping therapy

Με τα διαδραματιζόμενα στον ΣΥΡΙΖΑ ασχολείται πολύς κόσμος. Άλλοι εκφράζουν τη -δικαιολογημένη- στενοχωρία τους και άλλοι -επίσης δικαιολογημένα- τα διακωμωδούν. Υπάρχουν βέβαια και εκείνοι που αντιμάχονται με εκατέρωθεν επιχειρήματα (ή «επιχειρήματα») τέτοια και αλλιώς. Μόνο που το ζήτημα είναι ένα. Αλήθεια τι νόημα έχει να ασχολείται κανείς με ένα κόμμα που ψώνισε «αρχηγό» από το super market (αμερικάνικο έστω). Σ' αυτό νομίζω πως αρχίζει και τελειώνει κάθε συζήτηση.

B. Βαλκάνιος

Στην «εποχή των τεράτων» η Αργεντινή και η προοπτική της λαϊκής αφύπνισης

«Το παλιό έχει πεθάνει και το νέο δεν έχει γεννηθεί, ζούμε στην εποχή των τεράτων». Η ιστορική αυτή φράση του Αντόνιο Γκράμσι εξηγεί έως ένα βαθμό την ανάδειξη του νέου ακροδεξιού... αναρχοκαπιταλιστή (όπως αυτοκατακαταγράφεται) πρόεδρου της Αργεντινής, Χαβιέρ Μιλί, που υπόσχεται να πεσοκόψει με... αλυσόπριονο το κράτος-εχθρό της ελευθερίας. Η φράση του Γκράμσι περιγράφει σήμερα με μεγαλύτερη ακρίβεια την ιστορική φάση που διανύουμε, για τον καπιταλισμό που αργοπεθαίνει (συμπαράσφροντας τους πάντες και τα πάντα) και τον σοσιαλισμό της εποχής μας, που δεν έχει ακόμη γεννηθεί. Στην εποχή στην οποία γράφτηκε η συγκεκριμένη φράση, υπήρχε η νεαρή σοσιαλιστική Ρωσία απέναντι στην οποία ορθώνονταν το τέρας του φασισμού σε μια σειρά από χώρες, που έθρεψαν οι δυνάμεις του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Το «τέρας» τσακίστηκε με αμέτρητες θυσίες, έως τη στιγμή που επανεμφανίστηκε με τη σημερινή του μορφή.

Το συγκεκριμένο αργεντινικό τέρας αναδύθηκε με τη μορφή ενός κλόουν. Δεν είναι, όμως, το πρώτο «τέρας-κλόουν» που βλέπουμε. Από τον «δικό μας» μικρό δικτάτορα Παπαδόπουλο έως τον μεγάλο «καγκελάριο-κλόουν», Αδόλφο Χίτλερ (γιατί ως «κλόουν» χαρακτηρίζονταν από τη γερμανική μεγαλοαστική τάξη και την αριστοκρατία ο Χίτλερ, πριν τον χρίσουν «μεγάλο ηγέτη και στρατηλάτη»), έχει παρελάσει πλήθος μικρών ή μεγαλύτερων παλιότων-πολιτικών του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Στην περίπτωση της Αργεντινής, η ιστορία επαναλαμβάνεται, μάλλον, ως φάρσα. Και λέμε «μάλλον» γιατί, αφενός, ζούμε πράγματι στην «εποχή των τεράτων», με τον νεοφασισμό να διεκδικεί την επάνοδό του, χωρίς κανείς να ξέρει αν θα τον επιλέξουν οι... αγορές και, αφετέρου, γιατί δεν ανήκει στην προϊστορία της Αργεντινής το αμφοσταγές καθεστώς του δικτάτορα Βιντέλα, ένα από τα πιο κτηνώδη και δολοφονικά καθεστώτα του 20ου αιώνα.

Η τακτική εξαπάτησης από την ακροδεξιά παραμένει, επίσης, ίδια. Η «αντισυστημικότητα» της ακροδεξιάς, πέρα και έξω από κάθε λογική, μοιάζει ανάλογη της χρήσης του όρου «εθνικοσοσιαλισμός», που έχει ως δεύτερο συνθετικό το «σοσιαλι-

σμός» για να αποσπάει αίγλη. Κάπως έτσι, ο γελοῖος πρόεδρος της Αργεντινής προβλήθηκε ως η «εναλλακτική» στο διεφθαρμένο πολιτικό κατεστημένο της χώρας.

Φυσικά δεν αρκεί αυτό για να εξηγηθούν οι εκλογικές επιτυχίες της ακροδεξιάς αλλά και της ακροδεξιάς πολιτικής της «αντίπερα δημοκρατικής όχθης». Οι εξηγήσεις βρίσκονται σε ένα πλήθος πολιτικών, οικονομικών, ιδεολογικών, κοινωνικών παραγόντων, που επιδιώκεται να εδραιωθούν στην κοινωνία από το κεφάλαιο, τον ιμπεριαλισμό και τον «πολιτισμό» τους. Οφείλεται και σε ένα είδος «διάσπασης και διασποράς της προσοχής» της Αριστεράς, που αδυνατεί και αρνείται να εκπροσωπηθεί, με έναν καθαρό τρόπο, τα λαϊκά-ταξικά συμφέροντα και γενικολογεί. Φυσικά, ρόλο παίζει και η ήττα του εργατικού-κομμουνιστικού κινήματος, που, ωστόσο, κρατάει περίπου μισό αιώνα.

Στο οικονομικό πεδίο, ρόλο έχει η ακραία φτωχοποίηση του λαού. Το 40% του πληθυσμού της Αργεντινής ζει σε ακραία φτώχεια και επιβιώνει σαν «επαίτης» του κράτους. Του κράτους που θέλει να πεσοκόψει με... αλυσόπριονο ο Μιλί. Η οικονομική κρίση και η λιτότητα συνθλίβουν ευρύτερα στρώματα του πληθυσμού του πλανήτη και εισπράττονται όχι μόνο ως κρίση του συστήματος αλλά και ως αποτέλεσμα της «διαφθοράς» συγκεκριμένων προσώπων. Ευτυχώς, στην Ελλάδα έχουμε τον... Π. Πολάκη, που κυνηγά αμείλικτα αυτά τα συγκεκριμένα πρόσωπα.

Στο πολιτικό πεδίο, έχουμε τα ιδεολογήματα της «μετα-πολιτικής», της «μετα-δημοκρατίας», της «μετα-ιδεολογίας» και πλήθος άλλων «μετά», που συσκοτίζουν περισσότερο από όσα δήθεν θέλουν να αποκαλύψουν, για να αποπροσανατολίσουν από την πραγματικότητα της εξουσίας, της φασιστικοποίησης και μιας «δικτατορίας χωρίς τανκς», της συστημικής ιδεολογίας. Η διαφημιζόμενη «αποχώρηση» από το πεδίο της πολιτικής, χωρίς πολιτικές-ταξικές αναφορές, σε έναν κόσμο του «φαινοσθαί και των εντυπώσεων», είναι ο κρυφός σκληρός πυρήνας της αστικής πολιτικής, μιας κοινωνίας «αδιαμεσολάβητων ιδιωτών» (και με την έννοια του «idiot», μιας κοινωνίας αδιάφορων ανθρώπων «εργοστασιακών ρυθμίσεων»).

Και στο κοινωνικό-πολιτιστικό πεδίο-εποικοδόμημα, «έρχεται η μεγαλύτερη επανάσταση», σύμφωνα με τον Μπιλ Γκέιτς. Με τα εφιαλτικά οράματα που έχει για το μέλλον και τη χρήση της τεχνητής νοημοσύνης. Εφιαλτικά οράματα που απευθύνονται, κυρίως, στη νεολαία, που «έκανε τη διαφορά» και στην εκλογική επιτυχία του νέου αργεντινικού «προϊόντος» που λάνσαρε τον κεφάλαιο και οι ΗΠΑ. Είναι «οράματα» που συμπληρώνουν τη δικτυακή πειθάρχηση, τον έλεγχο και την απομόνωση που ήδη υπάρχει. Προσεχώς, οι «αδιαμεσολάβητες από την πολιτική» ζωές μας θα διαμεσολαβούνται από τον πράκτορα (agent) της τεχνητής νοημοσύνης, που θα κατευθύνει τις επιλογές μας με βάση το προφίλ μας: από τα δώρα που θα κάνουμε στους φίλους, τις ασχολίες και τις συναναστροφές μας έως τη διδασκαλία γεωμετρίας και λογοτεχνίας με τη βοήθεια του Minecraft και των στίχων της Taylor Swift!

Μπορεί το σύστημα, εκτός από την κατασκευή των πολιτικών του εκπροσώπων, να επιθυμεί και την κατασκευή των ψηφοφόρων που θα τους ψηφίζουν, ωστόσο, τα «υλικά» της λαϊκής-κοινωνικής αφύπνισης δεν πρόκειται να εκλείψουν. Η αντοχή αυτών των «υλικών» οφείλεται στη φύση του εκμεταλλευτικού-καταπιεστικού συστήματος. Γιατί οι κοινωνίες δεν ζουν και αναπτύσσονται στον «γύψο» (παραδοσιακό ή εξελιγμένο) και ρήγματα θα επανεμφανίζονται διαρκώς. Η παγκόσμια αναταραχή, από την παγκόσμια και αθεράπευτη καπιταλιστική κρίση, τον πόλεμο στην Ουκρανία και τη σφαγή στη Γάζα, όπως και από τα εγκλήματα του ιμπεριαλισμού-καπιταλισμού που προηγήθηκαν, δημιουργεί αναπόφευκτα διαχωρισμούς, ανταγωνισμούς και χάσματα μεταξύ λαών και ιμπεριαλισμού, μεταξύ εργατικής τάξης και κεφαλαίου. Η λαϊκή-κοινωνική αφύπνιση είναι το μαθηματικό αποτέλεσμα μιας εξίσωσης που έχει όρους την έλλειψη προοπτικής, την εργασιακή, κοινωνική και εθνική καταπίεση και εκμετάλλευση, την αναξιοπρεπή ζωή που ποντάρει στην υποταγή και την αποκτήνωσή μας, την καταστροφή του κοινωνικού και φυσικού περιβάλλοντος και όσων ζουν εντός του.